

မိုးကျော်သူ

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင်

ထုံ ယု ဝိ န် ၊ ဇိ ဝ ဇ် ၊ ကျ န် ၊ ချိ ချိ န် ၊ လှ

စာစဉ် ၃၄

BURMESE
CLASSIC
COM

မိုးကျော်သူ

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင်

(စာစဉ်-၃)

BURMESE
CLASSIC
COM

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၂၁၅၀၂၁၁
မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၂၃၅၀၃၁၁

၂၀၀၁၁ ခုနှစ်
ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေး-၅၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀/- ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်ခင်မာရီ (ပန်းဝေဝေ စာပေ)
အမှတ် (၃၆၀)၊ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း။
ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်း နှင့် မျက်နှာပိုးပုံနှိပ်
ဦးဝင်းကျော်ထွန်း၊ (မုံရွေး ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၄၀)၊ ၄၅- လမ်း။
ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ☆ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
 - ☆ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
 - ☆ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး
- ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ☆ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ☆ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ☆ နိုင်ငံစာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ☆ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☆ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဆက်စပ်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ☆ ရေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ☆ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ☆ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☆ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး။
- ☆ အမျိုးဂုဏ်ဓာတ်ဂုဏ်မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ☆ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ☆ ဘစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်မားရေး။

ပျားတောင်တန်း

ပျားဒေဝီ၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်လျှမ်းလာ

သည်။

သူမသည် တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားသော အိလန်၏နောက်

ကျောကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

အိလန်သည် သူမနှင့်ဘဝတူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်

သည်။

သို့သော် အိလန်၏စိတ်ဓာတ်က ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခြင်းမ

ရှိပေ။

သူမသည် မေတ္တာတရားကို အလေးအနက်ထားသော အိ

လန်ကို အလိုလိုလေးစားလာမိသည်။

အိလန်၏အသက်မှာ ငယ်ပင်ငယ်ငြားသော်လည်း

သည်အရာရာကို သူမထက်ပို၍ ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်သည်ဖြစ်ပေသည်။

၆ နိဗ္ဗာန်သု

သုတ ဘိက္ခုနီပြုခြင်း၏။

ဗျာဒေဝိကျင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“အီလန်... ညည်းက ချူးရှန်နဲ့လက်ထပ်နိုင်ပါစေလို့ ကျုပ် ဆုတောင်းပါတယ်”

ဟု တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်၍ ရေရွတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ပျားတောင်တန်းပေါ်မှ လေပြည်လေညင်းက လေးက တိုက်ခတ်လာသည်။

သူမ၏ တိုးညင်းသောစကားသံသည် လေပြည်လေညင်း ကလေးနှင့်အတူ ပျားတောင်တန်းတစ်ခုလုံးသို့ လွင့်ပဲ့သွားလေတော့ သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၇

ဝိုးကျူး

တုမုရန်က ပြတင်းပေါက်အနီး၌ထိုင်နေ၏။

သူကစာကြည့်ခန်း ပြတင်းပေါက်မှထိုင်၍ ခြံဝင်းအတွင်း

သို့ဝေးကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ခြံဝင်းအတွင်းရှိ ချယ်ရီပင်များသည် အပွင့်များမြေပေါ်သို့

ကြွကျနေပြီး အရိုးတံများဖြင့် ကျိုးတို့ကျတံရှိနေသည်။

ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးသည် တိုက်ပွဲများဖြစ်ပွားခဲ့သောကြောင့်

ခြံဝင်းတစ်ခုလုံး ရှုပ်ပွ၍နေလေသည်။

တုမုရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

စင်းစင်းက သူသတိလစ်မေ့မြေနေချိန်တွင် ပြုစုခဲ့ပြီး ပြန်

သည်သတိရလာသည်အထိ စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။

သူကဒဏ်ရာများ သက်သာစပြုလာသည့်အချိန်ထိ ဂရုတ

နစ် ပြုစုပေးခဲ့သည်။

နိဗ္ဗာန်သူ

ယခု သူက အနည်းငယ်လန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြစ်လာသည်။
 ထို့ကြောင့် သူက ကနေ့အိပ်ပျော်သွားချိန်တွင် အပြင်သို့
 ထွက်သွားခြင်းဖြစ်မည်ဟု တုမုရန်ကတွေးမိနေ၏။
 စင်းစင်းက မည်သည့်နေရာသို့သွားနေသနည်း။
 တုမုရန်က စင်းစင်းသွားရောက်မည့်နေရာကို စဉ်းစားမိလေ
 တော့သည်။

အချိန်သည် တစ်စထက်ထစ်စ ကုန်ဆုံးသွားသည်။
 နေဝန်းနီသည် အနောက်ဘက်သို့ ငုတ်လျှိုးသွားပြီးဖြစ်
 သည်။
 ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် အမှောင်ထုကြီးစိုးနေ၏။
 သို့သော် မကြာမီ လပြည့်ဝန်းက ထွက်လာမည်သာဖြစ်
 သည်။
 ထိုအချိန်တွင် အလင်းရောင်ပြန်လည်ရရှိလာမည်သာ ဖြစ်
 သည်။
 တုမုရန်က မီးမထွန်းပဲ နေရာတွင်ပင် မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေ
 သည်။
 ယခုအချိန်အထိ စင်းစင်းက ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်းမရှိ

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၉

သားပါ။

စင်းစင်းသည် အလွန်သနားစရာကောင်းသော မိန်းကလေး
 တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း တုမုရန်က စဉ်းစားနေမိသည်။
 “အင်း... ငါ့ရဲ့အဖြစ်အပျက်တွေက နာကျည်းစရာသိပ်
 ကောင်းတယ်”

သူက စိတ်ပျက်စွာ ရေရွတ်လိုက်သည်။
 သူ၏ဘဝတစ်လျှောက်တွင် အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်
 သော အကြံအစည်အပြုအမူမျိုးကိုသာ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။
 ထိုအဖြစ်အပျက်များကို စင်းစင်းသိသွားပါက သူအား ခွင့်
 ချတ်နိုင်မည်မဟုတ်ဟု သူက နားလည်ထားသည်။
 သူသည် သိုင်းပညာထူးချွန်လိုခြင်း၊ ထင်ပေါ်ချော့ကြားလို
 ကြောင့် နဂါးပျံစားနှင့် တာမင်စားကျမ်းကို မတရားရယူခဲ့သည်။
 တုမုရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...
 “အင်း... သူက အိမ်မှပြန်လာပါဦးမလား၊ သူ့အမေလိုပဲ
 ချွတ်သွားဦးမှာလား၊ သူ့အဖေကို ငါကသတ်ပစ်လိုက်တော့ သူက
 ချွတ်သွားတယ်ဆိုရင်လည်း တရားပါတယ်လေ”

တုမုရန်က ဝမ်းနည်းစွာတွေးနေမိသည်။ ခြံဝင်းတစ်ခုလုံး
 သည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။
 တုမုရန်ကလည်း ချယ်ရီပန်းပင်များကဲ့သို့ အပွင့်များကြွ
 ပြီး အရိုးတံပင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

၁၀ ❀ မိုးကျော်သူ

ထိုစဉ်မှာပင် ခြံဝင်းအတွင်းသို့ဖြည်းညင်းစွာ ဝင်ရောက်လာ
သောခြေသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

ခြေသံသည် ခြံဝင်းထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း လှမ်းဝင်လာသည်။
တုမုရန်က....

“စင်းစင်းပြန်လာပြီ”

သူသည် ယင်းသို့ရေရွတ်လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့်
အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် သူ၏မျက်လုံးများက ပြူးကျယ်သွား၏။

အကြောင်းမှာ စင်းစင်းမဟုတ်ပါ။ အဖြူရောင်သဏ္ဌာန်တစ်
ခုသည် အမှောင်ထုထဲမှ စာရွေ့ရွေ့ဖြင့် စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ချဉ်းကပ်
လာနေ၏။

ထိုလူအား တုမုရန်သိထား၏။

ထိုလူမှာ သူ့အား ရွံ့မှန်းသဖြင့် ထွက်ခွာသွားသောပိုးကျူး
ပင်ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၁

စာကြည့်ခန်းထဲမှမီးအိမ်မှာ မီးထွန်းထားပြီးဖြစ်သည်
မီးအိမ်မှမီးရောင်များက စာကြည့်ခန်းတစ်ခုလုံးသို့ ဖြာကျ

နေ၏။

ပိုးကျူးက တုမုရန်နှင့်မလှမ်းမကမ်း၌ ငြိမ်သက်စွာရပ်နေ

တုမုရန်က ဝမ်းနည်းကြေကွဲသောလေသံဖြင့်....

“ပိုးကျူး... မင်း ပြန်လာတာလား”

သူ၏အသံသည် တုန်ယင်နေ၏။

တုမုရန်သည် စိတ်ဓာတ်နှင့်တကွ သူ၏ရည်မှန်းချက်များ

အားစီးကျဆုံးနေပြီဖြစ်ကြောင်း ပိုးကျူးကနားလည်လိုက်သည်။

သူမသည် တုမုရန်၏စကားကို အဖြေမပေးဘဲ....

“စင်းစင်း ဘယ်မှာလဲ”

တုမုရန်က....

“သူထွက်သွားတယ်... အခုထိပြန်မလာသေးဘူး”

BURMESE
CLASSIC
.com

၁၂ ❀ မိုးကျော်သူ

ပိုးကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ကျွန်မက ရှင့်ကို စကားတစ်ခွန်းပြောစရာရှိနေလို့ ပြန်လာတာပါ”

တုမုရန်က အံ့သြသွားသည်။

သူ၏မျက်လုံးများက ဝင်းလက်သွားပြီး....

“မင်းက ဘာပြောချင်သလဲပြောပါ”

ပိုးကျူးက....

“ရှင့်ဆီမှာလက်ထပ်ပြီးကတည်းက အခုချိန်ထိ ကျွန်မ ဘာအခွင့်အရေးမှ မတောင်းခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

တုမုရန်က....

“ဟုတ်တယ်... အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

ပိုးကျူးက....

“အခု ရှင့်ဆီက အခွင့်အရေးတစ်ခုတောင်းချင်တယ်”

တုမုရန်က ဝမ်းသာသွားသည်။

“ပြောပါ... ကျုပ်က ဘာမဆိုလိုက်လျော့ဖို့ အသင့်ရှိနေပြီ ကျုပ်စိတ်က အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူး”

ပိုးကျူးက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျွန်မက ရှင့်ဆီက ပထမဆုံးအခွင့်အရေးတောင်းမှာပါ စင်းစင်းလိုက်လာရင်လဲ သူ့ကိုစိတ်ချမ်းသာအောင် ထားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၃

တုမုရန်က နားမလည်နိုင်ဘဲ....

“မင်းက ဘာလိုချင်သလဲ... ရှင်းရှင်းပြောပါ”

ပိုးကျူးက....

“လောကပေါ်မှာ စင်းစင်းကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားနိုင်တဲ့သူ တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်လို့ ကျွန်မယူဆတယ်”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ တုမုရန်၏ခန္ဓာကိုယ်က တစ်ချက်တုန်ခါသွားတော့၏။

သူသည် အသံတုန်ယင်စွာဖြင့်....

“တာလဲ... မင်းက ချူးရှန်ကိုပြောတာလား”

ပိုးကျူးက....

“ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့် သူက ရှင့်ကိုသတ်မယ့်သူဖြစ်နေတယ်”

တုမုရန်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ကဲ... ဒါတွေကိုစိတ်မပူပါနဲ့တော့ ပိုးကျူး... မင်းက အဲဒီမှာ နေပါ တယ်မှမသွားပါနဲ့ ချူးရှန်က ကျုပ်ကိုသတ်ပစ်မယ်ဆိုရင် ဘာလဲ ကျုပ်က ဘာမှမလုပ်ဘူး”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ပိုးကျူးက ပါးစပ်ဟောင်းဟောင်းဖြစ်သွားရသည်။

သူမသည် ခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်က စင်းစင်းကို ချူးရှန်နဲ့လက်ထုပ်ပေး

၁၄ ❀ နိဗ္ဗာန်သူ

လိုက်ရင် ချွေးရန်က ရှင့်ကိုသတိလို့ဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးရှင့်”
တုမုရန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ... ကျုပ် စင်းစင်းနဲ့ချွေးရန်တို့ကို လက်ထပ်ပေးသ
မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ဝိုးကျူး၏မျက်လုံးများက
ဝင်းလက်သွားလေသည်။

သူမသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီ... ဒီလိုဆို ကျွန်မသွားတော့မယ်... ရှင်အ
ကတိတည်ပါစေ”

သူမသည် ပြောပြီးသည်နှင့် စာကြည့်ခန်းထဲမှ ချာခနဲလှည့်
ကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။

မကြာမီ ဝိုးကျူးခန္ဓာကိုယ်က ခြံဝင်းအတွင်းမှ ပျောက်ကွယ်
သွားလေတော့သည်။

ခြံဝင်းတစ်ခုလုံး ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွား၏။

တုမုရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“မွေးဖွားခြင်းမှသေဆုံးခြင်း မှန်ပါးပါးပဲ... ဘဝဆိုတာ အ
လဲ... ဝမ်းနည်းခြင်း... ဝမ်းသာခြင်း လောကဓံကိုရင်ဆိုင်ရတာပဲ
ကျိုးပဲ့နေတဲ့ ချယ်ရီကိုင်းတွေက မျက်ရည်ခမ်းခြောက်နေတဲ့ ကျုပ်
ဘဝပဲ”

သူသည် ကဗျာမကျ သိချင်းမကျရေရွတ်လိုက်သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၅

သူ၏အသံဆုံးသွားသည်နှင့် လူတစ်ယောက်၏အသံကြား

ဆိုက်ရသည်။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ကဗျာ”

လူတစ်ယောက်က စာကြည့်ခန်းသို့ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်
လာသည်။

တုမုရန်က လှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ...

“ခင်ဗျားက ဒီအချိန်လာဖို့မသင့်ဘူး”

စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသူက သက်ပြင်းတစ်ချက်
ချလိုက်ပြီး...

“ဒီအချိန်မှာ လာဖို့မသင့်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်... ဒါ
မယ့် ကျုပ်က ဒီအချိန်မှပဲလာချင်လို့ပါ”

တုမုရန်က...

“ဒီမှာ လိုကျင့်ဟုန်း... မင်း အခုချက်ချင်း ထွက်သွားပါ”

ဝင်ရောက်လာသူမှာ လိုကျင့်ဟုန်းပင်ဖြစ်သည်။

လိုကျင့်ဟုန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“စစ်တန်စစ်က ဒီတောင်ပေါ်ကို တက်လာတယ်ကြားလို့ပါ”

တုမုရန်က...

၁၆ ❀ မိုးကျော်သူ

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

လိုကျင့်ဟုန်က....

“ကျုပ်က သူ့ကို နန်းတော်ထဲခေါ်သွားချင်လို့ပါ”

တုမုရန်က ပြုံးလိုက်သည်။

“သူက လိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

လိုကျင့်ဟုန်က အံ့သြသွားပြီး....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

တုမုရန်က အေးစက်စွာဖြင့်....

“မြေကြီးထဲရောက်သွားတဲ့လူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လန်
လျှောက်နိုင်တော့မှာလဲဗျ”

သူ၏စကားကြားလိုက်ရသောအခါ လိုကျင့်ဟုန်က ပါးစပ်
ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

လိုကျင့်ဟုန်က ရယ်မောလိုက်သည်။

သူ၏ရယ်မောသံမှာ ခြောက်ကပ်ကပ်နိုင်လှပေသည်။

သူသည် မည်သည့်အခါမှ တုမုရန်အား ကျော်လွှားနိုင်
မည်နည်း။

ဝမ်းမတူရင်ထဲတွင် တုမုရန်၏ ကျော်ကြားသောသံ

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၇

များကသာ လွှမ်းနေ၏။

လိုကျင့်ဟုန်က သူ၏ ကြီးပွားတိုးတက်ရာလမ်းကြောင်းကို

မိတ်ဆွဲထားသကဲ့သို့ ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလော။

လိုကျင့်ဟုန်က....

“ဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ”

သူ၏လေသံမှာ စကားနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေ၏။

တုမုရန်က....

“ခင်ဗျား ပြောစရာကုန်ပြီမဟုတ်လား... ကျုပ်ကတစ်
သောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးနေချင်လို့၊ ခင်ဗျားသွားရင်
တောင်းမယ်”

လိုကျင့်ဟုန်က အနည်းငယ်တွေဝေသွားသည်။

တုမုရန်က သူ့အား တကယ်နှင့်ထုတ်လိုလျှင် အစောကြီးက
တည်းက သူကအပြင်ဘက်သို့ လွင့်စင်သွားရမည်သာဖြစ်သည်။

ယခု တုမုရန်က စစ်တန်စစ်နှင့်တိုက်ခိုက်ခဲ့စဉ်က ဒဏ်ရာ
ခြင်းထန်စွာရထားသောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်
ကြောင်း သူက ရိပ်စားမိလိုက်သည်။

“ဒေါသမကြီးပါနဲ့ဗျာ... ဒေါသကြီးရင် အတွင်းအားကုန်ခန်း
များတယ်၊ ခင်ဗျားက ဒဏ်ရာရထားတယ်မဟုတ်လား၊ ကျုပ်ဆီမှာ
ဒဏ်ရာကုတဲ့ဆေးလုံးပါတယ်ဗျ”

တုမုရန်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

၁၈ ❀ မိုးကျော်သူ

လိုကျင့်ဟုန်က သူ့ဒဏ်ရာရရှိထားသည်ကို ရိပ်စားမိခဲ့ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် စာကြည့်ခန်းထဲမှာနေရသည်မှာ ကျားလှေ အိမ်ထဲဝင်နေရသကဲ့သို့ ခံစားနေရ၏။

လိုကျင့်ဟုန်က စကားဆက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက အတွင်းဒဏ်ရာကိုကုတဲ့ဆေးလုံး လိုအပ်မ တယ် မဟုတ်လား”

သူသည်ပြောရင်း အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့လက်နှိုက်လိုက်ပြီး လင်းငယ်တစ်လုံးကို နှိုက်ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် ပုလင်းထဲမှဆေးလုံးတစ်လုံးကို လက်ဝါးပေါ် သွန်ချလိုက်လေသည်။

တုမုရန်က....

“မလိုပါဘူး”

ဟု လွှတ်ခနဲ ပြောမိလိုက်သည်။ သူကပြောပြီးမှ စကား သွားမှန်း သိလိုက်ရလေသည်။

လိုကျင့်ဟုန်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

“နောင်ကြီးက ဒဏ်ရာရထားတာသေချာနေပြီပေါ့”

တုမုရန်က ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူက လိုကျင့်ဟုန်အား အလိုက်အထိုက်ဆက်ဆံနေ သော မှာ တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုလို၍ ဖြစ်သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၉

ယခု လိုကျင့်ဟုန်က တစ်စထက်တစ်စ စော်ကားရန်ကြိုး စားနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ တုမုရန်က ဒေါသထွက် လာပြီး....

“မင်းက ထွက်သွားမလား... ကျုပ်က ဆွဲထုတ်ရမလား”

လိုကျင့်ဟုန်က ရင်ထိတ်သွားသည်။

တုမုရန်မှာ ဒဏ်ရာရရှိထားသည်ဆိုသော်လည်း သူက တုမု ရန်အား မတိုက်ခိုက်ဝံ့ပါ။

ထို့ကြောင့်....

“ခင်ဗျားက ဒေါသကြီးတာကို... ကျုပ်ကပဲသွားပါ့မယ်၊ ဒါ ပေမယ့် ခင်ဗျား ကတိပေးထားတာတော့ မမေ့ပါနဲ့”

တုမုရန်က အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်....

“လိုကျင့်ဟုန် မင်းက နောက်တစ်ကြိမ် ဒီကိုလာခုံရင် မင်းကို ကျုပ်က အရင်ဆုံးသတ်ပစ်လိုက်မယ်”

လိုကျင့်ဟုန်က....

“ခင်ဗျားက နယ်စားဝမ်းမုကိုကူညီမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားမေ့ သွားပြီလား”

တုမုရန်က....

“ကျုပ်ဟာ အရင်တုမုရန်မဟုတ်တော့ဘူး... မန်ချူးသန္တာခံ ဘုံ ဝမ်းမုနယ်စားကြီးကို ကျုပ်မထောက်ခံတော့ဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့အမှား တွေကိုသိလာပြီ... ကျုပ်ဟာ အမိနိုင်ငံအကျိုးအတွက် ကျုပ်အစွမ်းရှိ

၂၀ ❀ မိုးကျော်သူ

သလောက် စွမ်းဆောင်တော့မယ်၊ ကျုံ့ကျင်ဘုရင်ရဲ့သစ္စာခံတော့
မယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီအချိန်ကစပြီး ကျုပ်နယ်စားကြီး ဝမ်းမုအတွက်
ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါ... ဒါပါပဲ”

လိုကျင့်ဟုန်မှာဒေါသထွက်သွားပြီး...

“ကောင်းပြီ... နောက်မှ ခင်ဗျားနောင်တမရပါနဲ့”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် အခန်းတွင်းမှ ခြေလှမ်းကျကျဖြင့်
ထွက်သွားလေတော့သည်။

လိုကျင့်ဟုန်က ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားသည်။

သို့သော် သူက တုမုရန်အား လှည့်ပင်မကြည့်ဘဲထွက်လာ
ခဲ့၏။

သူ၏ခြေလှမ်းများသည် ခြံဝင်းအဝင်ဝသို့ရောက်လာသည်
နှင့် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွား၏။

သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာလည်း ဝင်းလက်သွားသည်။

အကြောင်းမှာ လူတစ်ယောက်က လမ်းကလေးအတိုင်း
ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်ဖြစ်ပါ
သည်။

ထိုလူသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားပြီး ဖြည်းညင်းစွာ

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၂၁

လျှောက်လာနေ၏။

ချူးရှန်ပင် ဖြစ်သည်။

လိုကျင့်ဟုန်က ချူးရှန်အားဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားရန် ဆုံး

ဖြတ်လိုက်ပြီး ချူးရှန်ထံသို့ ပြေးလွှားသွားသည်။

“မင်းကသေချင်လို့ ကျုပ်နဲ့လာတွေ့တာကိုး”

သူသည် ပြောရင်း ချူးရှန်အား တစ်ဟုန်ထိုးတိုက်ခိုက်လိုက်
သည်။

ချူးရှန်က ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူက စင်းစင်းကိုတွေ့လို၍ ဤနေရာသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ဖြုန်းခနဲတိုက်ခိုက်လာသောအခါ
မည်သို့ရှောင်တိမ်းရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

သူက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေစဉ်မှာပင်....

“ဝုန်း...”

လိုကျင့်ဟုန်၏လက်သီးတစ်လုံးသည် သူ၏ရင်ဝသို့ တည့်
တည့်မတ်မတ်ထိုးချလိုက်ပြီး သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အဝေးသို့လွင့်စင်
ဘာ သတိလစ်မေ့မြောသွားလေတော့သည်။

မေတ္တာနှောင်ကြီး

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

လေသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့်မှန်မှန်တိုက်ခတ်နေရာမှ တစ်
စထက်တစ်စ ပို၍ပြင်းစွာတိုက်ခတ်လာသည်။

လေတိုက်ခတ်မှုကြောင့် ချယ်ရီပွင့်များသည် မြေပေါ်သို့တ
ဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျနေ၏။

ချယ်ရီပင်ပေါ်တွင် အရိုးတံကျဲကျဲနှင့် ချယ်ရီပွင့်အနည်းငယ်
သာ ကျန်ရှိတော့သည်။

သို့သော် မကြာမီ ထိုချယ်ရီပွင့်များသည် လေပြင်းတိုက်
ခတ်မှုကြောင့် ကြွေကျကုန်ဆုံးတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

ချယ်ရီပွင့်များ၏အလှကို လေပြင်းကဖျက်ဆီးနေခြင်းဖြစ်
သည်။

ထိုနည်းတူ လောက၏အလှကို လူသားများကသာဖျက်

သည်ကြသည်မဟုတ်ပါလား။

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟများ ဖုံးလွှမ်းနေသော လူများရှိနေ
အတွက် အပြစ်မဲ့၍ သာယာပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသော လောက
သည် အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်နေရသည် မဟုတ်ပါလော။

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားများ ဖုံးလွှမ်းလျက် မ
သိသူ ဒုစရိုက်ပြုလုပ်မိသူတစ်ယောက်၏ ဘဝမှာလည်း သာယာ
ခမ်းမူရှိနိုင်မည် မဟုတ်ပါချေ။

သူ၏အပြစ်များက နောက်ကျောမှအရိပ်သဖွယ် ခြောက်
နိုးနည်းမည်ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ထိုလူသည် သူ၏အပြစ်များကို
သည်ပေးဆပ်မိမည်ဖြစ်သည်။

ဤသည်မှာ လောက၏နိယာမတရားပင် ဖြစ်သည်။
လေသည်ပို၍ ပြင်းစွာတိုက်ခတ်လိုက်သဖြင့် ချယ်ရီပင်ပေါ်
ရှိပွင့်များအားလုံးနီးပါး ကြွေကျသွားသည်။

ချယ်ရီပွင့်များ ကုန်ဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
အေးစိမ့်လာ၏။

တုမုရန်က စာကြည့်ခန်းအတွင်း ထိုင်ရာနေမှထလိုက်

ယနေ့သည် သူ၏ဘဝတစ်လျှောက် မှားယွင်းပြုလုပ်မိခဲ့
အပြစ်များပေးဆပ်ရန် အချိန်ကျရောက်လာပြီဟု သူကနား

၂၄ နိုးကျော်သူ

လည်လိုက်လေတော့သည်။

မြေပေါ်မှချယ်ရီပွင့်များသည် လေ၏တိုက်ခတ်မှုကြောင့် လွင့်၍လွင့်၍ သွား၏။

သို့သော် လေကလွင့်၍သွားအောင် မပြုလုပ်နိုင်သောအရာများက ကြာပန်းတောင်ထိပ်ပေါ်၌ ရှိနေ၏။

ချူးရှန်က လေတိုက်ခတ်မှုကြောင့် လွင့်မသွားပါ။

သူသည် မြေပေါ်၌ မလှုပ်မယှက်လဲလျောင်းနေ၏။

သူ၏မျက်လုံးများသည် လေတိုက်ခတ်မှုကြောင့် ချယ်ရီပွင့်များလွင့်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထို့ပြင် သူကမြေပေါ်မှထလာမည်လည်း မဟုတ်ပါ။

သတိလစ်မေ့မြောနေသောလူတစ်ယောက်သည် မည်ကဲ့သို့မျှ လှုပ်ရှားနိုင်မည်မဟုတ်ပါချေ။

လိုကျင့်ဟုန်၏မျက်နှာသည် ပြုံးရွှင်နေ၏။

သူသည် အမြဲတစေပြုံးရွှင်နေရခြင်းကို နှစ်သက်သူဖြစ်သည်။

သို့သော် သူက ယခုကဲ့သို့ အားရပါးရမပြုံးနိုင်သည်မှာ အချိန်အတန်ကြာပြီဖြစ်၏။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ၂၅

သူ၏တာဝန်ဝတ္တရားများက သူ၏မျက်နှာပြင်ပေါ်မှအပြုံးနှင့် ပျောက်ကွယ်စေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

သူသည် တာဝန်ဝတ္တရားများကို အလွန်ကျေပွန်လိုသူဖြစ်၏။

သို့မှသာ သူ၏ဩဇာအာဏာကျဆင်းသွားခြင်းကို ကာကွယ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါလော။

သူက နယ်စားကြီးဝမ်းမုစေခိုင်းသော တာဝန်ဝတ္တရားမကျေပွန်နိုင်ခဲ့သည့်အတွက် နယ်စားကြီးထံ၌ မျက်နှာမလှဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် ယနေ့မှစ၍ သူ၏ဂုဏ်သိက္ခာကို ပြန်လည်မြှင့်တင်နိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။

အကြောင်းမှာ ယနေ့ သူက နယ်စားကြီးအလိုရှိသောတရားခံတစ်ယောက်အား ဖမ်းမိနိုင်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော။

လိုကျင့်ဟုန်၏မျက်လုံးများသည် မြေပေါ်၌ လဲကျနေသော ချူးရှန်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ယခုအချိန်တွင် သူက ချူးရှန်ကို အနိုင်ရဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့သော်လည်း နောက်ငါးနှစ်ခန့်ကြာလျှင် အခြေအနေတစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်းလဲသွားနိုင်သည်ဟု သူကသိရှိထား၏။

ချူးရှန်သည် မဟုတ်မခံစိတ်နှင့် သိုင်းပညာထက်မြက်သူဖြစ်၏။

၂၆ ❀ မိုးကျော်သူ

ချူးရှန်အား ယခုအချိန်၌ သုတ်သင်လိုက်မှသာ သူကခေါင်း
ကိုက်ရမည့်လူတစ်ယောက် လျော့နည်းသွားမည် မဟုတ်ပါလော။
လိုကျင့်ဟုန်၏လက်သည် အပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း မြင့်
တက်သွားလေတော့သည်။

လိုကျင့်ဟုန်၏အပြုံးသည် တစ်စထက်တစ်စ ပီပြင်လာ၏။
သူသည် အတွင်းအားများကို လက်ဝါး၌ စုစည်းထားလိုက်
ပြီးဖြစ်သည်။
သူ၏လက်ဝါးတစ်ချက် အရှိက်ခံလိုက်ရပါက ချူးရှန်သည်
သေဆုံးသွားရမည် ဖြစ်သည်။
မှန်ပါသည်။ မကြာမီ ချူးရှန်ကခုခံနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ သေဆုံး
သွားရတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။
လိုကျင့်ဟုန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....
“ကျုပ်က မခုခံနိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်ရမှာစိတ်
မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က မင်းကိုမသတ်လို့ မဖြစ်ပါဘူး”
သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် သူ၏လက်ဝါးသည် ချူးရှန်၏ရင်
ဝသို့ ရိုက်ချလိုက်လေတော့သည်။
“ဝုန်း....”

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၂၇

ရုတ်တရက် စာကြည့်ခန်း၏ ပြတင်းပေါက်တံခါးများ ကျိုးပဲ့
သည်။
ပြတင်းပေါက်မှ လူရိပ်တစ်ခုက လျင်မြန်စွာ ခုန်ထွက်လာ
လိုကျင့်ဟုန်နှင့်ချူးရှန်တို့အကြားသို့ တိုးဝင်ရောက်လာလေ
သည်။

လိုကျင့်ဟုန်က မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။
သူသည် လက်ဝါးရိုက်ချခြင်းမပြုတော့ဘဲ နောက်သို့ခြေ
လှမ်းဆုတ်လိုက်သည်။
ထို့နောက် ဝင်ရောက်လာသူအား နားမလည်နိုင်စွာဖြင့်
လိုက်၏။
ဝင်ရောက်လာသူမှာ တုမုရန်ဖြစ်ပါသည်။ တုမုရန်က သူ
အေးတိအေးစက်ဖြင့်ကြည့်နေ၏။
လိုကျင့်ဟုန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....
“ခင်ဗျားက သူ့ကိုကယ်မလို့လား”
သူက ချူးရှန်အားလက်ညှိုးညွှန်၍ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
တုမုရန်က အေးစက်စွာဖြင့်....
“ဟုတ်တယ်”

၂၈

❀ မိုးကျော်သူ

လိုကျင့်ဟုန်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

တုမုရန်က....

“မင်းက သူ့ကိုသတ်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်က မင်းကိုသတ်မှာပဲ”

လိုကျင့်ဟုန်က....

“သူက ခင်ဗျားကိုသတ်ဖို့လာတဲ့လူမဟုတ်လား”

တုမုရန်က....

“ဟုတ်တယ်”

လိုကျင့်ဟုန်က....

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက သူ့ကိုဘာကြောင့် အကာအကွယ်ပေးချင်

ရတာလဲ”

တုမုရန်က မဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး....

“ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး... ခင်ဗျားက သူ့ကိုသတ်ဖို့ကြိုး

စားဦးမှာလားဆိုတာပဲ ကျုပ်သိချင်တယ်”

လိုကျင့်ဟုန်က....

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုဟန်တားမယ် ဟုတ်လား”

တုမုရန်က အေးတိအေးစက်ဖြင့်....

“ဟုတ်တယ်”

လိုကျင့်ဟုန်က အံ့ဩစွာဖြင့်....

“ခင်ဗျားနဲ့မိတ်ဆွေတွေပဲ ဘာဖြစ်လို့ရန်ဖြစ်ချင်ရတာလဲ”

စားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၂၉

တုမုရန်က....

“မင်းကသာ ချူးရှန်ကိုမသတ်ရင် ကျုပ်က မင်းကို တိုက်

မိတ်ဆွေမလိုပါဘူး”

လိုကျင့်ဟုန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေချင်းရန်ဖြစ်ပြီးမှ ရန်သူကိုယ်တင်တယ်ဆိုတာ

ကျုပ်ကမယုံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်ဗျ”

တုမုရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“သူက ကျုပ်ရန်သူမဟုတ်ဘူးဗျ”

လိုကျင့်ဟုန်က မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားပြီး....

“ခင်ဗျားက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ... ကျုပ်က နားမလည်

သလား”

တုမုရန်က လေသံတည်ငြိမ်စွာဖြင့်....

“ပထမတော့ သူက ကျုပ်ရဲ့ရန်သူပဲ... ဒါပေမယ့် မကြာ

ခင်သူက ကျုပ်သမီးနဲ့လက်ထပ်မယ့် သတို့သားလောင်း ဖြစ်လာမှာ

ဖြစ်သိပ်”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ လိုကျင့်ဟုန်က ပါးစပ်

လောင်းလောင်းဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

၃၀ ❀ မိုးကျော်သူ

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၃၁

လိုကျင့်ဟုန်က ပြုံးလိုက်သည်။
 ယခုတစ်ကြိမ် သူ၏မျက်နှာပေါ်မှအပြုံးသည် ကေ
 ကျစ်စဉ်းလဲသောအပြုံးမျိုး ဖြစ်၏။
 သူသည် လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်လိုက်ပြီး....
 “ခင်ဗျားရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ မပြင်တော့ဘူးလား”
 တုမုရန်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။
 လိုကျင့်ဟုန်က စကားဆက်လိုက်သည်။
 “ခင်ဗျားက ကျုပ်နဲ့ပူးပေါင်းရင် သိုင်းလောကမှာ ပထမ
 နိုင်တယ်ဗျ”
 တုမုရန်က မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....
 “ကျုပ်က သိုင်းလောကရဲ့ပထမနေရာကို စိတ်မဝင်
 တော့ဘူး”
 ထိုစကားကြောင့် လိုကျင့်ဟုန်က ရင်ထိတ်သွား၏။
 သူသည် မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့်....

“ခင်ဗျားက တကယ်ပြောနေတာလား”
 တုမုရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....
 “ကျော်ကြားမှုအတွက် ကျုပ်ဘဝမှာ အမှားတွေမရေတွက်
 နိုင်လောက်အောင် လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ဆက်မလုပ်လို
 တော့ဘူး”
 လိုကျင့်ဟုန်က မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....
 “ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်ပြောင်းလဲသွားတာလဲ”
 တုမုရန်က....
 “ကျုပ်ကိုပြောင်းလဲသွားစေတာက မေတ္တာတရားပဲ၊ ကျုပ်
 ဘယ်လောက်ပဲအပြစ်ရှိနေပါစေ... ကျုပ်သမီးက ကျုပ်အပေါ်
 နှစ်သွားအောင် မလုပ်နိုင်ဘူး”
 သူ၏အသံသည် အမှန်ပင်ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေလေသည်။
 သူ၏ရင်ထဲမှမေတ္တာတရားသည် သူ၏မျက်နှာပေါ်သို့ ထင်
 နက်လာ၏။
 မိမိ၏ဘဝဟု သတ်မှတ်ထားသောသမီးဖြစ်သူက ဖခင်အ
 ပေါ် အစစအရာရာ ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ပြီး သူကသာ သမီးအတွက်ပေး
 ဆပ်ရန် ကျန်ရှိတော့သည် မဟုတ်ပါလော။
 တုမုရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....
 “ခင်ဗျား ဒီက အမြန်ဆုံးထွက်သွားပါတော့”
 လိုကျင့်ဟုန်က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး....

၃၂ ❀ မိုးကျော်သူ

“ကောင်းပြီ... အိမ်ရှင်ကနှင်မှတော့ ဧည့်သည်ကပြန်ရမှာပေါ့”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ထိုနေရာမှထွက်ခွာသွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

တုမုရန်က မြေပေါ်တွင်လဲကျနေသောချူးရှန်ကို ပွေ့ယူလိုက်ပြီး လိုကျင့်ဟုန်အားကျောခိုင်းကာ အိမ်ငယ်ကလေးဆီသို့ ဦးတည်လိုက်လေတော့သည်။

မြေခွေးသည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသောသတ္တဝါတစ်ကောင်အဖြစ် လူအများကလက်ခံထားကြသည်။

ကျားသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော သတ္တဝါတစ်ကောင်အဖြစ် လူသိများကြသည်။

သို့သော် အချို့လူများသည် မြေခွေးထက်ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲပြီး ကျားထက်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်နေ၏။

လိုကျင့်ဟုန်သည် ထိုကဲ့သို့ လူတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။

သူသည် နောင်တတရားများရရှိနေပြီဖြစ်သော တုမုရန်ကျောခိုင်းလိုက်သည်နှင့် အားရပါးရပြီးလိုက်သည်။

ယခုအချိန်တွင် တုမုရန်သည် ဒဏ်ရာရရှိထားပြီးဖြစ်သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၃၃

ထို့ကြောင့် သူကသာ တုမုရန်အား အလစ်ချောင်း၍တိုက်ခိုက်လိုက်လျှင် ကျိန်းသေအနိုင်ရရှိမည်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။

ရုတ်တရက် လိုကျင့်ဟုန်ကခန္ဓာကိုယ် ချာခနဲလှည့်လိုက်ပြီး လက်ဝါးဖြင့် တုမုရန်၏နောက်ကျောသို့ ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

လိုကျင့်ဟုန်က ယခုကဲ့သို့ တိုက်ခိုက်လာမည်ကို တုမုရန်က သတိမပြုမိပါချေ။

ထို့ကြောင့် လိုကျင့်ဟုန်၏လက်ဝါးသည် တုမုရန်၏နောက်ကျောသို့ တည့်မတ်စွာ ရိုက်ချမိလိုက်လေတော့သည်။

“ဝုန်း...”

အသံတစ်ချက်ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာပြီး တုမုရန်က မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။

သူ၏လက်ထဲမှ ချူးရှန်က အဝေးသို့လွင့်စင်သွားလေတော့သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

လိုကျင့်ဟုန်က ကောင်းကင်ပေါ်သို့မော့ကာ အားရပါးရ နယ်မောလိုက်သည်။ သူ၏လက်ဝါးကို သူကယုံကြည်ထားသည်။

သိုင်းလောကသို့ စတင်ခြေချလာသည့်အချိန်မှစ၍ ယခုအချိန်ဝယ် သူ၏ကျောက်လက်ဝါးသိုင်းကွက်သည် အလွန်ကျော်ကြားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

ကျောက်လက်ဝါးသိုင်းကွက်ဖြင့် သူ၏ရန်သူများက မြေ

၃၄ ❀ မိုးကျော်သူ

ပေါ်သို့လဲကျသွားခဲ့ရသည်သာဖြစ်သည်။

ယခုတုမုရန်က မြေပေါ်သို့လဲကျသွားပြီး ဖြစ်သည်။

တုမုရန်သေဆုံးသွားလျှင် စမ်းကျင်နယ်၌ သူ၏အရှိန်အဝံ့ နှင့်နာမည်သည် တမုဟုတ်ချင်း ကျော်ကြားလာမည် မဟုတ်လော။

ရုတ်တရက် လိုကျင့်ဟုန်၏ရယ်မောခြင်းက ရပ်တန့်သွား၏။ သူ၏မျက်နှာမှာလည်း ကွက်ခနဲပျက်သွား၏။

အကြောင်းတွင် မြေပေါ်မှ လဲကျနေသောတုမုရန်မှာ ပြန်ထလာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

တုမုရန်၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် မည်းမှောင်နေ၏။

သူ၏ရင်ထဲ၌လည်း ပြင်းထန်စွာနာကျင်နေသည်။

သို့သော် သူက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး...

“လိုကျင့်ဟုန်...”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

သူ၏အသံသည် အက်ကွဲစွာဖြင့် ထွက်ပေါ်လာသည်။

လိုကျင့်ဟုန်မှာ ရင်ထိတ်သွား၏။ သူ၏အကြံအစည်များ

သည် ပျက်စီးသွားပြီဟု သူက နားလည်လိုက်သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၃၅

သို့သော် သူကစိတ်တင်းလိုက်သည်။ တုမုရန်သည် ဒဏ်ရာ

ပြင်းထန်စွာ ရရှိထားပြီး မဟုတ်ပါလော။

လိုကျင့်ဟုန်က အေးစက်စက်ဖြင့်...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုသတ်ပစ်ချင်နေတယ် မဟုတ်လား...

သေမယ့် ခင်ဗျား ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

တုမုရန်က ချောင်းဟစ်ချက်ဆိုးလိုက်သည်။ သူ၏ပါးစပ်မှ

သွေးများက စီးဆင်းကျလာလေသည်။

သူသည် လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်လိုက်ပြီး...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း သေရမှာပဲ”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် လျှပ်တစ်ပြက် လိုကျင့်ဟုန်ထံသို့

အုပ်လိုက်လေသည်။

လိုကျင့်ဟုန် ရင်ထိတ်သွားသည်။

တုမုရန်သည် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရရှိထားသော်လည်း သူ

ထိုက်ခိုက်မှုမှာ အလွန်ပြင်းထန်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့်

သူက မပေါ့ဆရာတို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ပြန်လည်ခုခံတိုက်ခိုက်လိုက်ရ

သတော့သည်။

လိုကျင့်ဟုန်၏ခြေလှမ်းများက နောက်သို့လာဖြည်းဖြည်း

၃၆ ❀ မိုးကျပ်သူ

ဆုတ်နေ၏။

သူ၏နဖူးပေါ်မှ ချွေးများကလည်း စီးဆင်းကျလာသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း အနည်းငယ် တုန်ယင်ယင်ဖြစ်လာသည်။

တုမုရန်၏တိုက်ခိုက်မှုက ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းစွာ ပြင်းထန်သော တိုက်ခိုက်ခြင်းမျိုးဖြင့် သူသေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်နေ၏။

ထို့ကြောင့် လိုကျင့်ဟုန်က မခံနိုင်တော့ဘဲ နောက်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆုတ်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တုမုရန်၏ခြေလှမ်းများက ရှေ့သို့တစ်စထက်တစ်စတိုးလာနေသည်။

သူ၏သိုင်းကွက်များမှာလည်း အလွန်ရက်စက်ပြီး ပြင်းထန်နေလေသည်။

လိုကျင့်ဟုန်က အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

သူက တုမုရန်အားပြန်လည်မတိုက်ခိုက်ဘဲ ဆက်၍ခုခံလျှင် သူ၏အခြေအနေမှာဆိုးဝါးလာနိုင်သည်ဟု သဘောပေါက်လာ၏။

ထို့ကြောင့် သူက မည်သို့မျှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ရှုတ်တရက် သူ၏ခြေလှမ်းများကရပ်တန့်သွားပြီး လက်ဝဲ

စားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၃၇

ခံမိသော အတွင်းအားများစုစည်းကာ တုမုရန်ထံသို့ ရိုက်ထုတ်လိုက်သည်။

တုမုရန်က ရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုပါ။ ရှေ့တိုးနေသော ခြေလှမ်းများမှာလည်း နောက်ဆုတ်သွားခြင်းမရှိဘဲ ရှေ့သို့ခြေတစ်လှမ်းမှ ခြေလှမ်းမရှိဘဲ လိုကျင့်ဟုန်ထံသို့ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏လက်ဝါးသည် ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်သော လိုကျင့်ဟုန်၏ပခုံးသို့ တည်မတ်စွာ ရိုက်ချမိလိုက်ပြီး လိုကျင့်ဟုန်၏ လက်ဝါးက သူ၏ရင်ဝသို့ ရိုက်ချမိလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း...”

လိုကျင့်ဟုန်နှင့် တုမုရန်တို့က အဝေးသို့လွင့်စင်သွားကြပြီး ခြေပေါ်သို့လဲကျသွားလေတော့သည်။

လေသည် ဓားသွားပမာအေးစက်စွာ တိုက်ခတ်လာသည်။

အချိန်သည် တစ်စထက်တစ်စ ကုန်ဆုံးသွား၏။

ရေခွေးအိုးတစ်အိုးကျက်မျှကြာသွားမှ လိုကျင့်ဟုန်က လဲနေရာမှ လူးလိမ့်ထလာနိုင်လေသည်။

သူ၏ဝဲဘက်ပခုံးသည် အောက်သို့တွဲလောင်းကျနေ၏။ သူ့ဝဲဘက်လက်သည် ထက်ပိုင်းကျိုးသွားပြီးဖြစ်ပါသည်။

၃၈ ❀ မိုးကျော်သူ

သူသည် မြေပေါ်မှ လူးလိမ့်ထလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝန်းကျင်သို့ အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် သူ၏မျက်လုံးများက ပြူးကျယ်သွားသည်။

အကြောင်းမှာ တုမုရန်ကမလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာတွင် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

တုမုရန်၏ဦးခေါင်းပေါ်၌ အခိုးအငွေ့များ တထောင်းထောင်းထနေ၏။

သူသည် သွေးကြောလည်ပတ်ပုံနှင့် အတွင်းအားကိုအသုံးပြုကာ ဒဏ်ရာများကုသနေခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှန်မှာ သူက အဆိပ်ဘုရင်ဝိယီဟုန်း၏ အအေးအဆိပ် လက်ဝါးထိမိထားခဲ့သည်ဖြစ်သော်လည်း ချူးရှန်အား ကယ်တင်ရန် စိတ်စောနေသဖြင့် လိုကျင့်ဟုန်နှင့်တိုက်ခိုက်ရာတွင် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်၌လည်း အတွင်းအားများက အလိုအလျောက် ပြန်လည်ပြည့်ဝလာခဲ့သည်။

သို့သော် သူက လိုကျင့်ဟုန်၏ကျောက်လက်ဝါးထပ်မံခံလိုက်ရသောအခါ မဟန်နိုင်တော့ပါချေ။

သူ၏အသက်သေဆုံးမသွားစေရန် ယခုကဲ့သို့အတွင်းအားဖြင့် ကုသနေခြင်းဖြစ်သည်။

တေးလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၃၉

သူက အတွင်းအားများထုတ်ဖော်လိုက်သည်နှင့် ခြေဖျားမှစ၍ ဦးခေါင်းအထိ အေးစိမ့်သောအငွေ့ အသက်များ မခံမရပ်နိုင်အောင် ခံစားလိုက်ရသည်။

ယခု တုမုရန်သည် သာမန်လူတစ်ယောက်အဖြစ် သိုင်းသောများ ဆုံးရှုံးသွားပြီဖြစ်ပါသည်။

တုမုရန်က မျက်လုံးမှိတ်ထားသည်။

သူသည် ရုတ်တရက် အသက်သေဆုံးသွားခြင်းမရှိသော်လည်း မကြာမီ သေဆုံးသွားရမည်ကို သိရှိထား၏။

ထို့ကြောင့် လိုကျင့်ဟုန်၏တိုက်ခိုက်မှုကို မလှုပ်မယှက်စောင့်မျှော်နေလေသည်။

သို့သော် လိုကျင့်ဟုန်က တုမုရန်၏အခြေအနေကို မသိပါ။

သူသည် တုမုရန်က အတွင်းအားအပြည့်အဝအသုံးမပြုဘဲ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်ဟုသာ ထင်မှတ်နေမိသည်။

အကယ်၍သာ တုမုရန်က အတွင်းအားအပြည့်အဝအသုံးပြုတိုက်ခိုက်လျှင် ယခုကဲ့သို့ လက်ကျိုးသွားမည်မဟုတ်ဘဲ သေဆုံးသွားရမည်ဟု နားလည်ထားလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူက တုမုရန်နှင့် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ကြာပန်းတောင်ပေါ်မှထွက်ခွာသွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

ခြေလှမ်းသုံးလေးလှမ်းမျှလှမ်းပြီးသည်နှင့် သူ၏ခြေလှမ်း

၄၀ ❀ မိုးကျော်သူ

များ တို့ခနဲရပ်တန့်သွားသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာလည်း ပြူးကျယ်သွား၏။

အကြောင်းမှာ သူ၏သွားရာလမ်းအား ပိတ်ဆို့ရပ်တန့်နေသူတစ်ယောက်အား တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုလူက မလှုပ်မယှက်ရပ်တန့်လျက် လိုကျင့်ဟုန်အား စိုက်ကြည့်နေ၏။

ထိုသူ၏မျက်လုံးများကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် လိုကျင့်ဟုန်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကြက်သီးမွေးညင်းပင်ထလာလေတော့သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင့် (စဉ်-၃) ❀ ၄၁

ပထမဆုံးအကြိမ်လူသတ်ခြင်း

မျက်လုံးအစုံသည် အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပနေ၏။

လူတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများဖြစ်နေသော်လည်း ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်၏မျက်လုံးများနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူနေသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

ထို့ပြင် မျက်လုံးအစုံမှ ထွက်ပေါ်လာသောအရိပ်အယောင်သည် ထူးခြားသည့်အဓိပ္ပာယ်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။

လိုကျင့်ဟုန်က နောက်သို့ ခြေလှမ်းဆုတ်လိုက်သည်။ သူသည် လမ်းပိတ်ဆို့ရပ်နေသူကို သိရှိထား၏။

ထို့ကြောင့် လမ်းပိတ်ဆို့ထားသူ၏မျက်လုံးများကို သူက ခြာခဏ တွေ့မြင်ဖူးခဲ့သည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုမျက်လုံးအစုံ၏အရိပ်အယောင်များသည် ခါ

၄၂ ❀ မိုးကျော်သူ

တိုင်းတွင် နွေးနွေးထွေးထွေးရှိနေသော်လည်း ယခုထူးခြားစွာ အေးစက်နေ၏။

ထိုကဲ့သို့ အေးစက်စွာအကြည့်ခံရပါက မည်သူမဆို သူ့ကို သို့ခံစားရမည်ဟု လိုကျင့်ဟုန်က နားလည်လိုက်လေသည်။

သူက ထိုမျက်လုံးများကို အဘယ့်ကြောင့်ကြောက်လန့်နေရပါသနည်း။

ထိုမျက်လုံးအစုံ၏ပိုင်ရှင်သည် ဣန္ဒြေရှိပြီး အေးချမ်းသိမ်မွေ့စွာ နေထိုင်တတ်သော ပိုးကျူး၏မျက်လုံးများ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

လိုကျင့်ဟုန်က နောက်သို့ခြေသုံးလှမ်းမျှ ဆုတ်လိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

သူက လက်နှစ်ဖက်ကောင်းမွန်နေပါက ပိုးကျူးအားမူမည် မဟုတ်သော်လည်း ယခုအချိန်တွင် သူ၏လက်တစ်ဖက်က တွင်တွင် ကျိုးနေပြီ မဟုတ်ပါလော။

တုမုရန်က မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သည်။

လိုကျင့်ဟုန်၏သွားရာလမ်းကို ပိုးကျူးက ပိတ်ဆို့ရပ်တန့်ထားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ အံ့ သြသွား၏။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၄၃

ထို့ပြင် သူက ပိုးကျူး၏မျက်လုံးများကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

“ပိုးကျူး...”

သူ၏အသံသည် လည်ချောင်းအတွင်း၌ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံကမူ....

“ပိုးကျူး... မင်း ပြန်လာတယ်နော်”

ဟူသောအကြည့်မျိုး ဖြစ်နေ၏။

ပိုးကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး တုမုရန်၏အကြည့်ကို နားလည်သည့်အလား....

“ရှင်က ဒီလောက်အော်ရာရနေပြီပဲ... ကျွန်မက ရှင့်ကိုပစ်သွားရင် ဇနီးတစ်ယောက်ရဲ့တာဝန် ပျက်သွားမှာပေါ့”

• ဟု ပြောလိုက်သည်။

တုမုရန်မှာ ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်များပင်စီးဆင်းကျလာသည်။

သူသည် အသံတုန်ယင်စွာဖြင့်....

“မင်းက ကျုပ်ကိုပစ်သွားလဲ ကျုပ်ကခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ တယ်ဆို မင်းက ကျုပ်ကိုပစ်သွားထိုက်ပါတယ်လေ”

ပိုးကျူးက မည်သို့မျှပြန်မပြောဘဲ လိုကျင့်ဟုန်ဘက်သို့လှည့်ဆိုက်သည်။

၄၄ ❀ မိုးကျော်သူ

လိုကျင့်ဟုန်က နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်လေ
သည်။

ပိုးကျူးက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

“ရှင်က ဒီကထွက်သွားချင်တယ် ဟုတ်လား”

လိုကျင့်ဟုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျုပ်က နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်မလာပါ
ဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်”

ပိုးကျူးက....

“ရှင့်စကားကို ဘယ်သူကယုံမှာလဲရှင့်”

လိုကျင့်ဟုန်က ကပျာကယာဖြင့်....

“ကျုပ်က အမှန်ပြောတာပါ... ကျုပ်ကိုသွားခွင့်ပြုပါ ခင်
ဗျားရဲ့ကျေးဇူး မမေ့ပါဘူး”

ပိုးကျူးက....

“ကောင်းပြီ... ရှင့်ကိုသွားခွင့်ပြုမယ်”

သူမ၏စကားကြားလိုက်ရသောအခါ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်
သည်။

တုမုရန်က ဟန့်တားခြင်းမပြုပါ။ သူက ပိုးကျူးအား ဟန့်
တားရန်တိုက်တွန်းခြင်းလည်း မပြုပါ။

ပိုးကျူးသည် အခြားလူနှင့်တိုက်ခိုက်ရမည်ကို အလွန်မုန်း
တီးကြောင်း သူကသိရှိထား၏။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၄၅

“နေဦး”

ပိုးကျူးက ဟန့်တားလိုက်သည်။

လိုကျင့်ဟုန်က ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီး....

“ခင်ဗျားက ဘာပြောချင်သေးလို့လဲ”

ပိုးကျူးက အေးစက်စွာဖြင့်....

“ရှင်ကထွက်သွားနိုင်ပေမယ့် အသက်ရှင်လျက်တော့မ
ဟုတ်ဘူးရှင့်”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ လိုကျင့်ဟုန်က ပါးစပ်
ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားသည်။

တုမုရန်က အံ့သြသွား၏။ သူ၏ရင်ထဲ၌လည်း ဖော်မပြနိုင်
သော ခံစားချက်တစ်ရပ်ကို ခံစားလိုက်ရလေတော့သည်။

လိုကျင့်ဟုန်၏နဖူးပေါ်မှ ချွေးများက စီးဆင်းကျလာပြန်
သည်။

ပိုးကျူးက သူ့အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ရှင်က ဒဏ်ရာရထားတယ် ဟုတ်လား”

လိုကျင့်ဟုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

၄၆ ❀ မိုးကျော်သူ

ဝိုးကျူးက...

“ရှင်က ဓားကိုင်တဲ့အခါ ညာဘက်လက်ကိုအသုံးပြုသလား... ဝဲဘက်ကလက်ကိုအသုံးပြုသလား”

လိုကျင့်ဟုန်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး...

“ညာဘက်လက်ကိုအသုံးပြုတာပေါ့... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ဝိုးကျူးက စိတ်သက်သာရာရရှိသွားသည့်အလား သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“အင်း... တော်သေးတာပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မက ဒဏ်ရာရထားတဲ့လူတစ်ယောက်ကို မသတ်ချင်လို့”

လိုကျင့်ဟုန်၏မျက်နှာပေါ်၌ လျှို့ဝှက်သောအပြုံးတစ်ခုက ဖြတ်သန်းသွား၏။

“လေးစားပါတယ်ဗျာ... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုသတ်ချင်ရင် ကျုပ်ဒဏ်ရာပျောက်တဲ့အထိ အချိန်ပေးပါ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့လာပြီး ယှဉ်ပြိုင်ပါ့မယ်”

ဝိုးကျူးက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။ သူမ၏ပုံဟန်မှာ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေဟန်ရှိလေသည်။

လိုကျင့်ဟုန်က စကားဆက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုလွှတ်လိုက်မယ် မဟုတ်လား”

ဝိုးကျူးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်ဘူး”

စားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၄၇

လိုကျင့်ဟုန်က ရင်ထိတ်သွားပြီး...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဝိုးကျူးက...

“ကျွန်မက ရှင့်ကိုသတ်ပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလို့ပါ”

လိုကျင့်ဟုန်က မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားပြီး...

“ကျုပ်မှာ ဒဏ်ရာရထားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားမေ့နေပြီလား”

ဝိုးကျူးက မျက်နှာလေးနက်တည်ကြည်စွာဖြင့်...

“မမေ့ပါဘူးရှင်... ဒါပေမယ့် ရှင်က ညာဘက်လက်နဲ့ဓား

နိုင်ပြီး ကျွန်မကိုတိုက်ခိုက်နိုင်တယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်မက ရှင့်ကို ဘက်ညာတဲ့အနေနဲ့ ချယ်ရီကိုင်ကိုပဲ ဓားအဖြစ်အသုံးပြုမယ်”

သူမသည် ပြောပြီးသည်နှင့်မြေပေါ်တွင် ကျိုးကျနေသော ချယ်ရီကိုင်တစ်ခုအား ကောက်ယူလိုက်လေသည်။

တုမုရန်က ရင်ထိတ်သွားသည်။ သူသည် ဝိုးကျူး၏သိုင်းပညာကို တွေ့မြင်ခဲ့ခြင်းမရှိပါ။

ထို့ကြောင့် ဝိုးကျူးက လိုကျင့်ဟုန်အား ချယ်ရီကိုင်ဖြင့်ယှဉ်နိုင်မည်ဆိုသောအခါ စိုးရိမ်လှလာလေသည်။

သူက ဝိုးကျူးအား သတိပေးရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဝိုးကျူးက သူ့ဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး...

“ရှင်က ချူးရှန်ကိုကယ်တင်ထားတယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

၄၈ ❀ မိုးကျော်သူ

တုမုရန်က သူမ၏ဆိုလိုရင်းကို သဘောပေါက်နားလည်လိုက်ပြီး မြေပေါ်မှလဲကျနေသောချူးရှန်ကိုပွေ့ချီကာ အိမ်ငယ်လေးရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေတော့သည်။

ပိုးကျူး၏လက်ထဲမှ ချယ်ရီကိုင်းသည် အောက်သို့စိုက်ထ၏။

သူမ၏အင်္ကျီများမှာ လေတိုက်ခတ်မှုကြောင့် တဖျပ်လွင့်နေလေသည်။

သူမရပ်နေသောပုံဟန်မှာ အိပ်မက်ဆန်သော ပန်းချီတစ်ချပ်ပမာရှိနေ၏။

လိုကျင့်ဟန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

သူက ပိုးကျူးမှာ ယခုမှထိပ်တန်းအဆင့်သို့ ရောက်သော ဓားသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်ရ၏။

အကြောင်းမှာ ပိုးကျူး၏ခန္ဓာကိုယ်မှ ထိပ်တန်းဓားသမားတစ်ယောက်၏ အေးစက်သောအငွေ့အသက်မျိုး ထွက်ပေါ်နေမှုကို ခံစားလိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလော။

လိုကျင့်ဟန်က ရှောင်တိမ်းရန်မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

သူသည် ခါးမှဓားကိုဖြည်းညင်းစွာ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ဓားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၄၉

ဓားသည် ဓားအိမ်မှထွက်လာသည်နှင့် လိုကျင့်ဟန်၏ရင်ထဲ၌ လေးလံလာသည်။

မကြာမီအချိန်အတွင်း မိမိတို့နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က သေဆုံးသွားရမည် မဟုတ်ပါလော။

ရုတ်တရက် အဆက်မပြတ်တိုက်ခတ်နေသောလေများက ရပ်တန့်သွားသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ပိုးကျူး၏လက်ထဲမှချယ်ရီကိုင်းက စတင်လှုပ်ရှားလာလေတော့သည်။

လေသည် ပြန်လည်တိုက်ခတ်လာပြီဖြစ်သည်။

ပိုးကျူး၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အဆက်မပြတ်တိုက်ခတ်လာသော လေထုအကြား ယိမ်းယိုင်နေ၏။

သူမသည် လိပ်ပြာက ပန်းပင်များအကြား ဟိုမှဒီမှသွားလာနေသည့်အလား ကချေသည်၏ကဟန်များအလား တိုက်ခိုက်နေ

သူမ၏လှုပ်ရှားမှုသည် ပျော့ပျောင်းညင်သာနေသည်။

သူမ၏သိုင်းကွက်များမှာလည်း အလွန်ရိုးသောဓားကွက်များဖြစ်နေ၏။

၅၀ ❀ ဝိုးကျော်သူ

သို့သော် သူမ၏ခားကွက်တစ်ကွက်လျှင် သွေးကြောနေရာ
(၇)ခုကို တစ်ပြိုင်နက်တိုက်ခိုက်လာသည်ဟု လိုကျင့်ဟုန်က ခံစား
လိုက်ရလေသည်။

သူ၏စိတ်ထဲမှလည်း...

“အင်... သူက သူ့အဖေ ဂူကျိဝမ်းရဲ့ ခားသိုင်းကွက်ကိုတတ်
မြောက်ထားပါလား”

ဟု အထိတ်တလန့် ရေရွတ်မိလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဝိုးကျူး၏လှုပ်ရှားမှုသည် ပို၍လျင်မြန်လာ
သည်။

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ဝဲကတော့တစ်ခုပမာ လိုကျင့်ဟုန်
ထံသို့ အဆက်မပြတ် လှည့်ပတ်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

လိုကျင့်ဟုန်၏နံဘေး၌ ဝိုးကျူး၏ အရိပ်ပေါင်းများစွာက
ဝိုင်းရံထား၏။

မည်သည့်အရိပ်က အတူအစစ်ဆိုသည်ကိုပင် ခွဲခြား၍မ
ပါချေ။

ထိုစဉ်မှာပင် အဝေးမှအော်ဟစ်သံများကို ခပ်သဲ့သဲ့ကြား
လိုက်ရ၏။

ထိုအော်သံများသည် လူစုလူဝေးဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်သော
အသံမျိုးဖြစ်နေ၏။

လိုကျင့်ဟုန်က ဝမ်းသာသွားသည်။

ခားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၅၁

ထိုအော်သံများသည် သူ၏မိတ်ဆွေများ ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်
ကြောင်း အချက်ပေးလိုက်သော အသံများဖြစ်သည်။

လိုကျင့်ဟုန်က ဝမ်းသာအားရဖြင့် ပြန်လည်အချက်ပေး
အော်ဟစ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် သူ၏ခားကိုင်ထားသော ညာဘက်လက်၏တ
ဘောင်ဆစ်မှာ ထုံကျင်သွားပြီး လက်ထဲမှခားက မြေပေါ်သို့လွတ်ကျ
သွားလေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ၏ရင်ဝဆီမှ နာကျင်ဝေဒနာတစ်
ခုခားလိုက်ရသည်။

“အာ...”

လိုကျင့်ဟုန်သည် စူးရှစွာ တစ်ချက်အော်ဟစ်လိုက်ပြီး မြေ
ပေါ်သို့ အရပ်ကြိုးပြတ်လဲကျသွားလေတော့သည်။

ဝိုးကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကျွန်မဘဝတစ်သက်တာမှာ ပထမအဆုံးအကြိမ် လူ
တစ်ဦးတာပါပဲ”

ဟု ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ရေရွတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အဝေးမှအော်ဟစ်သံများသည် တစ်စထက်
နီးကပ်လာလေတော့သည်။

ရဲသုံးဘော်

အော်ဟစ်သံများက တစ်စထက်တစ်စနီးကပ်လာ၏။
 အော်ဟစ်လိုက်သောသံစဉ်များသည် အနိမ့်အမြင့် မညီညာ
 ဘဲရှိနေသည်။
 အချိုသံစဉ်ကမြင့်မားပြီး အချိုသံစဉ်က နိမ့်ကျနေ၏။
 ထိုသံစဉ်များအနက် ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်းဖြင့်
 သောအသံတစ်သံက ပါလာနေ၏။
 ပိုးကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။
 ယခုရောက်ရှိလာသူများမှာ လိုကျင့်ဟုန်၏မိတ်ဆွေ
 သာဖြစ်ရမည်ဟု သူကနားလည်ထားသည်။
 အကြောင်းမှာ လိုကျင့်ဟုန်နှင့် သူ၏မိတ်ဆွေများ
 တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ယခုကဲ့သို့ အချက်ပေးသံ အသံ
 ကြောင်း သူမကသိရှိထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

လိုကျင့်ဟုန်၏မိတ်ဆွေများသည် ထိပ်တန်းသိုင်းသမား
 သာ ဖြစ်ကြသည်။
 ထို့ကြောင့် အခြေအနေမဟန်ကြောင်း ပိုးကျူးကသဘော
 မကလို့လေသည်။
 ထိုစဉ်မှာပင် တုမုရန်က အိမ်ကလေးအတွင်းမှ ပြန်လည်
 ထွက်လာ၏။
 သူသည် လေးကန်သောခြေလှမ်းများဖြင့် ပိုးကျူးထံသို့
 ရောက်လာပြီး...
 “မင်းက အခုထွက်သွားရင် အချိန်ရှိသေးတယ်”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 သူ၏လေသံမှာ ပကတိတည်ငြိမ်နေ၏။ ပိုးကျူးက ခေါင်းခါ
 လိုက်သည်။
 “ကျွန်မက အသက်သေမယ်ဆိုရင်တောင်မှထွက်မသွားဘူး”
 သူမသည် ပြောပြီးသည်နှင့် တုမုရန်နှင့် လက်ချောင်းက
 ချင်း ချိတ်ထားလိုက်သည်။
 တုမုရန်၏ရင်ထဲ၌ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်တစ်ရပ်က
 ပေါ်လာလေသည်။
 သူသည် သိုင်းပညာထိပ်တန်းအဆင့်ရောက်လာ၍ အရာရာ
 လျှစ်လျူရှုထားမိသည်။

ယခုမှပင် လူသားတစ်ယောက်အတွက် စစ်မှန်သောမေတ္တာ
နှောင်ကြီးသည် သိုင်းပညာထက်အစွမ်းထက်မြက်ကြောင်း နား
လည်လိုက်သည်။

တုမုရန်က ပိုးကျူးအား တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး-

“မင်းကမသွားဘူးဆိုရင် ဘယ်သူကမှ မောင်းမထုတ်ရဘဲ
ဘူးကွာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သူ၏အသံနှင့်မရှေးမနှောင်းမှာပင်....

“ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျားတို့ ဒီကနေပြီး ဘယ်ကိုမှထွက်သွား
ဖို့ မလိုတော့ပါဘူး”

စကားသံနှင့်အတူ အလင်းရောင်တန်းနှစ်ခုက သူတို့ထံသို့
လွင့်ဖျံ့လာသည်။

တုမုရန်က ရင်ထိတ်သွားပြီး....

“သတိထား”

သူသည် ပိုးကျူး၏လက်ကိုဆွဲ၍ နောက်သို့ဆုတ်ကာ
ရှောင်တိမ်းလိုက်ရသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ခြံဝင်းအတွင်းသို့ လူသုံးယောက်ဝင်ရောက်
လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

လူသုံးယောက်သည် တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းဝင်လာနေ၏။

လူနှစ်ယောက်သည် ညဉ့်လူများကဲ့သို့ အနက်ရောင်အဝတ်

အစားများဝတ်ဆင်ထားကြပြီး ကျန်တစ်ယောက်မှာမူ အဖြူရောင်
ဝတ်ဆင်ထား၏။

တုမုရန်က ထိုလူများကို မှတ်မိလိုက်သည်။

ထိုလူသုံးယောက်သည် သိုင်းလောကမှကျော်ကြားသော

လူသုံးဘော်ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် အနက်ရောင်သိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြလေသည်။

အင်္ကျီဖြူနှင့်လူမှာ ‘ထိုက်ရှန်ဆရာ’ဖြစ်ပြီး အနက်ရောင်ဝတ်
ဆင်ထားသူနှစ်ယောက်အနက် အရပ်ရှည်သောလူက ‘ဝူမီးတောင်’
အသမား ယူကျန်ဖြစ်သည်။

ကျန်အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာမူ ‘လက်နက်ပုန်းဝိဇ္ဇာ’
ဆောင်ဟု တို့ ဖြစ်သည်။

ထိုလူသုံးယောက်က ယခုကဲ့သို့ စုရုံးရောက်ရှိလာကြသည်

၅၆ ❀ ပိုးကျော်သူ

မှာ အခြေအနေမကောင်းကြောင်း တုမုရန်က နားလည်လိုက်သည်။

ထိုလူများသည် ကြေးတန်းစားလူသတ်သမားများဖြစ်ကြသဖြင့် လိုကျင့်ဟုန်က ငှားရမ်းထားခြင်းဖြစ်သည်ကိုလည်း သူက ရိပ်စားမိလိုက်လေသည်။

သူကဒဏ်ရာရရှိမထားပါက ထိုလူများကို မူမည်မဟုတ်ပါ။

သေခြင်းတရားသည် တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်လာပြီဟု သူက ခံစားလိုက်ရလေတော့သည်။

ရဲသုံးဘော်၏ခြေလှမ်းများက ရပ်တန့်လိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

သူတို့သည် သုံးနေရာခွဲ၍ ရပ်တန့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဝူမီးတောင်စားသမားနှင့် ထိုက်ရှန်ဆရာတို့က ပိုးကျူးနှင့် တုမုရန်တို့ရှေ့တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေကြသည်။

လက်နက်ပုန်းဝိဇ္ဇာရှောင်ဟုမှာမူ အေးဆေးစွာဖြင့် ချယ်ရီပင်တစ်ပင်အားမှီ၍ ရပ်နေ၏။

သူက တုမုရန်တို့နှင့်ဝါးနှစ်ရိုက်ခန့်အကွာတွင် ရပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

တုမုရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

အကယ်၍သာ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားလာလျှင် အဝေးမှ

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၅၇

ထက်နက်ပုန်းဖြင့်ပစ်ခတ်မည်ရှောင်ဟုမှာ ပို၍အန္တရာယ်ပေးနိုင်သည်ဟု သူကသိရှိထားလေသည်။

ထိုက်ရှန်ဆရာက ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသို့ အကဲခတ်ကြည့်ဆိုက်သည်။

သူသည် မြေပေါ်၌လဲကျသေဆုံးနေသော လိုကျင့်ဟုန်အား ဆွဲလိုက်ရသောအခါ အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်....

“ကျုပ်မပြောဘူးလား... လိုကျင့်ဟုန် ဒုက္ခရောက်နေပြီလို့”

သူက ယုကျန်းအား ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ယုကျန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“လိုကျင့်ဟုန်ကို ဘာဖြစ်လို့ သတ်ပစ်လိုက်တာလဲ”

ရှောင်ဟုက ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် တောင်ထိပ်ပေါ်ရောက်လာကတည်းက လိုကျင့်ဆန်သေနေတာတွေ့တယ်ဗျ... ဒါကြောင့် သူတို့ကိုလက်နက်ပုန်းနဲ့ပစ်ဆိုက်တာပဲ”

လက်နက်ပုန်းဝိဇ္ဇာရှောင်ဟုမှာ အလွန်မျက်စေ့လျင်သူဖြစ်သည်ဟု ပိုးကျူးကမှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

တုမုရန်က လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်လိုက်ပြီး....

“မိတ်ဆွေတို့က ကျုပ်အိမ်ကိုရောက်လာတာ... ကျုပ်က ခံသာပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် လိုကျင့်ဟုန်က မိတ်ဆွေမပီသလို့ ကျုပ်က သူ့ကိုသတ်လိုက်တာပါ”

၅၈ ❀ မိုးကျော်သူ

ထိုက်ရှန်ဆရာက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“သူက ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

တုမုရန်က....

“သူက ကျုပ်ကိုစော်ကားလို့ဗျ”

ဝူမီးတောင်စားသမားယုကျန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားက လိမ်ပြောတာမဖြစ်နိုင်ဘူးလား... ကျုပ်တို့က ဘယ်လိုလုပ်ယုံရမလဲ”

ရှောင်ဟုကလည်း....

“လိုကျင့်ဟုန်က ကျုပ်တို့အလုပ်ရှင်ဗျ... သူသေသွားတော့ ဘယ်သူက ကျုပ်တို့ကိုပိုက်ဆံပေးမှာလဲ”

တုမုရန်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

“သူက ကျုပ်ကိုသတ်ဖို့ ခင်ဗျားတို့ကို ငှားရမ်းထားတယ် မဟုတ်လား”

ရှောင်ဟုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သူ့ကို ဘယ်လိုအခက်အခဲမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ကူပေးရမှာပါ။ ခင်ဗျားတို့ကိုသတ်ဖို့ သက်သက်မဟုတ်ပါဘူး”

တုမုရန်က....

“အခု သူက သေသွားပြီပဲ... သူ့ကို ကျုပ်ကသတ်လိုက်လို့ ကျုပ်ကိုပြန်သတ်လဲ သူက ပိုက်ဆံပေးနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

သူ၏စကားကြောင့် ရှောင်ဟုက တွေ့ဝေသွားသည်။

စားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၅၉

သူသည် ယုကျန်ဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး....

“သူပြောတာဟုတ်တယ်ဗျ... ကျုပ်တို့ကို သူကပိုက်ဆံမပေးနိုင်တော့ဘဲ သူ့အတွက် ဘာမှလုပ်ပေးစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့”

ယုကျန်ကလည်း တွေ့ဝေသွား၏။

သူသည် ရှောင်ဟုနှင့်အတူ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ လက်တွဲလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရှောင်ဟု၏စကားကို သူက အမြဲတစေလက်ခံထား၏။

သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“ဟုတ်တယ်... လိုကျင့်ဟုန်က ကျုပ်တို့ကို ပိုက်ဆံမပေးရင် ကျုပ်တို့က ဘာမှလုပ်ပေးစရာမလိုဘူး... သွားကြမယ်”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ထိုနေရာမှထွက်ခွာသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုက်ရှန်ဆရာက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....

“သူက ဘာကြောင့် လိုကျင့်ဟုန်ကို သတ်လိုက်သလဲဆိုတာ ကျုပ်တို့က သိမှဖြစ်မယ်၊ တော်ကြာ လိုကျင့်ဟုန်က မတရားအသတ်ခံရရင် ကျုပ်တို့နာမည်ပျက်နေမယ်ဗျ”

ယုကျန်၏ခြေလှမ်းများက တုန့်ခနဲရပ်တန့်သွား၏။

လိုကျင့်ဟုန်ကသာ မတရားအသတ်ခံလိုက်ရပါက သူ့ပို့သည် ဒီအလုပ်ရှင်အပေါ်တာဝန်မကျေပွန်ဘဲ ဖြစ်နေမည်မဟုတ်ပါ

၆၁ ❀ မိုးကျော်သူ

လောက

ဤသို့ဆိုလျှင် နောက်ထပ်မည်သူက သူတို့အား အလုပ် ပေးနိုင်ပါမည်နည်း။

ယုကျန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျားပြောတာလဲ မှန်တယ်... လိုကျင့် ဟုန်ကို ဘာကြောင့်သတ်ပစ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့သိမှဖြစ်မယ်”

တုမုရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“သူက ကျုပ်ကိုစော်ကားလို့ ကျုပ်က သတ်လိုက်တာ၊ ကျုပ်ပြောပြီးပြီပဲ”

ထိုက်ရှန်ဆရာက....

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုအထောက်အထားနဲ့ ပြောနိုင်သလဲ”

တုမုရန်က ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်လာပြီး...

“မင်းတို့ကို ကျုပ်ကကြောက်နေတယ်ထင်လား... လိုကျင့် ဟုန်က ချူးရှန်ကိုသတ်လို့ ကျုပ်က လိုကျင့်ဟုန်ကိုသတ်ပစ်လိုက်တာ ဘာဖြစ်သလဲ”

ထိုက်ရှန်ဆရာက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

တုမုရန်၏သတင်းကို သူကကြားသိခဲ့ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ် သော်လည်း သိုင်းပညာကို တစ်ခါမျှမတွေ့မြင်ဖူးသဖြင့် သူက ထိတ် လန့်ခြင်းမရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

အထူးသဖြင့် သူသည် ဘဝတစ်သက်တာတွင် တစ်ခါမျှ

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၆၁

ရှုံးနိုင်ခဲ့ခြင်းမရှိသည့်အတွက် ယခုကဲ့သို့ ဘဝင်မြင့်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယုကျန်က....

“ကဲ... လိုကျင့်ဟုန်က သူများကိုစော်ကားလို့သေသွားတာ၊

ကျုပ်တို့အလုပ်မဟုတ်ဘူး... ကျုပ်တို့သွားကြစို့”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့်....

“နေဦး”

ရှောင်ဟုက ဟန့်တားလိုက်သည်။

ယုကျန်က....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရှောင်ဟုက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ချူးရှန်ဆိုတာ နယ်စားကြီးဝမ်းမုက အလိုရှိနေတဲ့လူတွေ ထဲက တစ်ယောက်မဟုတ်လား”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ထိုက်ရှန်ဆရာ၏မျက်လုံး

များက ဝင်းလက်သွား၏။

ယုကျန်က အားရဝမ်းသာလေသံဖြင့်....

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ် အခုမှသတိရတယ်၊ သူ့ကိုသာဖမ်းပြီး

နယ်စားကြီးဆီပို့လိုက်ရင် ဆုငွေတွေအများကြီးရမှာပဲ၊ ကျုပ်တို့ပွဲပြီ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

တုမုရန်က ရင်ထိတ်သွား၏။

၆၂ ❀ မိုးကျော်သူ

သူ၏ မဆင်မခြင်ပြောဆိုမှုကြောင့် ထိုလူများနှင့် မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ရတော့မည်ကို သူက နားလည်လိုက်လေသည်။

ထိုက်ရှန်ဆရာက....

“ချူးရှန် ဘယ်မှာလဲ”

တုမုရန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“မသိဘူး”

ယုကျန်က ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားလိမ်ပြောတာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ချူးရှန်ကို ကျုပ်တို့ လက်ထဲအပ်ရင် ခင်ဗျားတို့ကို အပြစ်မယူဘူးဗျ”

တုမုရန်က မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

“မင်းတို့က ဘာကောင်တွေမို့လဲ”

သူသည်ပြောရင်း ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် အသားများပင် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာလေတော့သည်။

ရှောင်ဟုက....

“ခင်ဗျားက ချူးရှန်ကိုထုတ်မပေးရင် ကျုပ်တို့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် လက်တစ်ချက်ငွေ့ယမ်းလိုက်ရာ အလင်းရောင်တန်းကလေးများသည် တုမုရန်၏ရင်ဝသို့ ပစ်လွှင့်လာလေသည်။

ထိုက်ရှန်ဆရာကလည်း မြင်းမွေးတံတစ်ခုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၆၃

တုမုရန်ထံသို့ ခုန်အုပ်လိုက်သည်။

ယုကျန်ကလည်းမနေနိုင်တော့ဘဲ ကျောမှပိုးထားသောစား နှစ်လက်ကိုဆွဲထုတ်ကာ ပိုးကျူးထဲသို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ထိုက်ရှန်ဆရာ၏မြင်းမွေးတံသည် အလွန်ထူးဆန်းသော ဆက်နက်တစ်မျိုးဖြစ်သည်။

သူသည် အတွင်းအားကိုအသုံးပြု၍ မြင်းမွေးတံများဖွာကျနေရာမှ ရှေ့သို့ဆန့်တန်းကာ ရန်သူ၏အဓိကသွေးကြောများကို တိုက်ခိုက်လေ့ရှိသည်။

ထို့ပြင် မြင်းမွေးတံဖြင့် ရန်သူ၏လက်နက်ကို ရစ်ပတ်နိုင် ခြင်း ရှိလေသည်။

မြင်းမွေးတံဖြင့် ရစ်ပတ်ခြင်းခံလိုက်ရပါက ထိုရန်သူကမလွဲမသွေ ရွံ့နိမ့်သွားရမည်ဖြစ်သည်။

အကြောင်းမှာ မြင်းမွေးတံများအတွင်း လျှိုဝှက်သောလက် ဆင့်ဝန်းများက ရစ်ပတ်မိလိုက်သည်နှင့် အသင့်ပစ်လွှင့်တိုက်ခိုက်နိုင် သည် မဟုတ်ပါလော။

ယခုထိုက်ရှန်ဆရာက တုမုရန်၏လည်ပင်းသို့ မြင်းမွေးတံ

၆၄ ❀ မိုးကျော်သူ
ဖြင့် ရစ်ပတ်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ရူမီးတောင်ဓားသမားယူကျန်သည် ရူမီးတောင်ရှိ ဓားသမားအကျော်အမော်များအနက် ပါဝင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူသည် သိုင်းပညာထူးချွန်သော်လည်း အကျင့်စာရိတ္တကောင်းသဖြင့် သူ့အား ရူမီးတောင်မှ နှင်ထုတ်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။

ယူကျန်က လုံးဝမကျေနပ်ပါ။

သူသည် ရူမီးတောင်မှထွက်ခွာလာပြီး သုံးနှစ်အကြာတွင် ရူမီးတောင်ပေါ်ရှိသိုင်းသမားများကို ပြန်လည်စိန်ခေါ်ခဲ့သည်။

ထိုစိန်ခေါ်ပွဲ၌ ရူမီးတောင်ပေါ်ရှိ သိုင်းသမားများက ကျန်အား ရှုံးနိမ့်သွားကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ယူကျန်၏အမည်သည် သိုင်းလောကတစ်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားလေတော့သည်။

သူကိုင်ဆောင်သောဓားမှာ နှစ်ဘက်သွားဓားဖြစ်သည်။

အသွားနှစ်ဘက်ရှိသောဓားကို သူက နှစ်လက်ကိုင်ဆောင်လိုက်သောအခါ ယူကျန်သည် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသောသမားတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ အလိုလိုရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

သူသည် ဓားနှစ်လက်ကို အဆက်မပြတ်ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

ဓားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၆၅
ဦးကျူးထံသို့ တစ်ဟုန်ထိုးတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ရှောင်ဟုက ငြိမ်သက်စွာရပ်နေ၏။

ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲဖြစ်လာသည့်အခါ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာရပ်နေသည်မှာ သူ၏အကျင့်ပင်ဖြစ်သည်။

သူသည် ငယ်စဉ်က ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ခဲ့သဖြင့် အတွင်းအားသုံးစွဲရသော သိုင်းပညာများကိုသင်ကြားခြင်း မပြုနိုင်ခဲ့ပါချေ။

ထို့ကြောင့် ရှောင်ဟုက ကိုယ်ဖော့ပညာနှင့် လက်နက်ပုန်းတိမ်းပညာကို အဓိကထားလေ့လာခဲ့သည်။

ထို့ပြင် သူသည် ငယ်စဉ်ကပင် အမှောင်ခန်း၌ အမွှေးတိုင်တိုင် စူးစိုက်ကြည့်ခဲ့သဖြင့် မျက်စိအလွန်လျင်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်လာလေသည်။

မျက်စိလျင်ခြင်းက သူ၏လက်နက်ပုန်းပစ်ပညာအတွက် အထောက်အကူပြုပေးခဲ့သည်။

သူသည် ရန်သူ၏ဟာကွက်များကို မျက်စိလျင်စွာဖြင့် စောင့်ကြည့်ရှုနေပြီး လက်နက်ပုန်းများကို ပစ်လွှင့်တိုက်ခိုက်တတ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏လက်နက်ပုန်းများက ရန်သူကိုလံကျသွား

၆၆ ❀ ပိုးကျွေးသူ

စေခဲ့သည်သဖြင့်ဖြစ်သည်။

ယခု သူက ငြိမ်သက်စွာရပ်လျက် ပိုးကျူးနှင့်တုမုရန်တို့၏ ဟာကွက်များကို စောင့်မျှော်ကြည့်ရှုနေသည်။

အကယ်၍သာ ဟာကွက်ဖြစ်ပေါ်လာပါက အသင့်ပစ်လွှင့် တိုက်ခိုက်နိုင်ရန် သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို အင်အားတိုက်တွင်းသို့ နှိုက်ထား ၏။

တုမုရန်နှင့်ပိုးကျူးတို့က သူ၏လက်နက်ပုန်းများ ရှောင် တိမ်းနိုင်ပါမည်လော။

ပိုးကျူး၏လက်ထဲမှ ချယ်ရီကိုင်းသည် တဆတ်ဆတ်တုန် ယင်နေ၏။

သူမသည် ချယ်ရီကိုင်းဖြင့် ယုကျန်၏ခါးချက်များကို ခုခံနေ ရသော်လည်း ချယ်ရီကိုင်းမှာ ပြတ်တောက်သွားခြင်း မရှိသေးပါချေ။

ပိုးကျူးက ဓားပညာရပ်အမျိုးမျိုးကို လေ့လာသိရှိထား သော်လည်း ယုကျန်၏ခါးပညာကို ခန့်မှန်း၍မရဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် သူမက ယုကျန်၏တိုက်ခိုက်မှုကို ခုခံရုံသာ ခုခံ နေရ၏။

သူမ၏ချယ်ရီကိုင်းသည် ယုကျန်၏ခါးကို တိုက်ရိုက်ရင်ဆိုင် ခြင်းမပြုဘဲ ဓား၏လမ်းကြောင်းပြောင်းလဲသွားစေရန် အလျားလိုက် ရိုက်ချနေ၏။

ယုကျန်က အံ့သြသွားသည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၆၇

ပိုးကျူး၏ချယ်ရီကိုင်းကို သူကဖြတ်တောက်ခြင်းမပြုနိုင် သည့်အတွက် သူ၏မျက်နှာကနီရဲလာသည်။

သူသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး ပိုးကျူးထံသို့ တစ် နှုတ်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ် သူက သိုင်းကွက်ပြောင်း၍ တိုက်ခိုက်လိုက် ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ပိုးကျူးက ပြုံးလိုက်သည်။

ယုကျန်က သိုင်းကွက်ပြောင်းလဲလိုက်သည်နှင့် သိုင်းကွက် နှစ်ခုမှတစ်ခုသို့ ကူးပြောင်းအသွား ဟာကွက်ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

ရုတ်တရက် ပိုးကျူး၏လက်ကလှုပ်ရှားသွားသည်။

ချယ်ရီကိုင်းသည် လျင်မြန်စွာဖြင့် ယုကျန်၏ရင်ဝမှထွက်နေ သောဟာကွက်သို့ တိုးဝင်သွားလေတော့သည်။

ရှောင်ဟုက ရင်ထိတ်သွားသည်။

ပိုးကျူးသည် ဓားပညာအလွန်ပြည့်ဝနေသည်ဟု သူက သိလိုက်လေသည်။

သူက လျှပ်တစ်ပြက် အင်အားတိုက်ထဲမှ လက်နှစ်ဖက်နှိုက်

၆၈ ❀ ပိုးကျော်သူ

ထုတ်လိုက်ပြီး ပိုးကျူးထဲသို့အဆက်မပြတ် ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေတော့သည်။

အဆိပ်အင်္ဂါလေးများသည် လျင်မြန်စွာဖြင့် ပိုးကျူးထဲသို့ တိုးဝင်သွားသည်။

တုမုရန်က ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူသည် ထိုက်ရှန်ဆရာနှင့် တိုက်ခိုက်နေရာမှ....

“သတိထား”

ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်သတိပေးလိုက်လေသည်။

တုမုရန်၏အသံကိုကြားလိုက်ရမှ ပိုးကျူးကသတိဝင်လာပြီး ယူကျွန်ထံသို့ တိုက်ခိုက်မှုကိုရပ်သိမ်းလိုက်ကာ နောက်သို့ဝါးတစ်ရိုက်ခန့် ခုန်ဆုတ်သွားလေသည်။

သူမ၏လှုပ်ရှားမှုမှာ တိကျလျင်မြန်နေသဖြင့် အဆိပ်အင်္ဂါလေးများရန်မှ လွတ်မြောက်သွားရလေတော့သည်။

“ဟာ... ဟာ... ဟား”

ထိုက်ရှန်ဆရာတော်၏ရယ်မောသံက စူးရှစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ပိုးကျူးကရင်ထိတ်သွားပြီးလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ထိုက်ရှန်ဆရာတော်၏မြင်းမွေးတံသည် တုမုရန်၏လက်တစ်ဖက်ကို ရစ်ပတ်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

တုမုရန်၏မျက်နှာက ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၆၉

သူသည် ခွန်အားအလွန်ချိန်နေသဖြင့် မြင်းမွေးတံကိုလွှတ်မြောက်အောင် မရုန်းနိုင်ပါချေ။

ရုတ်တရက် သူက တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရလာပြီး နံဘေးသို့ အနည်းငယ် ခုန်ထွက်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏လက်အား ရစ်ပတ်ထားသောမြင်းမွေးတံတို့၍ တင်းကျပ်စွာ ရစ်ပတ်မိသွားလေသည်။

သို့သော် တုမုရန်ကရုန်းကန်ခြင်းမပြုဘဲ....

“ပိုးကျူး....”

ဟု အော်ဟစ်ခေါ်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ၏ခြေထောက်တစ်ဖက်က မြေပြင်တွင်ကျနေသော လိုကျုတ်ဟုန်၏စားကို ခြေဖျားဖြင့်ခတ်တင်လိုက်သည်။

ထိုတဒဂ်အချိန်အတွင်းမှာပင် ပိုးကျူး၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ဆူထဲသို့ခုန်တက်ကာ စားကိုဖမ်းယူလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဖမ်းယူလိုက်သောစားဖြင့် ရစ်ပတ်ထားသောမြင်းမွေးတံကို ခုတ်ချလိုက်သည်။

ထိုက်ရှန်ဆရာက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေရာမှ သတိဝင်လာသောအခါ မြင်းမွေးတံမှာ အပိုင်းပိုင်းပြတ်တောက်၍သွားပြီး တုမုရန်က လွတ်မြောက်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုက်ရှန်ဆရာက ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားပြီ....

၇၀ ❀ ပိုးကျော်သူ

“သေပေတော့”

သူသည် ယင်းသို့ကြုံးဝါးလိုက်ပြီး ပိုးကျူးထံသို့ခုန်အုပ်လိုက်လေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ယုကျန်က ဓားရှည်နှစ်လက်ဖြင့် ပိုးကျူးအား ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

ပိုးကျူးက မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။ ယခု သူမ၏လက်တွင် ဓားအစစ်ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သည်။

ကျားကို တောင်ပံတပ်ပေးလိုက်သကဲ့သို့ရှိကြောင်း မည်သို့သိရသနည်း။ သတိမပြုမိကြပါချေ။

ရုတ်တရက် ပိုးကျူး၏ခန္ဓာကိုယ်က ချာခနဲလှည့်လိုက်ပြီး ဓားကိုစက်ဝိုင်းပုံဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အပေါ်သို့ခုန်တက်လိုက်ပြီး ဓားကို ဝဲယာဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်သို့ လျင်မြန်စွာခုတ်ချလိုက်လေသည်။

တုမူရန်က ပိုးကျူး၏သိုင်းကွက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည့် နှင့် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားရသည်။

ပိုးကျူး၏သိုင်းကွက်သည် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက ချင်လျက်ရှိသော တာမင်ဓားကျမ်းမှသိုင်းကွက်များထက်ပင် အနက်ထက်မြက်နေသည် မဟုတ်ပါလော။

“ချမ်း... ချမ်း...”

ဓားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၇၁

သံသံချင်း ထိခိုက်မိသောအသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး ဓားရှည်နှစ်လက်က အဝေးသို့လွင့်စင်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်....

“အင့်....”

“အာ....”

နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သောအသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး ထိုက်ရှန်ဆရာနှင့်ယုကျန်တို့က နောက်ဆုတ်၍သွားကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် နောက်သို့ခြေလေးငါးလှမ်းမျှ ဆုတ်သွားကြပြီး....

“ဟုတ်....”

ထိုက်ရှန်ဆရာက မြေပေါ်သို့လဲကျသွားလေသည်။

သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် နဖူးမှပါးစပ်အထိ ကန့်လန့်ဖြတ်ဓားဒဏ်ရာတစ်ခုဖြစ်ပေါ်နေပြီး သွေးများစီးကျ၍နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ယုကျန်၏မျက်နှာမှာ မည်းမှောင်နေ၏။ သူ၏ပခုံးမှသွေးများ ယိုစီးကျလာသည်။

သူက ဓားနှစ်ချောင်းကိုလွှတ်ပေးလိုက်သဖြင့် လက်များဖြတ်မသွားခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် ပိုးကျူးအားမယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့်ကြည့်လိုက်ပြီး....

၇၂ ❀ ပိုးကျော်သူ

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျားက တော်တော်ရက်စက်ပါလား”

ပိုးကျူးက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျွန်မဘဝတစ်သက်တာမှာ ဒီကနေ့မှ လူသတ်ဖူးတာပါ
ရှင်၊ ရှင်တို့လို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး”

ယုကျန်က ထိတ်လန့်စွာဖြင့်....

“ဒါ ခင်ဗျားရဲ့လျှို့ဝှက်ချက် ဟုတ်လား”

ပိုးကျူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“ကျွန်မကထက်မြက်တဲ့ခားသိုင်း တတ်ထားတယ်ဆိုတာ
ကျွန်မဖေဖေကလွဲလို့ ဘယ်သူမသိပါဘူးရှင်”

ယုကျန်က....

“အခု ကျုပ်တို့သိသွားပြီပဲ.... ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကိုသတ်
ပစ်မယ်ပေါ့”

ပိုးကျူးက အေးတိအေးစက်ဖြင့်....

“ဟုတ်တယ်... ရှင်တို့ကသေချင်လို့ ဒီကိုလာခဲ့ကြတာပဲ”

ယုကျန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

သူ၏ခားပညာသည် ထက်မြက်နေသည်မှန်သော်လည်း ပိုး
ကျူး၏အင်္ကျီစပင် ထိနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း သူကနားလည်ထား
သည်။

တို့အပြင် ပိုးကျူးက မည်သို့မျှ အသက်ချမ်းသာပေးမည်မ
ဟုတ်ကြောင်း သူကသိရှိလိုက်လေသည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၇၃

“အား...”

ရှောင်ဟုက စူးရှစွာအော်ဟစ်လိုက်ပြီး မြေပေါ်သို့လဲကျ
သွား၏။

တုမုရန်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း ဒူးများကွေးညွတ်ကာ မြေ
ပေါ်သို့လဲကျသွားလေသည်။

၇၄ ❀ မိုးကျော်သူ

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျားက တော်တော်ရက်စက်ပါလား”

မိုးကျော်က မဲပြုံးပြီးလိုက်ပြီး....

“ကျွန်မဘဝတစ်သက်တာမှာ ဒီကနေ့မှ လူသတ်ဖူးတာပါ
ရှင်၊ ရှင်တို့လို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး”

ယုကျန်က ထိတ်လန့်စွာဖြင့်....

“ဒါ ခင်ဗျားရဲ့လျှို့ဝှက်ချက် ဟုတ်လား”

မိုးကျော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“ကျွန်မကထက်မြက်တဲ့ဓားသိုင်း တတ်ထားတယ်ဆိုတာ
ကျွန်မဖေဖေကလွဲလို့ ဘယ်သူမသိပါဘူးရှင်”

ယုကျန်က....

“အခု ကျုပ်တို့သိသွားပြီပဲ... ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကိုသတ်
ပစ်မယ်ပေါ့”

မိုးကျော်က အေးတိအေးစက်ဖြင့်....

“ဟုတ်တယ်... ရှင်တို့ကသေချင်လို့ ဒီကိုလာခဲ့ကြတာပဲ”

ယုကျန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

သူ၏ဓားပညာသည် ထက်မြက်နေသည်မှန်သော်လည်း မိုး
ကျော်၏အင်္ကျီစပင် ထိနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း သူကနားလည်ထား
သည်။

ထို့အပြင် မိုးကျော်က မည်သို့မျှ အသက်ချမ်းသာပေးမည်မဟုတ်ကြောင်း သူကသိရှိလိုက်လေသည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၇၅

“အား...”

ရှောင်ဟုက စူးရှစွာအော်ဟစ်လိုက်ပြီး မြေပေါ်သို့လဲကျ
သွား၏။

တုမုရန်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း ဒူးများကွေးညွတ်ကာ မြေ
ပေါ်သို့လဲကျသွားလေသည်။

အသည်းနှလုံးမရှိသောလူ

တုမုရန်၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသည် အေးစက်နေသည်။
သူ၏နှုတ်ခမ်းများမှာလည်း ပြာနုနုနေသည်။
သူ၏နောက်ကျော၌ ရှောင်ဟု၏ အဆိပ်အပုပ်သုံးချောင်းက
စိုက်ဝင်လျက်ရှိသည်။

ပိုးကျူးက ရင်ထိတ်သွား၏။ တုမုရန်က ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ
ရရှိသည့်အပြင် အဆိပ်အပုပ်များမိသွားပြီဟု သူမက သိရှိလိုက်သည်။
သူမသည် ကပျာကယာဖြင့် ရှောင်ဟု၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့
ရှာဖွေကြည့်လိုက်သည်။

သို့သော် ရှောင်ဟု၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ မည်သည့်အဆိပ်ဖြေ
ဆေးမှ ရှိမနေပါချေ။

ပိုးကျူးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် တုမုရန်၏နံဘေး၌ ခြေ
ပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။

တုမုရန်က အားယူပြီးလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က အဆိပ်မထိမှန်လဲ အဆိပ်ဘုရင်ပိယင်ဟုန်းရဲ့
ဆက်ချက်နဲ့ သေရမှာပါ”

သူ၏အသံသည် တုန်ယင်ခြင်းမရှိဘဲ တည်ငြိမ်နေသည်။

သူ၏ပုံဟန်မှာလည်း ပိုးကျူးက သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိ
နေသည်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာနေဟန်ရှိသည်။

ပိုးကျူးမှာ ဝမ်းနည်းလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များပင်စီး၍ ကျ
သလေသည်။

“ရှင်က ကျွန်မစိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ လိမ်ပြောနေတယ်ဆို
တာ ကျွန်မသိပါတယ်”

တုမုရန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး... ကျုပ်က အမှန်အတိုင်းပြောနေတာ၊ ကျုပ်
ဆိုယ်ပေါ်မှာ ဒဏ်ရာအချက်ပေါင်းများစွာ ရထားတယ်၊ အဆိပ်အပုပ်
မထိမှန်ရင်လဲ ကျုပ်ကသေရမှာပဲ”

ပိုးကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ကဲ... ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့၊ ရှင်က အနားယူရင်
ကောင်းမယ်”

သူမသည် ပြောပြီးသည်နှင့် တုမုရန်၏အဖြေကိုမစောင့်
တော့ဘဲ ပွေ့ချီလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် အိမ်ငယ်ကလေးရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်

၇၈ ❀ မိုးကျော်သူ

သွားလေတော့သည်။

ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးသည် ရှင်းလင်းပြီးဖြစ်လေသည်။

မရှုမလှ လဲလျောင်းနေကြသော အလောင်းများကလည်း မရှိတော့ပါချေ။

နေရာအနှံ့အပြားလွင့်ပျံ့နေသော ချယ်ရီပွင့်များ၊ ချယ်ရီ ကိုင်းများကလည်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သည်။

ခြံဝင်းတစ်ခုလုံး၏မြင်ကွင်းမှာ လှိုင်းလုံးကြီးများတက် ရောက်ခဲ့သော သဲသောင်ပြင်ပမာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြစ်သွားပြီးဖြစ် ၏။

တုမုရန်က ခုတင်ပေါ်၌လဲလျောင်းနေသည်။ သူက သတိ လစ်မေ့မြောသွားသည်မှာ တစ်ရက်နှင့်တစ်ညပင်ရှိပြီဖြစ်သည်။

ပိုးကျူးက ခုတင်နံဘေး၌ထိုင်လျက်ရှိသည်။ သူမသည် တ ရေးမျှပင်မအိပ်ဘဲ တုမုရန်အားပြုစုနေ၏။

တုမုရန်က ရံဖန်ရံခါသတိရလာပြီး ပြန်လည်သတိလစ်မေ့ မြောသွားလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ခြစ်ခြစ်တောက်ပူ လောင်နေပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ရေခဲတုံးပမာအေးစက်နေ၏။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၇၉

တစ်နေ့နှင့်တစ်ည အချိန်ကြာပြီးနောက် တုမုရန်၏မျက်နှာ ၌ သွေးရောင်အနည်းငယ်သန်းလာသည်။ အသက်ရှူသံများ သည်း အနည်းငယ်မှန်ကန်လာလေသည်။

ပိုးကျူးက ဝမ်းသာသွား၏။ သူမသည် သိုင်းပညာထက် နှစ်သည့်အပြင် အဆိပ်အကြောင်းအနည်းငယ် နားလည်ထားသည်။

တုမုရန်သည် ဝိယင်ဟုန်း၏ အအေးအဆိပ်နှင့် ရှောင်ဟု၏ အဆိပ်နှစ်မျိုးမိခဲ့သည့်အတွက် အဆိပ်တစ်ခုက အခြားအဆိပ်ကို

နှိုးထားခဲ့သဖြင့် သူက ယခုကဲ့သို့ အသက်သေဆုံးသွားခြင်း မရှိ ခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် သူက မည်သည့်အချိန်တွင် သေဆုံးသွားမည်ကို မည်သူကမျှ မပြောနိုင်ပါချေ။

ထိုစဉ်မှာပင် တုမုရန်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ အနည်းငယ်လှုပ်ရှား ပြီး သတိရလာလေတော့သည်။

ပိုးကျူး၏မျက်လုံးများက နီရဲနေ၏။

သို့သော် သူမက ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းပင်ရှိနေလေသည်။ သို့သော် ခုရသည့်အတွက် ပင်ပန်းဟန် လုံးဝရှိမနေပါချေ။

တုမုရန်က သတိရလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်...

၈၀ ❀ မိုးကျော်သူ

“ဝိုးကျူး...”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

ဝိုးကျူးက ကပျာကယာဖြင့်....

“ရှင် ဘာပြောချင်သလဲ... ကျွန်မရှိနေတယ်လေ”

တုမုရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“မင်းက ထွက်မသွားသေးဘူးလား”

သူ၏လေသံသည် အနည်းငယ်တုန်ယင်နေ၏။

ဝိုးကျူးက ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့်....

“ရှင်က ကျွန်မကိုသွားစေချင်ပြီလား”

တုမုရန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မင်း ဒီမှာနေရင် ဒုက္ခရောက်ပြီး ပင်ပန်းနေမှာစိုးလို့ပါ”

ဝိုးကျူးက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုလိုက်ပြီး....

“ကျွန်မထွက်သွားရင် ရှင့်ကို ဘယ်သူလာပြီးပြုစုမှာလဲ”

တုမုရန်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဝိုးကျူးက....

“ရှင်သက်သာလဲ ကျွန်မမသွားတော့ဘူး”

သူမ၏လေသံသည် တည်ကြည်လေးနက်နေ၏။

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ တုမုရန်၏တစ်ကိုယ်လုံး

မှာ တုန်ခါသွားလေသည်။

သူသည် မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့်....

မင်းလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၈၁

“မင်းက တကယ်ပြောနေတာလား”

ဝိုးကျူးက အေးတိအေးစက်ဖြင့်....

“ကျွန်မက လိမ်မပြောတတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်သိပါတယ်ရှင်”

တုမုရန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်စကားမှားသွားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်

ကျုပ်က ဘယ်လောက်များကြာကြာနေမှာလဲ”

ဝိုးကျူး၏မျက်နှာက ကွက်ခနဲပျက်သွား၏။

သို့သော် သူမသည် ချက်ချင်းပင် ကျွမ်းကျင်ဆည်လိုက်ပြီး....

“ရှင်က သက်သာသွားမှာပါ”

တုမုရန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်သိပါတယ်... ဒါကြောင့် ကျုပ်ကမသေ

မှာ ကိစ္စတစ်ခု ပြောပြခဲ့ချင်တယ်”

ဝိုးကျူးက ဟန့်တားလိုက်သည်။

“ရှင် နေကောင်းလာမှပြောပါရှင်၊ ကျွန်မ နားထောင်ပါ့

မ”

တုမုရန်က....

“မဖြစ်ဘူး... ကျုပ်က ဒီကိစ္စကိုပြောမပြခဲ့ရရင် အသေ

ခံရမှာ မဟုတ်ဘူး”

သူသည်ပြောရင်း ဝိုးကျူး၏လက်ကို အသာအယာမကိုင်

လိုက်ကာ....

၈၂ ❀ မိုးကျော်သူ

“မင်းက ဒီအကြောင်းတွေကြားပြီးရင် ကျုပ်ကိုမုန်းတီးသူ မယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်”

ပိုးကျူးက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ရှင်က ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

တုမုရန်က....

“ကျုပ်က အမှန်အတိုင်းပြောပြတာ... မင်းထွက်သွား အပြစ်မရှိပါဘူး၊ မင်းလိုသဘောထားပြည့်ဝပြီး မေတ္တာရှိတဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ ကျုပ်လိုအသည်းနှလုံးမရှိတဲ့လူတစ်ယောက်က ဘယ်မှ မထိုက်တန်ပါဘူးကွာ”

ပိုးကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ကဲပါရှင်... စိတ်မချမ်းသာစရာတွေတွေ့မနေပါနဲ့၊ ရှင်ချင်တာသာပြောပါ”

တုမုရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး နံရံပေါ်မှချိတ်ထားသောဓားကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

ထိုဓားမှာ ဓားရိုးပေါ်တွင် နဂါးတစ်ကောင်ပုံဖော်ထားသောဓားဖြစ်လေသည်။

“ဒီဓားကိုယူပေးပါ”

ပိုးကျူးက ချက်ချင်းမင်းထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး ဓားကိုယူပေးလိုက်သည်။

တုမုရန်၏လက်များမှာ ဓားနှင့်တွေ့ထိလိုက်သည်နှင့်

ဓားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၈၃

ဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာလေသည်။

“ဒီဓားက အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျုပ်တို့ဘိုးဘွားပိုင်ခွည်းဘူး၊ ကျုပ်ကလူတစ်ယောက်ကိုသတ်ပြီး လုယူလာတာပါ”

ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ပိုးကျူး၏မျက်လုံးများက ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

“ရှင်ကလုလာခဲ့တာ ဟုတ်လား... ကျွန်မ အခုမှပဲသိရပါသား”

တုမုရန်က....

“ဒီဓားရဲ့ပိုင်ရှင်အစစ်က ဓားဝိဇ္ဇာ ချူးစုအင်းပါ”

ပိုးကျူးက ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားပြီး....

“ရှင်က သူ့ဆီကလုယူခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

တုမုရန်က မဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်ရဲ့သိုင်းပညာက သူ့ရဲ့ခြေဖျားကိုမမီဘူး... ဒါပေမယ့် ကျုပ်က....”

သူသည်အဖြစ်အပျက်များကို အစအဆုံးရှင်းလင်းပြောပြလိုက်လေတော့သည်။

ချန်းကျန်းမြစ်....။

၈၄ ❀ ဝိုးကျော်သူ

ချန်းကျန်းမြစ်သည် တရုတ်ပြည်၏ ရှည်လျားသောမြစ်တစ်ခုဖြစ်သည်။

ချန်းကျန်းမြစ်၏ အချို့နေရာများတွင် ရေစီးအလွန်သန်ပြီအချို့နေရာများတွင် ရေစီးညင်သာလေသည်။

ချန်းကျန်းမြစ်သည် ဟန်နိုနှင့်ဂူချန်းနယ်နှစ်ခုကို ဖြတ်သန်းစီးဆင်းသော မြစ်တစ်ခုဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဟန်နိုနယ်နှင့်ဂူချန်းနယ်တို့မှ လူအများက ချန်းကျန်းမြစ်ကိုအသုံးပြုကာ ကူးသန်းသွားလာရောင်းဝယ်ကြ၏။

ချန်းကျန်းမြစ်သည် ရေစီးအလွန်သန်သောနေရာများရှိသောကြောင့် ကုန်သည်လှေများက စုန်ဆင်းသွားလာရာတွင် လွယ်ကူပြီး ဆန်တက်ရာတွင် အခက်အခဲရှိခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ကုန်သည်များက လှေထိုးသားအမြောက်အမြားအသုံးပြုကာ ဆန်တက်သောလှေများကို အုန်းဆံကြိုးများဖြင့် ကပ်ပေါ်မှဆွဲကာ ဆန်တက်ကြလေသည်။

ရေစီးသန်သောနေရာများတွင် လှေထိုးသားများက ကပ်ပေါ်တက်ကာ ကြိုးဖြင့်ဆွဲကြရသော်လည်း ရေစီးညင်သာနေရာများတွင် ရွက်ကိုအသုံးပြု၍ဆန်တက်ကြရလေသည်။

ထို့ကြောင့် ချန်းကျန်းမြစ်သည် ခရီးသွားလာရာခက်ခဲသော်လည်း လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးအတွက် အလွန်အရေးပါသောမြစ်တစ်ခု ဖြစ်နေလေသည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၈၅

ယခု ချန်းကျန်းမြစ်အလယ်ပိုင်းတွင် နယ်စားကြီးဝမ်းမု၏ ဘဝမှ တိုက်လှေအမြောက်အမြားစုရုံးရောက်ရှိနေပြီး တိုက်ပွဲဝင်ရန်အတွက် အသင့်ပြင်နေကြလေသည်။

အကြောင်းမှာ စစ်ရှုံး၍နောက်ဆုတ်လာသော ကျန်းစုစင်းစစ်တပ်များက ချန်းကျန်းမြစ်အတိုင်း ဆန်တက်လာမည်ဟု သတင်းတိကျစွာ ရရှိထားသည်မဟုတ်ပါလော။

မန်ချူးသစ္စာခံ နယ်စားဝမ်းမုကိုတိုက်ရန်လာသော ကျန်းစုစင်းမှာ မရွံ့မလှရှုံးနိမ့်ကာ ထွက်ပြေးနေရသည်။

သို့သော် စမ်းကျင်းနယ်ရှိ မျိုးချစ်သူရဲကောင်းများက လက်နက်ကြည့်နေကြမည်မဟုတ်။ ရရာလက်နက်စွဲကိုင်၍ ကျန်းစုစင်းဘက်မှ ဝင်ရောက်ကူညီကြမည်သာဖြစ်သည်။

တရားသောစစ်ပွဲဆင်နွှဲနေသောကျန်းစုစင်း အောင်မြင်မှုရနိုင်မည်လော။

ဓားဝိဇ္ဇာချူးစုအင်းသည် အလွန်လျှို့ဝှက်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူ၏သိုင်းပညာသည် အလွန်ထက်မြက်ပြီး လျှို့ဝှက်ဆန်းခြယ်နေ၏။

၈၆ ❀ မိုးကျော်သူ

ထို့ကြောင့် ယခုတလော သိုင်းလောကတွင်ထင်ရှားကျော်ကြားနေသော ကျန်းစုစင်း၏လက်အောက်မှ သိုင်းဘီလူးသုံးယောက်ကပင် သူ၏ခြေဖျားကိုမမီဟု လူအများက ဆိုစမှတ်ပြုကြသည်။

သိုင်းဘီလူးသုံးယောက်ပေါင်း၍ ဓားဝိဇ္ဇာချူးစုအင်းကို တိုက်ခိုက်ပါက မည်သူကအသာရရှိမည်ကို သိလိုသူ ပေါများလှပေသည်။

သို့သော် ဓားဝိဇ္ဇာချူးစုအင်းကို သိုင်းဘီလူးသုံးယောက်စိန်ခေါ်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိပါ။

အကြောင်းမှာ သိုင်းဘီလူးသုံးယောက်အနက်မှ တတိယသိုင်းဘီလူးတုမုရန်သည် ဓားဝိဇ္ဇာချူးစုအင်း၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီးချယ်ရီနှင့် လက်ထပ်လိုက်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

တုမုရန်သည် သိုင်းဘီလူးသုံးယောက်အနက် ရုပ်ရည်ခန့်ညားပြီး ယောက်ျားအဝီသဆုံးလူတစ်ယောက်အဖြစ် လူတိုင်းက လက်ခံထားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ချယ်ရီက တုမုရန်ကို မေတ္တာသက်ဝင်မိခဲ့လေသည်။

ချယ်ရီသည် ရုပ်ရည်ချောမောပြီး ကြင်နာသနားတတ်သောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူမသည် အတွေ့အကြုံ နုနယ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် တုမုရန်က မေတ္တာတောင်းခံလာသောအခါ အလွယ်တကူပင်

ဓားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၈၇

ခင်းညိတ်ခဲ့လေသည်။

တုမုရန်နှင့်ချယ်ရီအပေါ် ချူးစုအင်းကသဘောတူခြင်း မရှိချေ။

သို့သော် ချူးစုအင်းက ချယ်ရီအား အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသောကြောင့် မငြင်းပယ်ဘဲ တုမုရန်နှင့်လက်ထပ်ပေးခဲ့လေသည်။

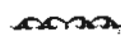
ချယ်ရီနှင့် တုမုရန်တို့၏မင်္ဂလာပွဲကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာပြုလုပ်ပေးခဲ့ပြီး သူ၏ခါးမှအမြဲတစေ ချိတ်ဆွဲထားခဲ့သော နဂါးပျံဓားကို အသိမ်းအမှတ်အဖြစ် ချယ်ရီအားပေးခဲ့လေသည်။

နဂါးပျံဓားသည် သံထည်သံမဏိပစ္စည်းများကို ဖြတ်ကာကိုင်နိုင်စွမ်းရှိသောကြောင့် ရတနာဓားမြတ်တစ်လက်အဖြစ် သိုင်းလောကသားများက အလေးထားကြသည်။

ရုပ်ရည်ချောမောလှပသော ချယ်ရီနှင့်နဂါးပျံဓားကို ပိုင်ဆိုင်သောတုမုရန်ကို ကံကောင်းသူအဖြစ် အများကအသိအမှတ်ပြုကြသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် တုမုရန်ကို ပိုင်ဆိုင်ရသောချယ်ရီက ကံကောင်း၍လော။

ချယ်ရီက ကံကောင်းသည်ဟု ယူဆထားခဲ့လေသည်။

၈၈ ❀ မိုးကျော်သူ

လေတိုက်ခတ်မှုကြောင့် မြစ်ရေပေါ်တွင် လှိုင်းကြက်ခွပ်က
လေးများ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

လေက ဖြည်းညင်းစွာ တိုက်ခတ်နေသောကြောင့် ရွက်လွှဲ
၍မရပါချေ။

ချန်းကျန်းမြစ်၏ အလွန်ရေစီးသန်သောနေရာသို့ လှေများ
က ရောက်ရှိနေကြပြီ မဟုတ်ပါလော။

ချယ်ရီက လှေဦးမှထိုင်၍ ဝဲယာတစ်ဘက်တစ်ချက်ရှိ ကမ်း
ပါးပေါ်သို့ ငေးကြည့်နေသည်။

ကမ်းစပ်တွင် လူအများကတန်းစီ၍ အထက်ဘက်သို့နှံ
တက်နေကြသည်။

ထိုလူများသည် ကျန်းစုစင်း၏စစ်တပ်မှဖြစ်ပြီး လှေများကို
ကြိုးများဖြင့် ဆွဲသွားနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု ကျန်းစုစင်း၏စစ်တပ်သည် ချန်းကျန်းမြစ်အတိုင်း အ
ပေါ်သို့ဆန်တက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၈၉

ချယ်ရီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ သူမသည် စစ်
ဦးစီးတီးသော သူတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် သူမက ကျန်းစုစင်းစစ်တပ်တွင်လိုက်ပါ၍ စစ်
တိုက်နေရပြီ ဖြစ်သည်။

ကျန်းစုစင်းလက်အောက်တွင်ရှိသော အမှုထမ်းများမှာ များ
သောအားဖြင့် သိုင်းသမားများဖြစ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် သိုင်းဘီလူးတုမုရန်၏ဇနီးဖြစ်သူချယ်ရီက တုမု
ရန်နှင့်လက်တွဲကာ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တုမုရန်က လှေဦးသို့လျှောက်လာပြီး ချယ်ရီအားပြုံး၍
ကြည့်ကာ....

“အစ်ကိုတို့ အခုထွက်ခွာလာခဲ့ပြီး တစ်နေရာမှခိုလှုံပြီး အင်
အားစုပြီးမှ ဝမ်းမုကိုပြန်တိုက်ကြမယ်”

ချယ်ရီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီအကြံကောင်းပါတယ်လေ... စစ်ပွဲမြန်မြန်ပြီးသွားမှ လူ
တွေလဲ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနေရမှာမဟုတ်လား”

သူမ၏စကားကြောင့် တုမုရန်က မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်၍
သွားလေသည်။ ချယ်ရီက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျွန်မသဘောက ဘယ်သူပဲနန်းတက်ပါစေ... ပြည်သူ
ပြည်သားတွေ အေးချမ်းသာယာဖို့အဓိကပဲမဟုတ်လား။ စစ်ပွဲကြောင့်
သူတွေအသက်ဆုံးရှုံးရတယ်၊ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းတွေ ပျက်စီးတယ်...

၉၀ ❀ မိုးကျော်သူ

ဒါကြောင့်....”

သူမ၏စကားမဆုံးမီမှာပင် တုမုရန်ကကြားဖြတ်လိုက်လေသည်။

“ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့လေ... ညီမဖေဖေက နဂါးပျံစားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာများမှာလိုက်သေးလဲ”

သူက ယင်းမေးခွန်းကိုမေးလာခဲ့သည်မှာ အကြိမ်တစ်ရာမကတော့ချေ။ နဂါးပျံစားတွင်ထူးခြားပြီး လျှို့ဝှက်သော သိုင်းပညာများရှိရမည်ဟု သူက ယုံကြည်ထားသည်။

ချယ်ရီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဖေဖေက ဘာမှမမှာလိုက်ပါဘူး”

သူမက ယတိပြတ်ပြောလိုက်သည်။ နဂါးပျံစားကို ဖခင်၏ အမွေပစ္စည်းအဖြစ် သူမက အမြတ်တနိုးကိုင်ဆောင်ခဲ့သည်။

တုမုရန်ကိုပေးအပ်ရန် စိတ်ပင်မကူးမိပါချေ။ တုမုရန်က မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

သူက ချယ်ရီအားလက်ထပ်ခဲ့ခြင်းမှာ နဂါးပျံစားကိုရယူလို၍ပင် မဟုတ်ပါလော။

သို့သော် သူက ချယ်ရီအားလက်ထပ်နိုင်ခဲ့သော်လည်း နဂါးပျံစားကို ပိုင်ဆိုင်ရခြင်း မရှိခဲ့ပါချေ။

သူသည် အချိန်ရှိသမျှ နဂါးပျံစားကိုရယူနိုင်ရန် နည်းလမ်းများကို တွေးတောကြံဆခဲ့သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၉၁

အကယ်၍သာ ချယ်ရီအားသုတ်သင်၍ နဂါးပျံစားကိုအဓမ္မလိုက်ပါက စားဝိဇ္ဇာချူးစုအင်းက သူ့အား လာရောက်ကလွဲစားချေမည်မှာ မလွဲချေ။

ထို့ကြောင့် သူက မည်သို့လုပ်ရမုန်းမသိ အကြံအိုက်နေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် သူတို့၏လှေတပ်ဖွဲ့များသည် ပို၍ရေစီးသန်သောနေရာသို့ ရောက်ရှိလာသည်ကို သတိပြုမိလိုက်လေတော့သည်။

ကမ်းစပ်ပေါ်မှလှေများကို ကြိုးဖြင့်ဆွဲနေရသူများက တစ်သက်တစ်စ ခြေကုန်လက်ပန်းကျလာသည်။

သူတို့သည် တစ်နေ့လုံး မရပ်မနားအ လှည့်ကျဆွဲလာခဲ့ရသဖြင့် မောပန်းလာပြီဖြစ်သည်။

လှေသားများကိုကြိုးကြပ်သူများက ထိုအရာကို သဘောမကင်းနားလည်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူက လှေထိုးသားများ ခေတ္တမျှရပ်တန့်အနားယူကြရန် အမိန့်ပေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် သူက အမိန့်မပေးဖြစ်ပါချေ။

သူ၏မျက်လုံးများက ရေစီးအတိုင်းမျောပါလာသော အရာအမျှများကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွား

၉၂ ❀ မိုးကျော်သူ

ရလေတော့သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သေခြင်းတရားက နီးကပ်လာပြီဟု သူကခံစားလိုက်ရလေသည်။

အကြောင်းမှာ ရေစီးအတိုင်းပြင်းထန်စွာ တောက်လောင်နေသောမီးဖောင်များက သူတို့ထံသို့အရှိန်ပြင်းစွာ စုန်ဆင်း၍လာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

မီးဖောင်များသည် အရှိန်ပြင်းစွာတောက်လောင်လျက် စုန်ဆင်းလာနေသည်။

လျှပ်တစ်ပြက်အချိန်အတွင်းမှာပင် အနီးသို့ရောက်ရှိလာကာ ချီတက်၍လာနေကြသော ကျန်းစုစင်းတို့၏လှေများကို မီးများစွဲလောင်သွားလေသည်။

မီးဖောင်များဖြင့် တိုက်မိသောလှေများမှာ မီးများ ရုတ်တရက်စွဲလောင်လာသဖြင့် မည်သို့ငြိမ်းသတ်ရန်ပင် သတိမပြုနိုင်တော့ဘဲ ရေထဲသို့ခုန်ဆင်းကာ မီးလွတ်ရာသို့ပြေးလွှားသွားကြရလေတော့သည်။

ကမ်းစပ်ပေါ်မှလူများကလည်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကြသည်။

ဓားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၉၃

သူတို့သည် အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ ဆွဲထားသောကြိုးများကို ယောင်ယမ်းလွှတ်လိုက်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် လှေများသည်အထိန်းအကွပ်မရှိဘဲ ရေစီးသန်သောချန်ကျွန်းမြစ်ထဲ၌ မျောပါသွားကာ အချင်းချင်းတိုက်မိ၍ နစ်မြုပ်နေကြလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မြစ်၏အထက်ပိုင်းမှ တစ်ဟုန်ထိုးစုန်ဆင်းလာသော တိုက်လှေများကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အဆက်မပြတ်ပစ်လွှတ်လိုက်သော ခြားများက မိုးသီးမိုးပေါက်ပမာ ကျရောက်လာလေတော့သည်။

ကျန်းစုစင်း၏လှေတပ်ဖွဲ့သည် မည်သို့ခုခံရမုန်းမသိဘဲ လျှပ်တစ်ပြက်အချိန်အတွင်းမှာပင် ဖရိုဖရဲဖြင့် ပျက်စီးသွားကြလေသည်။

လှေတပ်ဖွဲ့သည် လုံးဝပျက်စီးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ကျန်းစုစင်း၏ နောက်ဆုံးအင်အားဖြစ်သော လှေတပ်ဖွဲ့မှတ်စီးသွားလျှင် ကျန်းစုအင်းက အသက်ရှင်ပြီးလွတ်မြောက်နိုင်ပါသည်လော။

ချယ်ရီက ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူမတို့စီးနင်းလိုက်ပါလာသောလှေသည် ချာလပတ်လည်

၉၄ ❀ ဝိုးကျော်သူ

ကာ ရေစီးအတိုင်းမျောပါသွား၏။

သို့သော် လှေသူကြီး၏ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် မကြာမီအခါ
အတွင်း ပြန်လည်ငြိမ်သက်အောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့လေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ရေစီးအတိုင်း လျင်မြန်စွာ မျောပါသွား
သည်ကိုမူ ရပ်တန့်နိုင်စွမ်းမရှိပါချေ။

ချယ်ရီက လှေဦးပိုင်းမှတိုင်တစ်တိုင်ကိုမူ မြဲမြံစွာဆုပ်ကွပ်
ထားလျက်ရှိသည်။

သူမ၏နံဘေး၌ တုမုရန်ကရှိနေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် မီးဖောင်တစ်ခုက သူတို့လှေထဲသို့တည်ဆဲ
စွာ စုန်ဆင်းလာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလှေသားများက ရင်ထိတ်သွားကြပြီး အသံကုန်အေ
ဟစ်ကြလေသည်။

သို့သော် သူတို့၏လှေသည် မည်သို့မျှလွတ်အောင်မရှောင်
တိမ်းနိုင်တော့ဘဲ...

“ဝုန်း...”

မီးဖောင်ဖြင့် တိုက်မိသွားလေတော့သည်။

မီးဖောင်ဖြင့်တိုက်မိလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လှေဦး
မီးစွဲလောင်လာလေတော့သည်။

ချယ်ရီက အထိတ်တလန့်အော်ဟစ်လိုက်သည်။

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မီးဖောင်နှင့်လှေတိုက်မိလိုက်သဖြင့်

မီးလှောင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၉၅

ယိမ်းယိုင်ကာ ရေထဲသို့ကျသွားမည်အပြုတွင် တုမုရန်က လျှပ်တစ်
ပြက်ရောက်ရှိလာပြီး အချိန်မီဖမ်းဆွဲထားလိုက်ရလေသည်။

သို့သော် တုမုရန်က နောက်ကျသွားချေပြီ။

သူသည် ချယ်ရီ၏ခါးမှနဂါးပျံခါးကိုသာ ဖမ်းဆွဲမိလိုက်ပြီး
ချယ်ရီမှာမူ ရေထဲသို့လွင့်စင်ကျသွားလေတော့သည်။

ကျန်းစုစင်း၏လှေတပ်ဖွဲ့မှာ ရစရာမရှိအောင် ပျက်စီးသွား
လေသည်။

ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသူ အနည်းငယ်မှအပ ကျန်းစု
စင်း၏တပ်သားများမှာ သေဆုံးသူများ၊ အဖမ်းခံရသူများအဖြစ်
ပြောင်းလဲသွား၏။

ကျန်းစုစင်းကိုယ်တိုင်မှာလည်း ရေထဲကျကာ လှေညှပ်မိပြီး
သေဆုံးသွားရလေသည်။

ချယ်ရီမှာ သေသည်ရှင်သည်မသိဘဲ ပျောက်ချင်းမလှ
ပျောက်ကွယ်သွားရလေသည်။

တုမုရန်ကမှ နယ်စားကြီးဝမ်းမုထံတွင် လက်နက်ချပြီး သစ္စာ
ခံလိုက်ရလေတော့သည်။

တုမုရန်၏စကားသံမှာ တဖြည်းဖြည်း တိုးဝင်သွားလေ

၉၆ ❀ မိုးကျော်သူ

သည်။

သူသည် မောပန်းသွားသည့်အလား သက်ပြင်းတစ်ချက်ခုလိုက်လေသည်။

ပိုးကျူးက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး...

“ရှင်က ချယ်ရီရဲ့ခင်ပွန်းပဲ... နဂါးပျံစားကိုရထိုက်တာပေါ့ရှင်”

တုမုရန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်က မရထိုက်ဘူး”

သူ၏လေသံသည် အေးစက်နေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... သူ့ကို ရှင်ကကယ်ဆယ်ခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အခြေအနေကဆိုးဝါးနေတော့ သူ ရေထဲကျသွားတာ ရှင့်အပြစ်ဘယ်ရှိပါ့မလဲရှင်”

တုမုရန်က မချီပြီးပြီးလိုက်ပြီး...

“အမှန်ပြောရရင် သူကရေထဲကျမသွားနိုင်ဘူး”

ပိုးကျူးက အံ့သြသွား၏။

“သူက ရေထဲမကျသွားဘူး ဟုတ်လား”

တုမုရန်က....

“လှေနှံမီးဖောင်တိုက်မိလိုက်တုန်းက သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ယိမ်းယိုင်သွားပေမယ့် သူကကောင်းကောင်းထိန်းနိုင်ခဲ့လို့ သူဟာ ရေထဲကျမသွားတာပေါ့”

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၉၇

ပိုးကျူးက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့်....

“ရှင်ပြောတော့ သူကရေထဲကျပြီး သေသွားတယ်ဆို”

တုမုရန်က မဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ရေထဲတွန်းချလိုက်လို့

ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ပိုးကျူးမှာ ပါးစပ်

သောင်းလောင်းဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

အခန်းတစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်သွား၏။

သက်ရှိသက်မဲ့အရာဝတ္ထုဟူသမျှ တစ်ခုမျှမရှိသည့်အလား

တိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် အခန်းတွင်း၌ သက်ရှိလူသားနှစ်ဦးကရှိနေလေ

သည်။

ထို့ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်မနေသင့်ပါချေ။

တုမုရန်က စကားစလိုက်သည်။

“ကျုပ်က နဂါးပျံစားကိုလိုချင်ခဲ့တာ တော်တော်ကြာပြီ...

ပေမယ့် ချယ်ရီက ကျုပ်ကိုမပေးခဲ့ဘူး”

ပိုးကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ခုလိုက်ပြီး...

၉၈ ❀ မိုးကျော်သူ

“သူကမပေးလဲ ရှင်က သူ့ကိုသတ်မပစ်သင့်ဘူး”

တုမုရန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်က သူ့ကိုသတ်မပစ်သင့်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က သိုင်းလောကမှာ ကျော်ကြားလိုတာကြောင့် ချယ်ရီကို အေးသလိုနဲ့ နဂါးပျံစားကိုလုယူပြီး ရေထဲတွန်းချခဲ့တာပဲ”

ပိုးကျူးက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး...

“ရှင်က အဲဒီအချိန်မှာ ကျော်ကြားတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်မပြီ မဟုတ်လား”

တုမုရန်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးရဲ့ ပထမလူဖြစ်ချင်ခဲ့တာပဲ၊ သိုင်းလောကရဲ့ ပထမနေရာကိုရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်က ဘာပဲလုပ်လုပ်ရ လုပ်မှာပဲ”

ပိုးကျူးက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

တုမုရန်သည် အလွန်တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို သူမက သိရှိလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

တာမင်ဓားကျမ်းစာအုပ်အတွက် သူမကိုလက်ထပ်ခဲ့သူကို သူမကခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့သော်လည်း ချယ်ရီအပေါ် ရက်စက်မှု သူမက ခွင့်မလွှတ်နိုင်ခဲ့ပါချေ။

သူမက ချယ်ရီအား ကိုယ်ချင်းစာနာရမည်မဟုတ်ပါလေ။ ထို့အပြင် တုမုရန်သည် သူမ၏အသည်းနှလုံးထဲမှ ချစ်

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၉၉

ခစ်တန်စစ်ကို သတ်ဖြတ်ခဲ့သူ ဖြစ်နေ၏။

ပိုးကျူးကအံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက်ကို အပေါ်သို့မြှောက်လိုက်သည်။

သူမသည် တုမုရန်အားသတ်ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဖြစ်ပါသည်။

တုမုရန်က မချီပြီးပြုံးလိုက်သည်။

သူသည် ပိုးကျူးအား တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား... မင်းက ကျုပ်ရဲ့လျှို့ဝှက် နက်တွေကိုသိသွားရင် ကျုပ်ကိုမုန်းတီးသွားမှာပါလို့ဆိုတာ”

သူ၏စကားကြောင့် ပိုးကျူး၏ခန္ဓာကိုယ်က ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွားသည်။

မှန်ပါသည်။ တုမုရန်သာဖွင့်ပြောခြင်းမရှိလျှင် သူမက သိရှိနိုင်မည် မဟုတ်ပါချေ။

တစ်ချိန်က တုမုရန်သည် မည်ကဲ့သို့ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပြီး ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသူဖြစ်ပါစေ ယခုအချိန်တွင် နောင်တတရားများ ရှိပြီး သာမန်လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြီမဟုတ်ပါလော။

တုမုရန်က မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်ပြီး...

“မင်းသတ်ချင် သတ်လိုက်ပါတော့”

သူ၏လေသံသည် ပေါ့ပါးသွက်လက်နေ၏။ အနှောင့်အယှက် မရှိသဖြင့် မြောက်လာသူအသံမျိုးလည်း ဖြစ်နေလေသည်။

၁၀၀ ❀ ပိုးကျွန်းသူ

ပိုးကျွန်း၏လက်သည် အပေါ်သို့မြှောက်ထားရာမှ လေးကန်စွာဖြင့် အောက်သို့တွဲလောင်းကျသွားလေတော့သည်။

တုမုရန်က မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သည်။

ပိုးကျွန်းမှာမူငေးငိုင်၍ ကျောက်ရုပ်သဖွယ်ရှိနေလေသည်။

တုမုရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“မင်းက ကျုပ်ကိုသတ်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်”

ပိုးကျွန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

တုမုရန်က စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် မင်းက စိတ်ထားဖြူစင်တယ်၊ ကျုပ်လိုကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့လူ မဟုတ်လို့ဘဲ”

သူ၏စကားလုံးများသည် မြားတစ်စင်းပမာ ပိုးကျွန်း၏အသည်းနှလုံးထဲသို့ စိုက်ဝင်သွား၏။

တုမုရန်က မချိုးပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ဟာ သိုင်းလောကရဲ့ပထမသိုင်းသမားဖြစ်ဖို့ အမျိုးမျိုးကြိုးစားခဲ့တယ်၊ ဖြစ်လဲဖြစ်နိုင်ခဲ့တယ်... ဒါပေမယ့် ကျုပ်အပေါ် မေတ္တာတရားရှိတဲ့သူတွေကို ဥပေက္ခာပြုပြီးမှဖြစ်နိုင်လာခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့်

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၀၁

မယ့် နောက်ဆုံးကျတော့ ကျုပ်က မေတ္တာတရားရဲ့ဒဏ်ခတ်ခြင်းကို ခံစားလိုက်ရတာပဲ”

သူသည် မောသွားဟန်ဖြင့် စကားကိုခေတ္တရပ်တန့်လိုက်ပြီး မပြန်ဆက်လိုက်သည်။

“သိုင်းလောကရဲ့ပထမသိုင်းသမားဖြစ်ဖို့ထက် မေတ္တာအကြင်နာတရားပြည့်ဝတဲ့ လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့က အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သဘောပေါက်ပါပြီကွာ”

ပိုးကျွန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

တုမုရန်မှာ နောင်တတရားရှိနေပြီဟု သူမကလက်ခံယုံကြည်ထားသည်။

သို့သော် သူမက တုမုရန်ကိုမည်သို့မျှ ကယ်တင်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါချေ။

နောင်တတရားရရှိနေသူတစ်ယောက်ကို သူမကသတ်ဖြတ်ချိန်မလိုအပ်ပါ။

စိတ်နေသဘောထားပြည့်ဝကြသူများကလည်း ခွင့်လွှတ်ကြမည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် လော၏နိယာမတရားများက ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါမည်သာ။

တုမုရန်၏အသက်သည် မည်သည့်အချိန်ထိ ရှင်သန်၍နေမည်နည်း။

၁၀၂ ❀ မိုးကျော်သူ

ရုတ်တရက် ပိုးကျူးက အားရပါးရ ငိုကြွေးလိုက်လေတော့
သည်။

ပိုးကျူးက ငိုကြွေးနေရာမှရပ်တန့်လိုက်သည်။
သူမ၏မျက်ဝန်းအစုံသည် နီရဲလာသည်။ မျက်ဝန်းအစုံ၌
မျက်ရည်များဖင်ခန်းခြောက်သွားပြီဟု ထင်မှတ်ရလေသည်။
တုမုရန်က ပိုးကျူး၏လက်ကို အသာအယာဆုပ်ကိုင်လျက်၊
“ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြနေရသလဲဆို
တာ သိသလား”

ပိုးကျူးက ပါးစပ်ပိတ်ထားလေသည်။
တုမုရန်က....
“တာမင်ဓားကျမ်းကိုတော့ ကျုပ်က ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပြီ...
ဒါကြောင့် မင်းကိုပဲတောင်းပန်ရမယ်”
ပိုးကျူးက လက်ကာပြလိုက်ပြီး....
“ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်... ဒီဓားကျမ်းအတွက် သိုင်းသမားတွေအ
ချင်းချင်း သတ်ဖြတ်ကြမယ့်အရေးက ပြီးဆုံးသွားတာပေါ့”
တုမုရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....
“မင်းက တကယ်စိတ်နေသဘောထားပြည့်ဝပါတယ်...

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၀၃

သိရိကလဲ မင်းလိုပါပဲ”
သူသည်ပြောရင်း ပိုးကျူးအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေ
သည်။

ပိုးကျူး၏မျက်နှာပေါ်တွင် မည်သည့်ဟန်မူရာမျိုးမှဖြစ်
လေ့လာပါချေ။

တုမုရန်က....
“မင်း စိတ်ဆိုးသွားသလား”
ပိုးကျူးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
“ရှင်က အမှန်အတိုင်းပြောတာပဲ... ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့
မင်းဆိုးရမှာလဲ”

တုမုရန်က ပြုံးလိုက်ပြီး....
“ကျုပ်က မင်းကိုတောင်းပန်နိုင်ပေမယ့် ချယ်ရီကိုတော့”
သူက စကားကိုတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်ထားလိုက်သည်။
ပိုးကျူးက ကရုဏာသက်သွားပြီး...
“သူက အသက်ရှိနေသေးတယ်ဆိုရင် ရှင့်ကိုခွင့်လွှတ်နိုင်မှာ
အာပါတယ်ရှင်”

တုမုရန်က....
“ဟုတ်တယ်... ဒါကြောင့် ကျုပ်က နဂါးပျံဓားကို ချယ်ရီတို့မိ
အဖေထံ ပြန်ပေးချင်လို့ အခုလိုပြောပြနေတာပါ”
ပိုးကျူးက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

၁၀၄ ❀ ပိုးကျော်သူ

“ချယ်ရီတို့မိသားစုတွေက အသက်ရှင်သန်ရှိနေသေးတာပေးပါ”
လို့ ရှင်ပြောတာလား”

တုမုရန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“ချယ်ရီက သေသွားပြီ... သူ့အဖေ ဓားဝိဇ္ဇာချူးစုအင်းက
လဲကွယ်လွန်သွားလို့ သူတို့မျိုးဆက်ကုန်ဆုံးသွားပြီလို့ဆိုရမှာပဲ၊ ဒါမ
မယ့် ချူးရှန်ပြောတဲ့စကားတစ်ခွန်းကြောင့် ကျုပ်က အခက်ကြုံနေ
တာပါ”

ပိုးကျူးက စိတ်ဝင်စားလာပြီး....

“ချူးရှန်က ဘာပြောလို့လဲ”

တုမုရန်က....

“ချူးရှန်က နဂါးပျံဓားဟာ သူတို့ဘိုးဘွားပိုင်ပစ္စည်းလို့ စင်
စင်းကို ပြောခဲ့တယ်”

ပိုးကျူးက မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားပြီး....

“ဒီ... ဒီလိုဆိုရင်”

သူမသည် ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ စကားထစ်ထစ်ငဲ့ငဲ့ဖြင့်
ရပ်တန့်သွားသည်။

တုမုရန်က....

“ဟုတ်တယ်... ချူးရှန်က ချယ်ရီနဲ့တစ်နည်းတစ်ဖုံ ပတ်
သက်နေမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် မင်းကတာဝန်ယူပြီး စုံစမ်းပေးပါ၊ တကယ်
လို့ သူက ချယ်ရီနဲ့ပတ်သက်နေတာမှန်ရင် နဂါးပျံဓားကို သူလက်ထဲ

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၀၅

ပိုးကျူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မကတိပေးပါတယ်ရှင်”

တုမုရန်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

“မင်းရဲ့ကျေးဇူးတွေကို ကျုပ် ဘယ်လိုဆပ်ရမန်းမသိတော့
ဘူး”

ပိုးကျူးကသက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး နှစ်သိမ့်ရန် ဟန်
ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အခန်းအပြင်ဘက်မှ ထူးဆန်းသောအသံအချို့

ထွက်ကြားလိုက်ရလေသည်။

ထိုအသံများကြားလိုက်ရသည်နှင့် ပိုးကျူး၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ
တောင့်တင်းသွားလေသည်။

တုမုရန်၏မျက်လုံးများသည် ပြူးကျယ်၍သွားလေတော့
သည်။

“ဒီ... ဒီ... ဒီ...”

အသံများသည် တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်လာလေသည်။

ပျားအုပ်များပျံသန်းရာမှ ထွက်ပေါ်လာသောအသံနှင့်တူ

၁၀၆ ❀ မိုးကျော်သူ

လှပေသည်။

တုမုရန်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

“သူ လာနေပြီပဲ”

ပိုးကျူးက...

“ဘယ်သူပဲလာလာ... ရှင့်ကိုရန်ဖြုရင်တော့ ကျွန်မက
မောင်းထုတ်ပစ်ရမှာပဲ”

တုမုရန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မင်းက သူနဲ့ရန်ဖြစ်လို့မဖြစ်ဘူး”

ပိုးကျူးက အံ့သြသွားပြီး...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

တုမုရန်က...

“မင်းက ချူးရှန်အကြောင်းစုံစမ်းပေးဖို့ တာဝန်ရှိသေးတယ်
မဟုတ်လား”

ပိုးကျူးက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး...

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

တုမုရန်က...

“မင်းက ချူးရှန်ကိုခေါ်ပြီး ဒီကထွက်သွားမှ ချူးရှန်အ
ကြောင်းစုံစမ်းနိုင်မှာပေါ့”

ပိုးကျူး၏မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“ဘာလဲ... အခုရောက်လာတဲ့လူက သိပ်ပြီးကြောက်စရာ

မားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၀၇

မင်းနေလို့လား”

တုမုရန်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ပိုးကျူးက ယခုရောက်လာသည့်ရန်သူကို မမှုပါဆိုသည်ကို

ယုံကြည်ထားသည်။

ထို့အပြင် ရန်သူက မိမိအားတိုက်ခိုက်လာလျှင် ပိုးကျူးက

ကွယ်ပေးမည်သာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုရန်သူနှင့်ပိုးကျူးတို့မှာ လက်ရည်ညီမျှသောအ

င်္ကျီရှိလေသည်။

ပိုးကျူးက မိမိအားကာကွယ်နေရလျှင် တပန်းရှုံးသွား

မည် မဟုတ်ပါလော။

တုမုရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ဘယ်သူမှမသတ်လဲ ကျုပ်ကသေရမှာပဲ... ဒါကြောင့် မင်း

သတ်သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ပိုးကျူးက နှုတ်ခမ်းကိုလိုက်လိုက်သည်။

အားကုန်ကိုက်ထားသောကြောင့် သူမ၏နှုတ်ခမ်းများမှာ

သက်ပြသွားပြီး သွေးများပင်ထွက်လာလေတော့၏။

သူမသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီ... သူက ရှင့်ကိုသတ်ပစ်လိုက်ရင်တော့ ကျွန်မ

သူ့ကိုပြန်သတ်ရမှာပဲ”

သူမသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ခုတင်ပေါ်မှလဲလျောင်း၍နေ

၁၀၈ ❀ မိုးကျော်သူ

သော့ချိုးရှန်အား ပွေ့ချိုလိုက်ပြီး အနောက်ဘက်ထွက်ပေါက်သို့ ခြေသွားလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အခန်းအတွင်းသို့ အရာဝတ္ထုတစ်ခုက ရောက်လာလေသည်။

“ဦး...”

တုမုရန်က လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ လက်မလုံးခန့် သည့် အလွန်အဆိပ်ပြင်းသောပျားတစ်ကောင်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

ပျားများသည် တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် အခန်းအတွင်းဝင်ရောက်လာကြလေသည်။

မကြာမီ အခန်းတစ်ခုလုံးသို့ ပျားများဖြင့်ပြည့်နက်သွားလေတော့၏။

တုမုရန်၏နဖူးပေါ်မှချွေးများက စီးကျလာသည်။ သူသည် ထိုပျားများ၏အကြောင်းကိုသိရှိထားသည်။

အလွန်အဆိပ်ပြင်းထန်ပြီး လူတို့၏အသားကိုပင် ကိုက်ဖြတ်နိုင်စွမ်းရှိသော ပျားမျိုးဖြစ်သည်။

ဤကဲ့သို့ပျားများသည် ပျားတောင်တန်း၌သာ ရှိသည်။

ယခု အဘယ့်ကြောင့် ကြာပန်းတောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်လာရသနည်း။

ထိုစဉ်မှာပင် မွေးကြိုင်သောအနံ့က ထွက်ပေါ်လာသည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၀၉

ထိုအနံ့အသက်များ ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် များက အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ပြန်လည်ပျံသန်းသွားကြလေသည်။

မကြာမီ အခန်းအတွင်း၌ ပျားတစ်ကောင်မျှပင် မရှိတော့ပါ။

ပျားများပျံသန်းသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လူတစ်ယောက် အခန်းအတွင်းသို့လှမ်းဝင်လာသည်။

တုမုရန်က အံ့သြခြင်းမရှိတော့ပါ။

ပျားများရောက်လာပြီးနောက် ထိုလူကရောက်ရှိလာမည် သူက ကြိုတင်သိထားခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော။

ပျားဒေဝီ၏မျက်နှာက ပြုံးရွှင်နေသည်။

သူမသည် ဘဝတစ်သက်တာ၌ ယခုကဲ့သို့ မပြုံးနိုင်ခဲ့ပါချေ။

သို့သော် ယခု သူမ၏မျှော်လင့်ချက်များ ပြည့်ဝလာတော့မဟုတ်ပါလော။

တုမုရန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“မင်းက ကျုပ်ကိုသတ်ချင်တယ်... ဟုတ်လား”

ပျားဒေဝီကျင်းက ချိုသာစွာပြုံးလိုက်ပြီး...

“ရှင်က ဉာဏ်ကောင်းသားပဲ”

၁၁၀ ❀ မိုးကျော်သူ

တုမုရန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“မင်းက ကျုပ်ကိုသတ်စရာမလိုတော့ပါဘူး၊ နောက်လေးရက်ဆို ကျုပ်ကသေရမှာပါ”

ပျားဒေဝီကျင်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

သူမသည် တုမုရန်အား သေချာစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ရှင်က ဒဏ်ရာရထားတယ် ဟုတ်လား”

တုမုရန်က မချီပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်”

ပျားဒေဝီကျင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ရှင်ကိုသတ်ချင်တဲ့လူတွေက တော်တော်များနေပါလား တုမုရန်က....

“ဒါက ကျုပ်ရဲ့အပြစ်ကြောင့်ပါ... ကျုပ်ကခွင့်လွှတ်နိုင်တယ်၊ မင်းက ကျုပ်ကိုသတ်ပစ်မယ်ဆိုရင်လဲ ကျုပ်ကအပြစ်မတင်ဘူး”

သူ၏စကားကြောင့် ပျားဒေဝီကျင်းက အံ့သြသွား၏။

တုမုရန်၏စိတ်သည် မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ပြေလဲသွားရသနည်း။

တုမုရန်သည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသောလူတစ်ယောက်ကြီးသောကြောင့် သူမအား လိမ်ပြောသည်ဟုယူဆလိုက်ပြီး...

“ရှင်ကခွင့်မလွှတ်လဲ ကျွန်မက ရှင်ကိုသတ်မှာပဲ”

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၁၁

တုမုရန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီ... ကျုပ်က မခုခံဘူး၊ ကျုပ်ကိုသတ်လိုက်ပါဘော”

ပျားဒေဝီကျင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“အမှန်တော့ ကျွန်မလက်နဲ့ရှင်ကိုမသတ်ချင်ပါဘူးရှင်”

တုမုရန်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး...

“မင်းက တခြားလူကိုခေါ်လာသေးလို့လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ပျားဒေဝီကျင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်မခေါ်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကို အရင်လွှတ်လိုက်

တုမုရန်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး...

“ဘယ်သူလဲ”

ပျားဒေဝီကျင်းက....

“ချိုးရှန်...”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသည်နှင့် တုမုရန်၏မျက်နှာက ကွက်နဲပျက်သွားသည်။

သူသည် မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့်...

“မင်းက ကျုပ်ကိုသတ်ဖို့ ချိုးရှန်ကိုလွှတ်လိုက်တယ် ဟုတ်

လား”

၁၁၂ ❀ မိုးကျော်သူ

ပျားဒေဝီကျင်းက....

“ဟုတ်တယ်”

တုမုရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ချူးရှန်ကသာ ကျွန်မစကားနားထောင်ပြီး ပျားအဆိပ်
လုပ်ကြံမယ်ဆိုရင် ရှင်က သေသွားရမှာပဲ”

တုမုရန်က အံ့သြသွားပြီး....

“သူက ကျုပ်ကို ဓားနဲ့ပဲရင်ဆိုင်ခဲ့တယ်ဗျ”

ပျားဒေဝီကျင်းက....

“ချူးရှန်အကြောင်း ကျွန်မ သေသေချာချာ သိတာပေါ့၊ သူ
က ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့အလုပ်မျိုး ဘယ်တော့မှလုပ်မှာမဟုတ်
ဘူး၊ သူ့အသက်အသေခံပြီး ရန်သူကိုတိုက်ခိုက်မှာပဲ”

တုမုရန်က....

“သူက ပျားအဆိပ်အသုံးပြုလဲ ကျုပ်က သူ့ကိုသတ်ပစ်နိုင်
တာပဲ”

ပျားဒေဝီကျင်းက သဘောကျစွာပြုံးလိုက်ပြီး....

“ချူးရှန်သေသွားလဲ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး... ရှင်သေသွား
လဲ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ယောက်စလုံးသေသွားရင် ပိုကောင်း
သေးတယ်”

တုမုရန်က နားမလည်နိုင်စွာဖြင့်....

“ချူးရှန်က မင်းရဲ့တပည့်မဟုတ်လား”

ဓားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၁၃

ပျားဒေဝီကျင်းက....

“ဟုတ်တယ်လေ... ဒါပေမယ့် သူက ရှင့်ကိုလုပ်ကြံနိုင်ရင်လဲ

ကျွန်က သူ့ကိုသတ်ပစ်မှာပဲ”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ တုမုရန်က ပါးစပ်ဟောင်း
ဟောင်းဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

ပျားဒေဝီက စကားဆက်လိုက်သည်။

“လောကပေါ်မှာ ကျွန်မအမုန်းဆုံးက ရှင်နဲ့ချူးရှန်ပဲ”

တုမုရန်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ပျားဒေဝီကျင်းက....

“ရှင်က ကျွန်မရဲ့မေတ္တာကိုစော်ကားခဲ့တယ်... ဒါကြောင့်
ကျွန်မကို ကျွန်မကသတ်ပစ်ချင်တာ၊ ချူးရှန်ကတော့ ရှင့်ရဲ့အပြစ်ဒဏ်ကို
ခံတာပဲ”

တုမုရန်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....

“မင်း ကျုပ်ကိုမုန်းတာ အဓိပ္ပာယ်ရှိပါတယ်... ချူးရှန်က
ဘုမမဆိုင်ပါဘူး၊ သူက မင်းပေးတဲ့ပျားအဆိပ်ကိုအသုံးမပြုတာ
သူ့ကို သတ်ပစ်သင့်ပါဘူး”

ပျားဒေဝီကျင်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

သူမသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောရန်ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ ပါးစပ်
ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

တုမုရန်က စကားဆက်လိုက်သည်။

၁၁၄ ❀ မိုးကျော်သူ

“ကျုပ်က သိုင်းလောကရဲ့ပထမသိုင်းသမားဖြစ်ချင်တဲ့သူပဲ ဒါကြောင့် ကျုပ်အပေါ် မေတ္တာစေတနာရှိတဲ့လူတွေကို ဂရုမစိုက်ခဲ့တာ။ ဒီအမှားတွေကို ကျုပ်ကခံစားနေရပြီ။ မင်းက ကျုပ်ကိုသတ်ချင်ရင် သတ်လိုက်ပါတော့။”

ပျားဒေဝီကျင်းက....

“ရှင့်ကို ကျွန်မမေတ္တာရှိခဲ့ပေမယ့် ယခုတော့ ရှင့်ကိုသတ်ပစ်ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင်ဝေဒနာခံစားသွားရတာ ကြည့်ချင်သေးတယ်ရှင်”

သူမ၏စကားလုံးတိုင်းသည် ဓားသွားများပမာ စူးရှနေ၏။ တုမုရန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ပျားဒေဝီကျင်းက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ရှင့်ကိုအဆိပ်ဖြေပေးမယ်... ပြီးရင် နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့နှိပ်စက်ပြီးမှ သတ်ပစ်မယ်”

သူမ၏စကားကြောင့် တုမုရန်က အနည်းငယ်ရင်ထိတ်သွားသည်။

ပျားဒေဝီကျင်းသည် အဆိပ်အမျိုးမျိုးကို အလွန်ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလော။

မိမိ၏အသက်ရှူသံကို နားထောင်ခြင်းဖြင့် အဆိပ်မိနေကြောင်းရိပ်စားသိရှိသွားပြီဟု သူက နားလည်လိုက်လေသည်။

ပျားဒေဝီကျင်းက ရှေ့သို့ခြေလှမ်းတိုးလိုက်ပြီး....

ဓားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၁၅

“ကဲ... ရှင်က ကျွန်မနောက်ကိုလိုက်ခဲ့ပေတော့”

သူမသည် ပြောပြီးသည်နှင့်တုမုရန်အား ပွေ့ချီလိုက်သည်။

သူမ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ မီးရောင်ဖြင့်နီရဲနေသည်ကို

တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ပျားဒေဝီကျင်းသည် အခန်းတွင်းရှိ ထွန်းညှိထားသောမီး

အောက်သို့ လက်တစ်ချက်ငှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“ချမ်း....”

မီးအိမ်မှာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာကွဲသွားကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်

ပျက်ကျသွားသည်။

ထို့ကြောင့် မီးစာမှထွန်းညှိထားသောမီးက ဝုန်းခနဲဖြင့်

ကြမ်းပြင်အား တောက်လောင်သွားလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ပျားဒေဝီကျင်းက ခြေထောက်တစ်ချက်

တင်လိုက်ပြီး တုမုရန်အားပွေ့ချီကာ အပြင်ဘက်သို့ခုန်ထွက်သွားသည်။

မကြာမီ မီးတောက်မီးလျှံများသည် တဖြည်းဖြည်း ကြီးမားလာကာ အိမ်ငယ်ကလေးတစ်ခုလုံးသို့ လောင်ကျွမ်းသွားလေတော့သည်။

၁၁၆ ❀ မိုးကျော်သူ

အထီးကျန်

မီးရောင်များသည် လင်းထိန်နေသည်။ မီးအိမ်များထွန်းထား၍ မဟုတ်ပါ။

မီးများပြင်းထန်စွာ လောင်ကျွမ်းနေသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

မီးလောင်နေသောနေရာသည် ကြာပန်းတောင်ထိပ်ပေါ်တွင်ဖြစ်သောကြောင့် အဝေးမှပင် မီးရောင်များကိုတွေ့မြင်နိုင်လေသည်။

ကြာပန်းတောင်ထိပ်ပေါ်ရှိ တုမုရန်၏အိမ်မှာ မီးလောင်ကျွမ်းသွားပြီဖြစ်သည်။

စင်းစင်းက ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူမသည် ကြာပန်းတောင်ထိပ်ပေါ်မှ တောက်လောင်၍ နေသောမီးရောင်ကို စိုက်ကြည့်နေပြီး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသည်။

စားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၁၇

မည်သူက မီးရှိခဲ့ပါသနည်း။ စင်းစင်း၏ရင်ထဲ၌ တစ်စထက်တစ်စ လေးလံလာသည်။

ကြာပန်းတောင်ထိပ်ပေါ်တွင် တုမုရန်က ကျန်ရစ်နေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

ရုတ်တရက် စင်းစင်ကသတိဝင်လာပြီး အသံကျယ်လောင် နှုတ်ဖြင့်...

“ဖေဖေ...”

ဟု အော်ဟစ်ခေါ်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း မြားတစ်စင်းပမာ ကြာပန်းတောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားလေတော့သည်။

မီးလောင်ရန် လောင်စာရှိမှ မီးလောင်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

မီးလောင်ရန် လောင်စာများလျှင် မီးအရှိန်ပြင်းထန်ပြီး လောင်စာနည်းလျှင် အရှိန်လျော့ကျမည်ဖြစ်သည်။

ယခု တုမုရန်၏အိမ်ငယ်ကလေးမှာ မီးလောင်ကျွမ်းပြီးသွားသည်နှင့် မီးတောက်မီးလျှံများက တစ်စထက်တစ်စ လျော့ကျသွားလေသည်။

၁၁၈ ❀ မိုးကျော်သူ

နောက်ဆုံး မီးကြွင်းမီးကျန်များမှအပ လုံးဝငြိမ်းသွားစေ
တော့သည်။

မီးငြိမ်းသွားသည့်အချိန်မှ စင်းစင်းက ကြာပန်းတောင်ထိ
ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

အဖြူရောင်အခိုးအငွေ့များက ဟိုမှဒီမှ ထွက်ပေါ်လာ
သည်။ မီးလောင်ကျွမ်းမှုကြောင့် အိမ်ငယ်ကလေးသည် ပြာပုံဘဝ
သို့ ကူးပြောင်းသွားပြီဖြစ်သည်။

စင်းစင်း၏ခြေလှမ်းများက တုံ့ခနဲရပ်သွားသည်။

သူမငယ်စဉ်ကပင် နေထိုင်ခဲ့သောအိမ်ကလေးသည် လော
ကပေါ်မှ ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် ကြာပန်းတောင်ထိပ်ပေါ်မှ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းတ
ရားများကလည်း ပျောက်ကွယ်သွားပါစေဟု သူမက ဆုတောင်း
လိုက်လေသည်။

စင်းစင်း၏ မျက်ဝန်းအစုံမှမျက်ရည်များက ပါးပြင်ပေါ်သို့
လိမ့်ဆင်းကျလာလေသည်။

သူမ၏ဖခင်ဖြစ်သူ တုမုရန်က မီးသင့်သေဆုံးသွားပြီလော
တုမုရန်သည် သူမ၏ဖခင်အရင်းမဟုတ်သော်လည်း သူ
အတွက်မူ ဖခင်အရင်းကဲ့သို့ပင် သတ်မှတ်ထားသည်။

မိခင်ဖြစ်သူ ဝိုးကျူးကလည်း ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားပြီ
ဖြစ်သည်။ ဝိုးကျူးကမည်သည့်နေရာသို့သွားမည်ကို မည်သူကမျှမသိ

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၁၉

မိချေ။

ထိုနည်းတူ တုမုရန်က သေသည်ရှင်သည်မသိ ပျောက်
ကွယ်သွား၏။ ယခု လောကပေါ်မှာ သူမသည် အထီးကျန်ဆန်သော
အသားဘဝသို့ အလိုလိုရောက်ရှိသွားပြီ မဟုတ်ပါလော။

ထိုစဉ်မှာပင် ကြာပန်းတောင်ပေါ်သို့ ပြေးလွှားတက်လာကြ
သောခြေသံများကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

စင်းစင်းက ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူမသည် ကပျာကယာဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသို့ အကဲ
ခတ်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် မီးလောင်ကျွမ်း၍ ငုတ်တိုများသာ
ကျန်ရစ်တော့သည်။

ချယ်ရီပင်သုံးလေးပင်မှအပ ပြာပုံအတိဖြစ်နေသည်။

စင်းစင်းက စဉ်းစားခြင်းမပြုနိုင်တော့ဘဲ သစ်ငုတ်တိုတစ်ခု
အောက်သို့ ဝင်ရောက်ပုန်းကွယ်လိုက်လေသည်။

သူမက ဝင်ရောက်ပုန်းကွယ်သွားသည်နှင့် တောင်ပေါ်လမ်း
လေးအတိုင်း တက်လာနေသောလူနှစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်
ရလေသည်။

လူနှစ်ယောက်သည် ကြာပန်းတောင်ပေါ်သို့ရောက်ရှိလာ
သည်နှင့် ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကအရပ်ရှည်ပြီး တစ်

၁၂၀ ❀ မိုးကျော်သူ

ယောက်က အနည်းငယ်ပုနေ၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ကဒဏ်ရာရရှိထားသည်ဟု စင်းစင်းက အကဲခတ်သိရှိလိုက်သည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် အရပ်ရှည်သောလူက....

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျ”

ကျန်တစ်ယောက်က....

“ဟုတ်တယ်... တုမုရန်ရဲ့အိမ်ကို မီးရှို့တဲ့လူက ခေတ်စားဟုတ်ဘူးဗျ”

သူတို့၏ပြောစကားများအရ ထိုလူနှစ်ယောက်သည် မိမိဖခင်နှင့် သက်ဆိုင်နေသည်ဟု စင်းစင်းကရိပ်စားမိလိုက်လေသည်။

အရပ်ရှည်သောလူက....

“တုမုရန်က ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ... သူက သေသွားလား မသိဘူး”

ကျန်လူ....

“ဟုတ်တယ်... တုမုရန်က သေသွားတယ်ဆိုရင် ကျုပ်မိတ်ဆွေကြီး စစ်တန်စစ်လဲမလွယ်ဘူးဗျ”

ထိုစကားကြောင့် စင်းစင်းကရင်ထိတ်သွားသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် တုမုရန်ကိုသိရှိထားသည့်အပြင် စစ်တန်စစ်ကိုလည်း သိရှိထားနေ၏။

မှန်ပါသည်။ ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ စစ်တန်စစ်အား နယ်ခြား

တားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၂၁

သို့ပြန်လည် ခေါ်ဆောင်ရန်ရောက်ရှိလာသော ဖုကျန်နှင့်ချီယုတို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဖုကျန်၊ ချီယုနှင့်ရွှေကျာပွတ်တို့သုံးယောက်သည် စစ်တန်စစ်အား နယ်ခြားသို့ပြန်လည်ခေါ်ဆောင်ရန် ရောက်လာခဲ့သော်လည်း စစ်တန်စစ်ကမလိုက်သဖြင့် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားရာ ရွှေကျာပွတ်က သေဆုံးသွားပြီး ဖုကျန်ကဒဏ်ရာရရှိခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် ချီယုနှင့်ဖုကျန်တို့ကလက်လျှော့ကာ ပြန်သွားကြသည်။

သို့သော် သူတို့သည် နယ်ခြားသို့စစ်တန်စစ်မပါဘဲ ပြန်လျှင်အပြစ်ပေးခံရမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် စစ်တန်စစ်အား တိတ်တဆိတ်လုပ်ကြံရန် ခြေရာခံလိုက်လာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

အရပ်ရှည်သောလူမှာ ဖုကျန်ဖြစ်ပြီး အရပ်ပုသောလူမှာ ချီယုဖြစ်၏။

ချီယုက စကားစလိုက်သည်။

“စစ်တန်စစ် သေသွားပြီထင်တယ်”

ဖုကျန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ”

ချီယုကစကားမပြောဘဲ မီးလောင်ပြင်မြေကွက်လပ်သို့ လျှောက်သွားသည်။

ထို့နောက် မြေပေါ်မှတစ်စုံတစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက်ကာ

၁၂၂ ❀ မိုးကျော်သူ

ဖုကျန်ထံသို့ထောင်ပြလိုက်ပြီး...

“ဒါဘာလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိတယ် မဟုတ်လား”

စင်းစင်းက ရင်ထိတ်သွားသည်။

ချီယု၏လက်ထဲမှအရာသည် ထက်ပိုင်းပြတ်နေသော စုတ်တံတစ်ချောင်းဖြစ်၏။

စစ်တန်စစ်အလောင်းအား မြှုပ်နှံစဉ် မတော်တဆကျန်ရစ်နေခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဖုကျန်၏မျက်လုံးအစုံက ပြူးကျယ်သွား၏။

သူသည် ထစ်ငေါ့စွာဖြင့်....

“ဒါ စစ်တန်စစ်ရဲ့သံမဏိစုတ်တံပဲ”

ချီယုက မဲ့ပြုံးပြီးလိုက်ပြီး....

“ဟုတ်တယ်... စစ်တန်စစ်က သံမဏိစုတ်တံကို ကိုယ်နဲ့

ကွာထားလေ့ရှိတယ်မဟုတ်လား... ဒါကြောင့်....”

ဖုကျန်၏မျက်လုံးများက ဝင်းလက်သွားပြီး....

“သူက သေသွားပြီ ဟုတ်လား”

ချီယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သူက ခင်ဗျားရဲ့အဆိပ်မိထားတော့ တုမုရန်ကို ဘယ်ယှဉ်

နိုင်မလဲ”

“ခင်ဗျားက ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ချီယုက မဲ့ပြုံးပြီးလိုက်ပြီး....

စားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၂၃

“စစ်တန်စစ်က ကြာပန်းတောင်ပေါ်တက်လာခဲ့တာ အကြောင်းရှိတယ်၊ သူက တုမုရန်ကို သစ္စာဖောက်လုပ်ငန်းတွေရပ်ဖို့ မောင်းဖျဲမယ်... မရရင် သတ်ပစ်ဖို့လာတာပဲ”

ဖုကျန်က စကားဦးလှည့်လိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက သေသွားပြီပဲ... ကျုပ်တို့ပြန်ကြပါစို့”

သူသည်ပြောရင်း ထိုနေရာမှထွက်ခွာရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်

သည်။

သို့သော် ချီယုက မလှုပ်မယှက်ရပ်တန့်မြဲရပ်တန့်နေ၏။

ဖုကျန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“ခင်ဗျားက မသွားဘူးလား”

ချီယုက....

“ကျုပ်ကမသွားဘူး”

သူသည်အေးစက်စွာဖြင့် စကားဆက်လိုက်သည်။

“နယ်ခြားကိုလဲပြန်မသွားတော့ဘူးဗျ”

ဖုကျန်က အံ့ဩသွား၏။

“ခင်ဗျား နယ်ခြားကိုပြန်မသွားရင် ဒုက္ခတွေ့သွားနိုင်တယ်

ဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့”

ချီယုက မဲ့ပြုံးပြီးလိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားလဲပြန်မသွားရဘူး... ဒါဆို ကျုပ်တို့က စစ်တန်စစ်

ချက်နဲ့သေဆုံးသွားပြီလို့ နယ်ခြားကလူတွေယူဆပြီး ကျုပ်တို့ကို

၁၂၄ ❀ မိုးကျော်သူ

ဒုက္ခပေးမှာမဟုတ်ဘူး”

သူ၏စကားကြောင့် ဖုကျန်ကဒေါသထွက်သွားသည်။

“မဖြစ်ဘူး... ကျုပ်ကပြန်သွားမယ်”

ချီယုက အေးစက်စွာဖြင့်....

“ခင်ဗျားက တကယ်ပြောနေတာလား”

သူ၏လေသံသည် လူသတ်လိုသောအသံမျိုးဖြစ်နေ၏။

ဖုကျန်က ရင်ထိတ်သွားပြီး....

“ကျုပ်က မိတ်ဆွေအချင်းချင်း ရန်မဖြစ်ချင်ပါဘူး... ဒါမယ့် ခင်ဗျားက ဘာကြောင့်စိတ်ပြောင်းရတာလဲ”

ချီယုက....

“ကျုပ်တို့ရဲ့လုပ်ငန်းတွေက ဘာအဓိပ္ပာယ်မှမရှိဘူးဗျ။ တန်စစ်ရဲ့ပြောစကားတွေက သွေးထွက်အောင်မှန်ကန်နေတယ်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်အာဏာရဖို့အတွက် တိုင်းပြည်မှာစစ်ဖြစ်ပြီး သူပြည်သားတွေနစ်နာမှာတွေကို ကျုပ်မလုပ်နိုင်တော့ဘူး... နေပြီး ကျုပ်လည်း အမြင်မှန်ရနေပြီဗျ။ ကျုပ်တို့ဟာ ကျုပ်တို့နိုင်ငံထွက် ဘာမှမလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ အခုဆိုရင် ကျုပ်တို့နိုင်ငံကို မန်ချူးတို့ဘက်တွေဝင်စိုးမိုးဖို့ကြံနေတယ်။ ဒီကြားထဲမှာ ကျုပ်တို့က ဘက်တော်သားဖြစ်နေတော့ ကျုပ်တို့က နိုင်ငံရဲ့သစ္စာဖောက်မှန်းမသိဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ရဲ့အမိနိုင်ငံအကျိုးပြန်ထမ်းဆောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၂၅

ဖုကျန်က ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။

“လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားက စစ်တန်စစ်အတွက် နယ်

ကိုမပြန်ချင်တာကိုး”

ချီယုက ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားပြီး....

“စစ်တန်စစ်က မင်းလိုကောက်ကျစ်တဲ့လူမဟုတ်ဘူး၊ မိတ်

ဆွေသတ်လူတစ်ယောက်ဆိုတာ မင်းမှတ်ထားစမ်းပါ”

ဖုကျန်က....

“ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့လေ... ကျုပ်က နယ်ခြားကိုပြန်

မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားကဘာလုပ်မလဲ”

ချီယုက....

“ကျုပ်က သတ်ပစ်မှာပေါ့”

သူကစကားကိုတည်ငြိမ်စွာဖြင့် တစ်လုံးချင်းပြောလိုက်ခြင်း

သည်။

ဖုကျန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

“စစ်တန်စစ်က ကျုပ်လက်ချက်နဲ့အဆိပ်မိသွားတာ ခင်ဗျား

ပါနဲ့”

ချီယုက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး....

“မင်းက ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲပြီး အဆိပ်သုံးလို့ စစ်တန်စစ်

သေသင့်ပဲသေရတာ၊ ဒီတော့ ကျုပ်က မင်းကိုသတ်ပစ်ရမှ ကျ

ယ်”

၁၂၆ ❀ မိုးကျော်သူ

သူသည်ပြောပြီးသည်နှင့် ခါးမှစားကို လျှပ်တစ်ပြက်ဆွဲ
ထုတ်ကာ ဖုကျန်ထံသို့တစ်ဟုန်ထိုး တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။
ဖုကျန်ကလည်း ပြန်လည်ခုခံတိုက်ခိုက်လေတော့၏။

စင်းစင်းက အံ့သြသွား၏။
ထိုရောက်ရှိလာသူနှစ်ယောက်မှာ မိတ်ဆွေများဖြစ်ကြ
သည်။

ထို့ပြင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ရင်းနှီးလာကြသူများဖြစ်ရမည်ဟု
စင်းစင်းက အကဲခတ်မိလိုက်၏။
ယခု သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရန်ငြိုးကြီးသူများပမာ သူသေ
ကိုယ်သေတိုက်ခိုက်နေ၏။

စင်းစင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
သိုင်းလောကအတွင်းရှိ သိုင်းသမားများသည် သိုင်းပညာ
ထိပ်တန်းရောက်ရန်နှင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်မကျေနပ်လျှင်
တိုက်ခိုက်ရန်သာ စိတ်ကူးနေကြသည်လော သူမက စဉ်းစားမိလိုက်
လေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကြာပန်းတောင်ထိပ်ပေါ်၌ ယခုအ
ချိန်အထိ အဘယ်ကြောင့် တိုက်ပွဲများမရပ်မနားဘဲ ဖြစ်ပွားနေရသည်

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၂၇

သူမကစဉ်းစား၍မရနိုင်ဘဲ နေလေသည်။
ထိုစဉ်မှာပင် ဖုကျန်နှင့်ချီယုတို့၏တိုက်ပွဲမှာ တစ်စထက်
တစ်စပြင်းထန်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

ချီယုက စားရှည်ကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးဖြစ်သည်။ သူ၏ မျက်
သည် အလွန်ပင်လေးနက်တည်ကြည်နေ၏။

သူက ဖုကျန်၏သိုင်းပညာကိုသိရှိထားပြီးဖြစ်သည်။
ဖုကျန်သည် အလွန်ဉာဏ်များပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်

လူတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် ဖုကျန်၏လက်သည်းရှည်
အတွင်း သုတ်လိမ်းထားသောအဆိပ်များမမိရန် သတိထားကာ
တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ဖုကျန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။
ချီယု၏စားပညာကို စစ်တန်စစ်ကပင်လေးစားကြောင်း သူ
အားလည်သဘောပေါက်ထား၏။

ထို့ကြောင့် သူက ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုဘဲ အလစ်
စင်း၍သာ တိုက်ခိုက်နေရ၏။

သူက စစ်တန်စစ်နှင့်တိုက်ခိုက်စဉ်က ဒဏ်ရာရရှိခဲ့သော
ကြောင့် သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ အနည်းငယ်အားလျှော့နေ၏။

သို့သော် သူက အဆိပ်သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သော
ကြောင့် ခွန်အားအသုံးမပြုဘဲ အဆိပ်ကိုသာအသုံးပြုတိုက်ခိုက်ပါက
အား လက်ရည်ညီမျှစွာ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်မည်ဟု သူကယုံ

၁၂၈ ❀ ခိုးကြော်သူ

ကြည်ထားလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူက အဆိပ်လက်နက်ပုန်းများကို အဆက်မပြတ်ဝှေ့ယမ်းလျက် ချီယုထံသို့ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ချီယုက အဆိပ်လက်နက်ပုန်းများကို ရှောင်ရှားနိုင်ပါမည်လော။

ချီယု၏တိုက်ခိုက်မှုသည် တစ်စထက်တစ်စ နှေးကွေးလာသည်။

တိုက်စစ်မှခံစစ်အသွင်သို့ ကူးပြောင်းသွားခြင်းဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ ဖုကျန်ကလက်နက်ပုန်းများကို အဆက်မပြတ်ပစ်ခတ်နေသောကြောင့် သူက ဓားဖြင့် အဆက်မပြတ်ရိုက်ချခံရ၏။

ရုတ်တရက် ဖုကျန်က....

“ယား....”

ငြာသံတစ်ချက်ပေးလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို အဆက်မပြတ် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်က ချီယုထံသို့ အုပ်လိုက်လေသည်။

ဓားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၂၉

ချီယုက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ် ဖုကျန်က သူ၏အစွမ်းအတက်မြက်ဆုံးဖြစ်သော မရဏအုပ်ကိုးချောင်းကို ပစ်လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု နားမည်ထားသည်။

ထို့ပြင် မရဏအုပ်ကိုးချောင်း၏လျှို့ဝှက်ချက်မှာ ထိုအုပ်ကိုးချောင်းသည်ပစ်လွှင့်စဉ်က ကိုးချောင်းမျှသာရှိသော်လည်း ပစ်လွှင့်ပြီး လေထုပွတ်အားဖြင့်(၁၈)ချောင်းအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားကာ ရန်သူအား လဲကျသွားစေတတ်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ချီယုကရင်ထိတ်သွားပြီး ကပျာကယာနေဘက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဖုကျန်၏ခန္ဓာကိုယ်က သူထံသို့ခုန်အုပ်ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

ချီယုက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

သူကရှောင်တိမ်း၍ မရနိုင်သောအခြေအနေသို့ရောက်ရှိနေကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်သဖြင့်....

“ယား....”

ငြာသံတစ်ချက်ပေးလိုက်ပြီး လက်နှောက်ပြန်လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

“အင့်....”

သူ၏ဓားရှည်သည် ခုန်အုပ်ရောက်ရှိလာသော ဖုကျန်၏ရင်

၁၃၀ ❀ မိုးကျော်သူ

ဝသို့တည့်မတ်စွာ ပစ်လွှင့်စိုက်ဝင်သွားလေတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်....

• “အာ...”

ချီယု၏ခန္ဓာကိုယ်သို့ မရုဏအဆိပ်အပ်သုံးချောင်း စိုက်ထိုး
သွားလေတော့သည်။

ချီယု၏ခန္ဓာကိုယ်က တစ်ချက်ယိမ်းယိုင်သွားသည်။

သူသည်ခံပြင်းလွန်းသဖြင့် အသားများပင် တဆတ်ဆတ်
တုန်ခါနေလေသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား...”

ချီယုကကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး ဖုကျန်ထံသို့
လျှောက်သွား၏။

ချီယုသည် ဖုကျန်၏အဆိပ်အပ်ထိမှန်ပြီး အဆိပ်များတက်
လာသောကြောင့် ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားသည်ကို စင်းစင်း
နားလည်လိုက်သည်။

ချီယုက မြေပေါ်၌လဲကျနေသော ဖုကျန်အား ပုံကြည့်လိုက်
ပြီး...

“မင်းက....”

သူသည်စကားကိုပင် ဆုံးအောင်မပြောနိုင်ပါချေ။

သူ၏ခုံးများသည်ပျော့ရွေလာပြီး မြေပေါ်သို့လဲကျသွား
လေတော့သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၃၁

စင်းစင်းကပုန်းကွယ်ရာမှထွက်လာပြီး ဖြစ်သည်။

သူမသည် မြေပေါ်၌လဲကျသေဆုံးနေသော ဖုကျန်နှင့်ချီယု

အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အင်း... ကြာပန်းတောင်ပေါ်တက်လာတဲ့လူတွေက များ

တာအားဖြင့် အသက်ဆုံးရှုံးသွားကြတာပါပဲလား”

ဟု တိတ်တဆိတ် ညည်းညူလိုက်လေသည်။

ကြာပန်းတောင်ပေါ်တွင် တိုက်ပွဲများက ရပ်တန့်သွားပြီ

ဖြစ်သည်။

သို့သော် ခေတ္တခဏမျှ ရင်ဆိုင်းခြင်းလော သို့မဟုတ် ထာ

မငြိမ်းချမ်းသွားခြင်းလော မည်သူမျှမပြောနိုင်ပါချေ။

စင်းစင်းကလည်း သိနိုင်မည်မဟုတ်တော့ပါ။

တာမင်စားကျမ်းအရုပ်တော်ပုံ

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် မှောင်မည်းနေ၏။

အဝေးမှ သားရဲတိရစ္ဆာန်များ၏အော်ဟစ်သံများကို တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားနေရသည်။

အလွန်နက်ရှိုင်းသော တောအုပ်တစ်ခုဖြစ်သောကြောင့် လေတိုက်ခတ်လိုက်သောအခါ သစ်ပင်မှသစ်ရွက်များ၏ လှုပ်ရှားသံကပင် ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းနေလေသည်။

လူသူအရောက်အပေါက်နည်းပြီး မှောင်မည်းနေသော တောအုပ်အတွင်းသို့ မည်သူကမျှ ဒုက္ခခံကာရောက်ရှိလာမည်မဟုတ်ပါ။

ရောက်ရှိလျှင်လည်း မိတ်ဆွေ၊ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းများ ပါဝင်လာရမည်ဖြစ်သည်။

ညဉ့်သည် တစ်စထက်တစ်စ ပို၍ နက်ရှိုင်းလာသည်။

ကောင်းကင်ပေါ်၌ လပြည့်ဝန်းကလည်း ပေါ်ထွက်လာသည်။

ထိုအခါမှ နက်ရှိုင်းသောတောအုပ်အတွင်း၌ ငြိမ်သက်စွာ နိုင်နေသောလူတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူသည် အချိန်ကြာမြင့်စွာ မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေဟန်ရှိသည်။ သူ၏မျက်လုံးများမှာလည်း တစ်နေရာသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေ၏။

သူ၏ပုံဟန်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်အား စောင့်မျှော်နေဟန်ရှိ၏။

သူက မည်သူကိုတွေ့လို၍ ဤမျှနက်ရှိုင်းပြီး လူသူအရောက်အပေါက်နည်းသော တောအုပ်အတွင်း ရောက်ရှိနေရပါသနည်း။

သူ၏မျက်လုံးများ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသောနေရာမှာမူ မတောင်တစ်လုံးဖြစ်သည်။

ကြာပန်းတောင်ထိပ်ဟုဆိုလျှင် ပို၍မှန်ကန်မည်။

ထို့အတူ ကြာပန်းတောင်ထိပ်ပေါ်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသူမှာ စန်ကွမ်းထင်းပင်ဖြစ်သည်။

သူသည် အဆိပ်ဘုရင်ဝိယင်ဟုန်းအား စောင့်မျှော်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

၁၃၄ ❀ မိုးကျော်သူ

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၃၅

စန်ကွမ်းထင်းက ဝန်းကျင်သို့ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ
ငြိမ်သံများမှာ တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာပြီဟု သိလိုက်ရလေ
သောသည်။

စန်ကွမ်းထင်းသည် နေရာ၌ပင် မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေ
သည်။

သူ၏မျက်လုံးများကလည်း မျက်တောင်မခတ် ကြာပန်း
တောင်ပေါ်သို့သာ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ဝိယင်ဟုန်းထွက်ခွာသွားသည်မှာ အတန်ကြာပြီဖြစ်၏။

သူကပြန်ရောက်ရှိလာရန်လည်း အချိန်တန်ပြီဟု သူကထု
ဆထားလေသည်။

ရုတ်တရက် စန်ကွမ်းထင်းက ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

သူ၏မျက်လုံးများကလည်း မျက်တောင်မခတ်ကြာပန်း
တောင်ပေါ်သို့သာ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

သူ၏မျက်လုံးများကလည်း အရောင်တဖိတ်ဖိတ်ကောက်
ပလာသည်။

အကြောင်းမှာ အဝေးမှ ပြေးလွှားလာနေကြသော ခြေသံ
များကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

လူငါးယောက်သည် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလွှားလာနေကြလေ
သည်။

သူတို့သည် အသက်ဘေးအန္တရာယ်ကြောင့် ပြေးလွှားလာ
နေကြသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

စန်ကွမ်းထင်းက အံ့သြသွားသည်။

ထိုဘီလူးများမှာ ဂူတန်အဖွဲ့မှကျော်ကြားခဲ့သော တမန်
ဆက်ငါးယောက်ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလော။

ရှေ့ဆုံးမှပြေးလွှားလာသူမှာ တိဝမ်းဖြစ်သည်။

သူသည် တမန်တော်ငါးယောက်အနက် သိုင်းပညာနှင့်
ညိုယံဖော့ပညာအမြင့်ဆုံးဖြစ်သည်။

တိဝမ်ကပြေးလွှားလာရာမှ စန်ကွမ်းထင်းကို တွေ့မြင်လိုက်
သောအခါ ထိတ်လန့်သွားပြီး ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

သူသည် လေသံမောဟိုက်ခွာဖြင့်....

“မင်း... မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကိုရောက်နေတာလဲ”

၁၃၆ ❀ မိုးကျော်သူ

စန်ကွမ်းထင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

တိဝမ်းတို့က တမန်တော်ငါးယောက်သည် မည်မျှပင်မည်ကျော်ကြားပါစေ တာမင်ဓားကျန်းအတွက် မိမိအပေါ် သစ္စာဖောက်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလော။

တိဝမ်းက....

“မင်းကို တုမုရန်ကမမ်းထားတယ်ဆိုလို့ ကျုပ်တို့လိုက်လာတာ”

စန်ကွမ်းထင်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျွန်တော့်ကိုဖမ်းထားတယ်ဆိုတဲ့သတင်း ဘယ်ကရသလဲဗျ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

သူ၏စကားကြောင့် တိဝမ်းမှာ မည်သို့ပြန်ပြောရမန်းမသိဖြစ်သွားလေသည်။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ချွေးများဖြင့်စိမ့်နေလေသည်။ စန်ကွမ်းထင်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ပေးတဲ့စာကို ဖောက်ဖတ်လိုက်ကြတယ် မဟုတ်လား”

သူ၏လေသံသည် ခက်ထန်တင်းမာနေ၏။ တိဝမ်း၏မျက်နှာက ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် တိအင်း၊ တိခန်း၊ ကျူးတောင်းနှင့် ကျူးစင်း

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၃၇

မပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြလေသည်။

သူတို့သည် စန်ကွမ်းထင်းကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ထိတ်သန့်တုန်လှုပ်သွားကြလေသည်။

တိခန်းက....

“စန်ကွမ်းထင်း မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကိုရောက်လာရတာလဲ”

တိအင်းက....

“မင်းက မသေသေးဘဲကိုး”

တိအင်းမှာ တမန်တော်ငါးယောက်အနက် ဘုကျပြီးဒေါသပြီးသောလူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ကျူးစင်းနှင့်ကျူးတောင်းတို့က ဝမ်းသာအားရဖြင့် စန်ကွမ်းထင်းအား ပွေ့ဖက်လိုက်ကြသည်။

စန်ကွမ်းထင်းက ခပ်တည်တည်ဖြင့်....

“ခင်ဗျားတို့ ကြာပန်းတောင်ပေါ်ကဆင်းလာကြတာ မဟုတ်လား”

သူ၏စကားကြောင့် တမန်တော်ငါးယောက်မှာ မည်သို့ပြန်ပြောရမန်းမသိဖြစ်သွားကြသည်။

စန်ကွမ်းထင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားတို့က တာမင်ဓားကျမ်းကိုမရခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”
တိအင်းက ဒေါသထွက်သွားသည်။

၁၃၈ ❀ မိုးကျော်သူ

သူသည် စန်ကွမ်းထင်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“မင်းက ကျုပ်တို့ကြာပန်းတောင်ပေါ်ကိုသွားခဲ့တာ မကျေနပ်ဘူးဟုတ်လား”

စန်ကွမ်းထင်းကလက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်ပြီး....

“ဟုတ်တယ်”

တိအင်းက မဲပြီးပြီးလိုက်ပြီး....

“မင်းရဲ့ရာထူးက ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့မှာ ကျုပ်တို့ထက်မြင့်တာ မှန်ပေမယ့် မင်းက ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ထဲကို ကျုပ်တို့နောက်မှရောက်လာတဲ့သူပဲ၊ ဒါကြောင့် ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ချုပ်မရှိတဲ့နောက်မှာ ကျုပ်တို့ငါးယောက်က အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စအဝဝကို ဆောင်ရွက်နိုင်တယ်ဆိုတာ မင်းသိထားပါ”

စန်ကွမ်းထင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့က ဂူအိချီက သူ့အား ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနေရာပေးခဲ့သည်ကို တမန်တော်ငါးယောက်က မကျေနပ်ဟု ယခုပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သိလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

ဝိယင်းဟုန်ပြောခဲ့စဉ်က သူကမယုံကြည်ခဲ့သော်လည်း ယခု တိအင်းကိုယ်တိုင်ကဖွင့်ပြောလာသောအခါ သူသည် ခံပြင်းလာလေတော့သည်။

သူက တိအင်း၏မျက်နှာကိုသေချာစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး....

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၃၉

“ခင်ဗျားတို့က တမန်တော်ငါးယောက်ဆိုတဲ့ရုဏ်သိက္ခာကို ခံယူထားဖို့ကောင်းတယ်”

တိအင်းက ဒေါသကြောင့်လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပြီး

“မင်းက ကျုပ်တို့ကိုစော်ကားနေတာလား”

တိဝမ်းကလည်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“စန်ကွမ်းထင်း မင်း အရေးယူခံရမှာ မကြောက်ဘူးလား”

စန်ကွမ်းထင်းက အပြုံးမပျက်ဘဲ....

“ကျုပ်က အမှန်အတိုင်းပြောပြနေတာဗျ၊ ခင်ဗျားတို့က တုန့်တည်းမှာရှိသလဲမသိကြဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကိုသစ္စာဖောက်တာပဲ”

တိဝမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“မင်းရေးပေးတဲ့စာကို သုံးလကြာမှ ဖောက်ဖတ်ရမယ်လို့ ကျုပ်တို့မှာပေးမယ့် ကျုပ်တို့က ချက်ချင်းဖောက်ဖတ်မိခဲ့တယ်၊ ဒါ့ကြောင့် သစ္စာဖောက်တာမဟုတ်ပါဘူး”

စန်ကွမ်းထင်းက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့က ဘာဖြစ်လို့ ဖောက်ဖတ်လိုက်ရသလဲ”

တိဝမ်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရလေတော့သည်။

စန်ကွမ်းထင်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့က တာမင်မားကျမ်းစာအုပ်ကို လိုချင်ကြတယ်၊ ဒါကြောင့် တုမရန် ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာသိတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် သွား

၁၄၀ ❀ မိုးကျော်သူ

ပြီးတောင်းမလို မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရေးခဲ့တဲ့စာကို ဖောင်ဖတ်ကြတာပဲ”

တိဝမ်းက သက်ပြင်းတစ်မျက်ချလိုက်ပြီး....

“မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်... ကျုပ်တို့က ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ကပိုင်တဲ့ တာမင်သိုင်းကျွန်းကိုပြန်ရအောင် ကြိုးစားတာပါ။ ကျုပ်တို့ငါးယောက်အင်အားနဲ့မှသာ တုမုရန်ကိုအနိုင်ရမယ်လို့ယူဆပြီး ဒီလိုလုပ်ခဲ့ကြတာပါပဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက မဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး....

“ဒီလိုစာဖောက်ဖတ်တာဟာ သစ္စာမဲ့တဲ့အလုပ်မျိုးပဲ”

တိဝမ်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

မှန်ပါသည်။ သူတို့ငါးယောက်သည် တာမင်ဓားကျွန်းကို အခြားသူများထက် အရင်ရယူနိုင်ရန် စန်ကွမ်းထင်း၏စာကို ဖောင်ဖတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

စန်ကွမ်းထင်းက တုမုရန်မည်သည့်နေရာ၌ရှိသည်ကို စုံစမ်းသိရှိခဲ့ပြီး တာမင်ဓားကျွန်းကိုပြန်လည်တောင်းခံရန် ခရီးထွက်မည်ဟု သိရှိထားကြသည်။

ထို့ကြောင့် စန်ကွမ်းထင်းခရီးထွက်သွားသည်နှင့် သူတို့စာကိုဖောက်ဖတ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့မှသာ တုမုရန်ထံ အမြန်ဆုံးလိုက်သွားနိုင်မည် မဟုတ်လော။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၄၁

စန်ကွမ်းထင်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒီလိုသစ္စာမဲ့တဲ့လုပ်ရက်ကို သိုင်းလောကကို အသိပေးရမှာ

သူ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ တမန်တော်ငါးဦးက အာဇာနည်မျက်နှာမှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားကြလေသည်။

သိုင်းလောကသို့ ဤသတင်းသာပျံ့နှံ့သွားပါက တမန်တော်ငါးယောက်၏ဂုဏ်သိက္ခာမှာ လုံးဝကျဆင်းသွားမည်ဖြစ်သည်။

တိအင်းက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး....

“မင်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်တော့ဘူးလား”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ဟုတ်တယ်”

တိဝမ်းက လေသံပျော့ပျောင်းစွာဖြင့်....

“မင်းက ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတစ်ယောက်ပဲ၊

အုတ်စွဲက ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းစေမယ့်ကိစ္စဖြစ်လို့ ခြင်းစားစားလုပ်သင့်ပါတယ်”

စန်ကွမ်းထင်းက မဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်က ဒီနေ့ကစပြီး ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ကထွက်လိုက်ပြီး

ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့သား မဟုတ်တော့ဘူးဗျ”

သူ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ တမန်တော်ငါးဦးက အာဇာနည်မှာ မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားလေတော့သည်။

၁၄၂ ❀ မိုးကျော်သူ

ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရာထူးရရှိရန်မှာ လူမှုကူသောကိစ္စ မဟုတ်ချေ။

ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့သား အများအပြားနှင့် ကျော်ကြားသော သိုင်းသမားများက မျှော်လင့်ကြသည်။

ယခု စန်ကွမ်းထင်းက ထိုရာထူးမှထွက်မည်ဟုပြောသောအခါ အားလုံးကအံ့အားသင့်သွားကြလေသည်။

တိဝမ်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“မင်း တကယ်ပြောနေတာလား”

သူ၏လေသံသည် အနည်းငယ် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်လေသည်။

စန်ကွမ်းထင်းက နှုတ်ခမ်းစေ့ထားလိုက်သည်။ သူက ဖြတ်ချက်ကို မပြင်တော့ဟန်ရှိနေလေသည်။

တိအင်းက လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်ပြီး

“မင်းက ကျုပ်တို့ကိုခုကွမပေးနိုင်အောင် မင်းကိုသတ်မိမှာပဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက သဘောကျစွာဖြင့် တဟားဟားရယ်ရယ်လိုက်ပြီး....

“လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကိုနှုတ်ပိတ်ချင်ကြတယ်ကိုး”

သူသည် ချက်ချင်းပင် ရယ်မောနေရာမှရပ်တန့်လိုက်ပြီး

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၄၃

လက်လက်ကိုလက်သီးပုံသဏ္ဌာန်၊ ဝဲဘက်လက်ကိုလက်ဝါးသဏ္ဌာန် ဖြင့် ရင်ဝတွင်အကာအကွယ်ပြုလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်ရဲ့သိုင်းပညာက ခင်ဗျားတို့ထက်ညံ့တာမှန်ပေမယ့် ကျုပ်အသက်သေချင်သေပါစေ... ခင်ဗျားတို့ကို နှိမ်ရမှာပဲဗျ”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့်....

“သေပေတော့”

တိအင်းက ကျယ်လောင်စွာကြုံးဝါးလိုက်ပြီး စန်ကွမ်းထင်းသို့ တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

တိအင်းသည်ကျော်ကြားသော တမန်တော်တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏သိုင်းကွက်များမှာပြင်းထန်ပြီး ရက်စက်ခြင်းကြုံရလေသည်။

သို့သော် သူက တုမုရန်လက်ချက်ဖြင့် ဒဏ်ရာရရှိထားသောကြောင့် ယခုတစ်ကြိမ် လက်ဝါးရှိက်ထုတ်ရာတွင် အားပျော့နေ၏။

စန်ကွမ်းထင်းက မဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက်အသွင်ပြောင်းကာ ရိုက်ချလာသောတိအင်း၏လက်ဝါးကို ခုခံပေးလိုက်သည်။

၁၄၄ ❀ မိုးကျော်သူ

“ဝုန်ဒီး...”

အသံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာပြီး စန်ကွမ်းထင်းကနောက်ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်သွားသည်။

တိအင်းမှာမူ နောက်သို့ခြေသုံးလှမ်းမျှ ဆုတ်သွားရသည်။

တိဝမ်းက အံ့သြသွားသည်။

တိအင်းက ဒဏ်ရာရရှိထားသည်မှန်သော်လည်း စန်ကွမ်းထင်းကို အလွယ်တကူ အနိုင်ယူနိုင်မည်ဟု သူက ယုံကြည်ချက်မရှိတော့ပါ။

သို့သော် တိအင်းက စန်ကွမ်းထင်းအား တိုက်ခိုက်လျက်ရှိသည်နှင့် အလွယ်တကူအနိုင်မရနိုင်မှန်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ထိုနည်းတူ ကျူးစင်း၊ ကျူးတောင်းတို့ကလည်း သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် စဉ်းစားခြင်းပင်မပြုတော့ဘဲ အပြိုင်တည်းဒီး...

“ယားဒီး...”

ငြာသံများပေးကာ စန်ကွမ်းထင်းထံသို့ တစ်ဟုန်ထိုးရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

သူတို့ကသာ စန်ကွမ်းထင်းကိုသတ်မပစ်နိုင်ပါက သူတို့

စားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၄၅

အသံသိက္ခာများသည် လုံးဝအဖတ်ဆည်မရအောင် ကျဆင်းသွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။

စန်ကွမ်းထင်းက ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူက တစ်ယောက်ချင်းရင်ဆိုင်ရလျှင် မှုမည်မဟုတ်သော်လည်း အများနှင့်ရင်ဆိုင်လိုက်ရသောအခါ မကြာမီအချိန်အတွင်း ခြေခံသွားနိုင်သည်ကို သဘောပေါက်လိုက်မိလေ၏။

ထို့ကြောင့် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို အဆက်မပြတ်တွန်းထုတ်တိုက်ပြီး နောက်သို့ခြေလှမ်းဆုတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အလစ်ချောင်းနေသောတိခုန်းက....

“ယားဒီး...”

အသံတစ်ချက်ရည်လျားစွာထွက်ပေါ်လာပြီး လူရိပ်တစ်ခုစန်ကွမ်းထင်း၏နောက်ကျောသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် စန်ကွမ်းထင်း၏နောက်ကျောသို့ လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ချလိုက်လေတော့သည်။

စန်ကွမ်းထင်းက ထိတ်လန့်သွားသည်။

သူသည် မည်သို့ရှောင်တိမ်းရမှန်း စဉ်းစား၍မရသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ် ချာခနဲလှည့်ကာ တိုက်ခိုက်လာသောတိခုန်းထံသို့ လက်ဝါးဖြင့် တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် တိခုန်း၏လက်ဝါးကလွဲချော်သွားပြီး သူ၏လက်နှစ်ဖက်က တိခုန်း၏ရင်ဝသို့တည့်မတ်စွာ ရိုက်ချမိလိုက်လေသည်။

၁၄၆ ❀ မိုးကျော်သူ

“ဝုန်း...”

အသံတစ်ချက်ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပြီး တိရုန်း၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အဝေးသို့လွင့်စင်သွားလေတော့သည်။

စန်ကွမ်းထင်းက အံ့သြသွားသည်။

သူ၏လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏အတွင်းအားသည် ဤမျှပြင်းထန်နေသည်ကို သူက မသိရှိခဲ့ပါချေ။

အဘယ့်ကြောင့် သူ၏အတွင်းအားများက တိုးတက်၍ လာရပါသနည်း။

အဆိပ်ဘုရင် ဝိယင်ဟုန်းကျွေးခဲ့သော ယုံသားကင်စားပြီး ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ပါးသွက်လက်လာသည်ကို သူက ယခုမှသတိပြုမိလိုက်လေတော့သည်။

တိဝမ်းက အံ့အားသင့်သွား၏။

စန်ကွမ်းထင်း၏အတွင်းအားသည် ကောင်းမွန်သော်လည်း ထိပ်တန်းအဆင့်သို့ မရောက်သေးချေ။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၄၇

တိရုန်း၏အတွင်းအားကို မမီနိုင်သေးဟု သူက သိရှိထား

ယခု အဘယ်ကြောင့် စန်ကွမ်းထင်းက အတွင်းအားပြည့်ဝလာရပါသနည်း။

ထိုစဉ်မှာပင် လဲကျနေသောတိရုန်းက လူးလိမ့်ထလိုက်

သူသည်မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် စန်ကွမ်းထင်းအားကြည့်လိုက်

“မင်း... မင်း... က”

သူသည် စကားကိုပင်ဆုံးအောင်မပြောနိုင်ပါချေ။

“ဝေ့...”

ပါးစပ်မှသွေးများအန်ထွက်လာပြီး မြေပေါ်သို့လဲကျကာ ဆုံးသွားလေတော့သည်။

စန်ကွမ်းထင်းက ဝမ်းသာသွားသည်။

သူသည် ထိပ်တန်းအတွင်းအားများရရှိခဲ့သည် မဟုတ်ပါ

သူကဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များပင် လည်လာလေ

၁၄၈ ❀ မိုးကျော်သူ

သည်။

အတွင်းအားထိပ်တန်းအဆင့်သို့ရောက်လျှင် သိုင်းပညာရပ်များလေ့ကျင့်ရာ၌ပို၍ လျင်မြန်စွာ လေ့ကျင့်တတ်မြောက်လာနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။

သူက ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ရုတ်တရက် သတိဝင်လာသောတိအင်းက လှုပ်ရှားလိုက်လေသည်။

တိအင်းသည် တမန်တော်ငါးယောက်အနက် ကောက်ကူစဉ်းလဲသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူသည် အင်္ကျီအိတ်အတွင်း ဝတ်ထားသောဓားမြှောင်တံချောင်းနှိုက်ယူလိုက်ပြီး စန်ကွမ်းထင်း၏ရင်ဝသို့ ထိုးစိုက်လိုက်သည်။

စန်ကွမ်းထင်းက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသဖြင့် ရှောင်တိမ်းနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါချေ။

ရုတ်တရက် တိအင်း၏လက်သည် ထုံကျင်သွားပြီး ဓားမြှောင်သည် စန်ကွမ်းထင်း၏ပခုံးသို့သာ ထိုးစိုက်မိသွားသည်။

• စန်ကွမ်းထင်းက....

“အာ...”

နာကျင်စွာအော်ဟစ်လိုက်ပြီး နောက်သို့ခြေလှမ်းဆုတ်လိုက်သည်။

တိအင်းက ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွား၏။

ဓားလှလင်နှင့်ပေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၄၉

သူက စန်ကွမ်းထင်းထံသို့ ဓားဖြင့်ထိုးသွင်းလိုက်သောအခါ အန်နီတစ်ယောက်က လက်နက်ပုန်းဖြင့်ပစ်ခတ်လိုက်သဖြင့် သူ၏အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှာထုံကျင်သွားပြီး ဓားက စန်ကွမ်းထင်း၏ရင်ဝသို့မထိဘဲ လွဲချော်သွားရခြင်းဖြစ်သည်။

တိအင်းက လက်နက်ပုန်းဖြင့်ပစ်ခတ်လိုက်သူမှာ မိမိတို့လူမျိုးမဟုတ်သည်ကို သတိပြုမိလိုက်သဖြင့်....

“ဘယ်သူလဲ... သတ္တိရှိရင်ထွက်ခဲ့ပါ။ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်မလုပ်ပါနဲ့”

ဟု အသံကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

သူ၏အသံနှင့်မရှေးမနှောင်းမှာပင် တောအုပ်အတွင်းမှ လူတစ်ယောက်က ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်ရလေတော့သည်။

လူတစ်ယောက်သည် ဖြည်းညင်းစွာဖြင့် လျှောက်လာနေ

၏။

ထိုလူ၏အဝတ်အစားများမှာ ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြဲနေပြီး အန်နီပင် ရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် သူ၏လက်တစ်ဖက်မှာ လက်ကောက်ဝက်မှ တိတိနီ

၁၅၀ ❀ မိုးကျော်သူ

ရိပြတ်နေပြီး ခြေထောက်တစ်ဖက်ကျိုးနေ၏။

ချိုင်းထောက်ကိုအသုံးပြု၍ လျှောက်လာသောကြောင့် လူလမ်းလျှောက်သည့်အခါ မြေကြီးနှင့်ချိုင်းထောက်ဆောင့်သောအသံက တဒုတ်ဒုတ်ဖြင့် မှန်မှန်ထွက်ပေါ်နေ၏။

ထိုလူအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တမန်တော်များ မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွား၏။

သူတို့သည် သေမင်းနှင့်ရင်ဆိုင်လိုက်ရသူများပမာ မျက်နှာများ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားကြလေသည်။

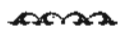
ထိုလူအားတွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် စန်ကွမ်းထင်းက သာသွားသည်။

ထိုလူသည် သူ၏ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် လူတိုင်း ခေါင်းကိုက်ကြရသော 'အဆိပ်ဘုရင်'ဝိယင်ဟုန်းဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလော။

စန်ကွမ်းထင်းက အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်....

“ဆရာ...”

ဟု ခေါ်လိုက်လေတော့သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၅၁

သူ၏ အကျည်းတန်သောမျက်နှာသည် ပြုံးလိုက်သောကြောင့် ပို၍အကျည်းတန်သွား၏။

သူသည် တိအင်းတို့လူစုကိုဂရုမစိုက်ဘဲ စန်ကွမ်းထင်းထံသို့ လျှောက်လာသည်။

ထို့နောက် စန်ကွမ်းထင်းအား မေးမလိုက်လေသည်။

တိအင်းက အားတင်းလိုက်ပြီး...

“မိတ်ဆွေက ကျုပ်တို့ကိစ္စဝင်မပါရင်ကောင်းမယ်”

ဝိယင်ဟုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

သို့သော် သူက မည်သို့မျှပြန်မပြောဘဲ စန်ကွမ်းထင်း၏ပခုံးပေါ်မှသွေးကြောများကို ဝိုတ်ပေးလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် စန်ကွမ်းထင်း၏ဒဏ်ရာမှ ယိုစီးနေသောသွေးများက ရပ်တန့်သွားလေသည်။

သူသည် စန်ကွမ်းထင်းအား ကရုဏာသက်စွာကြည့်လိုက်

ပြီး...

“မင်းက သက်သာရဲ့လား”

စန်ကွမ်းထင်းကပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ဘာ”

ဝိယင်ဟုန်းကပြုံးလိုက်ပြီး အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်နှိုက်ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် စန်ကွမ်းထင်းအား လှမ်းပေးလိုက်ပြီး...

၁၅၂ ❀ မိုးကျော်သူ

“ရော... မင်းက ဒါကိုသောက်လိုက်၊ ခဏလေးနဲ့အဆုတ်သက်သာသွားမယ်”

စန်ကွမ်းထင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး အထုပ်ကလေးထဲမှ လှမ်းယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် အထုပ်ကလေးအတွင်းမှ အနီရောင်ဆေးမှုန့်များကို သောက်ချလိုက်လေသည်။

တိဝမ်းက အံ့သြသွားသည်။

ယခုရောက်ရှိလာသူမှာ အဆိပ်ဘုရင်ဝိယင်ဟုန်းဖြစ်မှန်း သူကသိရှိထားသည်။

ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့မှ စန်ကွမ်းထင်းနှင့် အဆိပ်ဘုရင်ဝိယင်ဟုန်းတို့က မည်ကဲ့သို့ပတ်သက်နေပါသနည်း။

အဆိပ်ဘုရင်ဝိယင်ဟုန်းနှင့် စန်ကွမ်းထင်းတို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာ အလွန်ပင်ခင်မင်ရင်းနှီးနေဟန်ရှိနေ၏။

တိဝမ်းက မည်သို့မျှမစဉ်းစားတတ်ဘဲရှိနေစဉ်မှာပင် တိအင်းက စကားစလိုက်ပြန်သည်။

သူသည် ဝိယင်ဟုန်းအား တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“စန်ကွမ်းထင်းက ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ကဆိုတာ ခင်ဗျားသိသလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြန်သည်။

စားလှလင်နှင့်ပေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၅၃

သူသည် တိအင်းအား အေးတိအေးစက်စွာ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

တိအင်းက မဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်တို့ကလဲ ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ကပဲ သူက အပြစ်ရှိလို့အသေပေးတာ... ခင်ဗျားဖယ်ပေးရင် ကောင်းမယ်ဗျ”

ဝိယင်ဟုန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“သူက အပြစ်ရှိသလား... မင်းတို့က အပြစ်ရှိသလား”

သူ၏လေသံသည် ရေခဲတောင်မှ ထွက်ပေါ်လာသူတစ်ယောက်ပမာ အေးစက်နေ၏။

တိအင်ကရင်ထိတ်သွားပြီး နောက်သို့ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက လှောင်ပြုံးပြီးလိုက်ပြီး...

“တကယ်ဆိုရင် ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့က တမန်တော်တွေက စန်ကွမ်းထင်းလို လူငယ်တစ်ယောက်လော့ကတောင် အသုံးမကျပါဘူး”

ဟု ညည်းညူလိုက်လေသည်။

တိအင်းကဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် အသားများပင့်တဆတ်ဆတ်တုန်လာလေသည်။

သူသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားနဲ့စကားမပြောချင်လို့ ကျုပ်တို့ကငြိမ်နေတာ...”

၁၅၄ ❀ မိုးကျော်သူ

ခင်ဗျားကိုကြောက်တယ်များ မှတ်နေသလား”

ဝိယင်ဟုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“မင်းတို့က ကျုပ်ကိုသိတယ် မဟုတ်လား”

တိအင်းက သဘောကျစွာ တစ်ချက်ရယ်မောလိုက်ပြီး-

“ခင်ဗျားက အဆိပ်ဘုရင်ဝိယင်ဟုန်းဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်”

ဝိယင်ဟုန်းက အေးစက်စွာဖြင့်....

“မင်းတို့က ကျုပ်မှန်းသိရင် ဘာကြောင့်ထွက်မသွားဘဲ ဘာလဲ”

သူ၏စကားကြောင့် တိအင်း၏ခန္ဓာကိုယ်က တစ်ချက်တစ်ခါသွား၏။

သူက ဝိယင်ဟုန်းအား တိုက်ခိုက်လိုသော်လည်း တိုက်ခိုက်ရန်မဝံ့ရဲပါချေ။

ဝိယင်ဟုန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“မင်းတို့ဝင်္ကံပါသိုင်းက တော်တော်ထက်မြက်တယ်လို့ မည်ကြီးနေပါလား”

တိအင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

တိခုန်းကမသေဘဲရှိနေလျှင် သူတို့တွင်ရှိသမျှအတွင်းအင်္ဂါကို စုစည်းပြီး ဝင်္ကံပါသိုင်းကိုအသုံးပြုနိုင်သည်။

သို့သော် တိခုန်းကသေဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

ဓားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၅၅

သူတို့မှာလည်း တုမုရန်၏လက်ချက်ဖြင့်ဒဏ်ရာရရှိထားသောကြောင့် မည်သို့လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေ၏။

တိဝမ်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့တမန်တော်တွေကိုစော်ကားတာ ကျုပ်တို့ ဘယ်တော့မှမေ့မှာမဟုတ်ဘူး”

ဝိယင်ဟုန်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

“အဲဒါတာဖြစ်သလဲ”

တိဝမ်းက....

“ကျုပ်တို့ဝင်္ကံပါသိုင်းက လူငါးယောက်အသုံးပြုဖြစ်တယ်၊ ကျုပ်တို့လူတစ်ယောက်သေဆုံးသွားလို့ ဘယ်လိုမှအသုံးမပြုနိုင်ဘူး”

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“ဒါတွေ ကျုပ်နားမလည်ဘူး... ခင်ဗျားဘာလုပ်ချင်သလဲ ပြောပါ”

တိဝမ်းက....

“ကျုပ်တို့က လူတစ်ယောက်အစားထိုးပြီး သိုင်းဝင်္ကံပါကို ဖြိုလှေ့ကျင့်ပါမယ်၊ ပြီးတာနဲ့ခင်ဗျားနဲ့လာပြီး ယှဉ်ပြိုင်ပါမယ်”

ဝိယင်ဟုန်းက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

သူသည် အဆက်မပြတ် ရယ်မောလိုက်ပြီးမှ....

၁၅၆ ❀ ပိုးကျော်သူ

“ကောင်းပြီ... ဒီနေ့ မင်းတို့ရဲ့ အသက်ကိုချမ်းသာပေးလိုက်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဝက်ပါသိုင်းပညာလေ့ကျင့်ပြီးတဲ့အခါမှာ ကျုပ်နဲ့လဲ ပြီးယှဉ်ပြိုင်ဖို့ မမေ့ပါနဲ့”

တိဝမ်းက ဒေါသထွက်သွား၏။

သို့သော် သူက စိတ်ကိုချုပ်တည်းလိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီ... နောက်သုံးလပြည့်တဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်တို့ ဒီရာကိုပြန်လာခဲ့ပါမယ်”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့်တိုနေရာမှ ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။

တိအင်း၊ ကျူးစင်း၊ ကျူးတောင်းတို့ကလည်း တိခန်း၏လောင်းကိုပွေ့ချီကာ ထိုနေရာမှလျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည်ပြန်လည်၍ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

စန်ကွမ်းထင်းနှင့် ဝိယင်ဟုန်းတို့သာရှိမနေပါက ဤနေရာတွင် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားခဲ့သည်ဟု မည်သူကမျှ ယုံကြည်ကြမည် မဟုတ်ချေ။

တားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၅၇

တိဝမ်းတို့လူစု ထွက်ခွာသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဝိယင်သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း မြေပေါ်သို့ ပျော့ရွေကျသွားလေသည်။

စန်ကွမ်းထင်းက အံ့သြသွားသည်။

သူသည် လဲလျောင်းနေရာမှ ကပျာကယာလူးလိမ့်၍ထ

မည်ပြီး ဝိယင်ဟုန်းအား မေးမလိုက်သည်။

“ဘာ... ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

ဝိယင်ဟုန်းက အဖြေမပေးပါ။ သူသည်အသက်ပြင်းထန်စွာ

ထွက်ခွာရာမှ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးလာလေတော့သည်။

စန်ကွမ်းထင်းက အံ့သြသွားသည်။ ဝိယင်ဟုန်းမှာ ပြင်းထန်

အော်ရာရရှိထားသည်ဟု သူက နားလည်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူက ဝိယင်ဟုန်းအား အရိပ်ကောင်းသော သစ်

တစ်ပင်အောက်သို့ အသာအယာ ရွှေ့ပြောင်းပေးလိုက်သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက မချီပြီးပြီးလိုက်ပြီး...

“သူတို့ကသာ ကျုပ်ကိုတိုက်ခိုက်လာမယ်ဆိုရင် ကျုပ်က

အလိုအသက်ရှင်နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

စန်ကွမ်းထင်းက အံ့သြသွားသည်။

“ဘာက အော်ရာရထားတယ်ဟုတ်လား”

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

၁၅၈ ❀ မိုးကျော်သူ

“ဟုတ်တယ်”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ဘယ်သူလက်ချက်လဲ”

ဝိယင်ဟုန်းက ဒေါသကြီးစွာဖြင့်....

“တုမုရန်....”

သည့်။
စန်ကွမ်းထင်း၏ခန္ဓာကိုယ်က ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားတယ်။

သူသည် ချက်ချင်းပင်ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး....

“ကျွန်တော် သူ့ကိုသတ်ပစ်မယ်”

သည့်။
သူသည်ပြောရင်း ပြေးလွှားသွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်တယ်။

“နေဦး”

ဝိယင်ဟုန်းက ဟန့်တားလိုက်သည်။

စန်ကွမ်းထင်းက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့်....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဝိယင်ဟုန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“သူ့ကို မင်း သွားသတ်စရာမလိုပါဘူးကွာ”

စန်ကွမ်းထင်းက အံ့သြသွားပြီး....

ကျွန်တော်က သူ့ကိုမနိုင်မှာသေချာတယ်... ဒါပေမယ့်
ကျွန်တော်သွားမယ်”

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၅၉

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အခုအချိန်မှာဆို တုမုရန်ကို သာမန်လူတစ်ယောက်က

အလွယ်တကူသတ်နိုင်ပြီကွဲ့”

စန်ကွမ်းထင်းက နားမလည်နိုင်ပဲ....

“ဘာဘာက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

ဝိယင်ဟုန်းက မျက်နှာလေးနက်တည်ကြည်စွာဖြင့်....

“ကျုပ်ရဲ့ အဆိပ်အေးလက်ဝါးတစ်ချက်မိထားတဲ့လူဟာ

သူမှ သုံးရက်ထက်ပိုပြီး အသက်မရှင်နိုင်ဘူး”

ထိုစကားကြောင့် စန်ကွမ်းထင်းက ထိတ်လန့်သွားလေ

“တုမုရန်က ဘာဘရဲ့လက်ဝါးချက်မိထားပြီဟုတ်လား”

ဝိယင်ဟုန်းက သဘောကျစွာဖြင့်....

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်က မကြာခင်သေရတော့မှာဖြစ်သလို

မကြာခင်သေရမှာပဲ”

ထိုစကားကြောင့် စန်ကွမ်းထင်းက မျက်လုံးပြူးကျယ်၍

လေသည်။

သူသည် အသံတုန်ယင်စွာဖြင့်....

“ဘာဘာက....”

သူသည် စကားဆက်မပြောရဲအောင်ဖြစ်နေသည်။

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

၁၆၀ ❀ မိုးကျော်သူ

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်ရဲ့လက်ဝါးတစ်ချက် သူကခံလိုက်ရတယ်”
လို သူ့ရဲ့လက်ဝါးတစ်ချက်ကိုလဲ ကျုပ်ခံလိုက်ရတယ်”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ စန်ကွမ်းထင်း၏မျက်နှာကိုယ်မှာ တောင့်တင်းသွားရလေသည်။

တုမုရန်၏လက်ဝါးတစ်ချက်မိလိုက်ပါက မည်သူမဆို သက်သေဆုံးသွားရမည်ဖြစ်သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ကျုပ်က တာမင်ဓားကျွမ်းကိုရအောင် ပြန်စေနိုင်တော့ဘူး”

သူသည်ပြောရင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲလာသည်။

စန်ကွမ်းထင်းက နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

“တာမင်ဓားကျွမ်းမရရလဲ ဘာဘက သိုင်းလောကရဲ့အကျော်အမော်တစ်ယောက်ပါပဲ”

ဝိယင်ဟုန်းက မဲပြီးပြီးလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်က တာမင်ဓားကျွမ်းကိုလိုချင်တာ သိုင်းပညာအထွတ်အထိပ်ရောက်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်ကို ကျေးဇူးဆပ်ချင်လို့ပါ”

စန်ကွမ်းထင်းက အံ့သြသွားသည်။

ဝိယင်ဟုန်းက ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်အပေါ်ထားရှိသော စေတနာသည် ဤမျှကြီးမားနေသည်ကို သူက ယခုမှပင် သိရှိလိုက်သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၆၁

အကြောင်းမှာ သိုင်းပညာအထွတ်အထိပ်ရောက်လိုကြသော သိုင်းသမားများက မိမိကိုယ်ကျိုးအတွက် တာမင်ဓားကျွမ်းကို လိုချင်နေသည့်အချိန်တွင် ဝိယင်ဟုန်းက သူ၏ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးဆပ်ရန် လိုချင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

စန်ကွမ်းထင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ဘာဘရဲ့ကျေးဇူးရှင်ကို တခြားပစ္စည်းနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်လို့မရဘူးလား”

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“မရဘူး”

စန်ကွမ်းထင်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

ဝိယင်ဟုန်း၏ကျေးဇူးရှင်သည် အဘယ့်ကြောင့် တာမင်ဓားကျွမ်းကိုမက်မောနေရပါသနည်း။

သူက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့်....

“သူက ဘာဖြစ်လို့ တာမင်ဓားကျွမ်းကိုမှ လိုချင်တာလဲ”

ဝိယင်ဟုန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“သူက တာမင်ဓားကျွမ်းရဲ့ ပိုင်ရှင်အစစ်ပါ”

ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ စန်ကွမ်းထင်းမှာပါးစပ်သောင်းလောင်းဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

၁၆၂ ❀ မိုးကျော်သူ

“သူက တာမင်ဓားကျမ်းအတွက် အသတ်ခံလိုက်ရတယ်
ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့က တာမင်ဓားကျမ်းကိုပြန်ရအောင်ယူပြီး ကျုပ်
ကျေးဇူးရှင်ရဲ့သမီးကိုပေးအပ်ဖို့ ကတိခံခဲ့လို့ပါ”

စန်ကွမ်းထင်းသည် ဝိယင်ဟုန်းအား တစ်စထက်ထစ်
ကြည်ညိုလေးစားလာလေတော့သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့်....

“အခုဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့ရည်မှန်းချက်တွေ အားလုံးပျက်စီးသွား
ရပြီပဲ”

ရုတ်တရက် စန်ကွမ်းထင်းကထိုင်ရာမှထပြီး ဝိယင်ဟုန်းရှေ့
၌ ခူးထောက်လိုက်သည်။

“ဘာ...”

ဝိယင်ဟုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“မင်းက ဘာပြောချင်လို့လဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ဘာက ကျွန်တော့်အပေါ်မှာကျေးဇူးရှိတယ်... ဒါကြောင့်
ကျေးဇူးဆပ်ချင်တယ်”

ဝိယင်ဟုန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“မင်းက အခုလိုပြောတာကိုပဲ ကျုပ်ကကျေနပ်လှပါပြီ”

စန်ကွမ်းထင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူး... ဘာက ကျွန်တော့်အသက်ကို နှစ်

စားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၆၃

ကယ်ခဲ့တာဆိုတော့ ဘာအတွက် ကျွန်တော်ကအသက်စွန့်ပြီး
တာမင်ဓားကျမ်းကို ရအောင်ယူပေးပါ့မယ်”

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... တုမုရန်က တာမင်ဓားကျမ်းကိုဖျက်ဆီး
လိုက်ပြီလို့ပြောတယ်၊ သူကဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာမဟုတ်လဲ သူ
ဆုံးသွားရင် တာမင်ဓားကျမ်းက လောကပေါ်မှာပျောက်ကွယ်
မှာပဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျွန်တော်ရအောင်ကြိုးစားမှာပါ”

ဝိယင်ဟုန်းမှာ စန်ကွမ်းထင်း စိတ်အားထက်သန်နေမှန်းသူ
မမြဲသဖြင့် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

စန်ကွမ်းထင်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က တာမင်ဓားကျမ်းရလာခဲ့ရင်သာ ဘယ်သူ့ကို
ပေးရမယ်ဆိုတာပြောပြပါ”

ထိုစကားကြောင့် ဝိယင်ဟုန်း၏မျက်လုံးများက ဝင်းလက်
သည်။

သူက အသက်သေဆုံးသွားခဲ့သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ သူ့အ
ဆက်လက်၍ တာဝန်ထမ်းဆောင်မည့်သူထားရစ်ခဲ့နိုင်လျှင် သူ

ကျေးဇူးရှင်က သူ့အပေါ် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နိုင်မည် မဟုတ်ပါလော။
သူသည် အားရပါးရပြီးလိုက်ပြီး....

၁၆၄ ❀ မိုးကျော်သူ

“မင်းက တကယ်ပြောနေတာလား”

စန်ကွမ်းထင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“တကယ်ပါ”

ဝိယင်ဟုန်းက စန်ကွမ်းထင်းအားစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ် သူက စန်ကွမ်းထင်း၏ ကိုယ်ခန္ဓာတည်ဆောက်ပုံအရိုးအဆစ်များကို သေချာစွာ အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အတန်ကြာစူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ခုလိုက်ကာ....

“မင်းမဆိုးဘူး... ဖြစ်နိုင်တယ်”

စန်ကွမ်းထင်းက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့်....

“ဘာဘက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

ဝိယင်ဟုန်းက....

“မင်းကို သိုင်းပညာသင်ပေးလိုက်ရင် မင်းက တာမင်ဓားကျွမ်းအတွက် စိတ်ချရတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်လာမှာပဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်မသင်ချင်ဘူး... အချိန်ရှိတုန်း တာမင်ဓားကျွမ်းကိုပြန်ရအောင်ယူရမယ်”

ဝိယင်ဟုန်းက သဘောကျသွားသည်။

သို့သော် သူက လက်ကာပြလိုက်ပြီး....

“မဖြစ်ဘူး... မင်းကသိုင်းပညာမထူးချွန်ဘဲ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတာမင်ဓားကျွမ်းကို ရအောင်ယူနိုင်မှာလဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ပထမ မင်းက သိုင်းပညာကိုသင်ယူရမယ်... ဒုတိယ တာမင်ဓားကျွမ်းကို ရအောင်ယူရမယ်”

စန်ကွမ်းထင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ”

ဝိယင်ဟုန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“မင်းက တာမင်ဓားကျွမ်းကို ရအောင်ယူလာနိုင်ရင် ကျုပ်အသေရကျိုးနပ်တယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ကျွန်တော်က တာမင်ဓားကျွမ်းကို ရအောင်ယူနိုင်လာခဲ့ရင် ဘယ်သူ့ကိုသွားပေးရမလဲ”

ဝိယင်ဟုန်း၏မျက်နှာပေါ်၌ ထူးခြားသောဟန်မူရာများ ပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ကြည်ညိုလေးစားခြင်း၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း၊ ယူကြိုးမရဖြစ်ခြင်း စသည့်ခံစားချက်များမှာ တစ်ပြိုင်တည်းဖြစ်ပေါ်လာသည်ဟု စန်ကွမ်းထင်းက နားလည်လိုက်လေသည်။

၁၆၆ ❀ မိုးကျော်သူ

ဝိယင်ဟုန်းက မျက်နှာထားလေးနက်တည်ကြည်စွာဖြင့်—

“မင်းက တာမင်စားကျမ်းကိုရအောင်ယူနိုင်ခဲ့ရင် ပေးအပ်ပေး
သူကတော့...”

သူက အဖြစ်အပျက်များနှင့် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ရှင်း
လင်းပြောပြလိုက်သည်။

စန်ကွမ်းထင်းကစိတ်ဝင်စားလွန်းသဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ နား
ထောင်နေလေတော့သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၆၇

ညမျက်နှာ

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် မှောင်မည်းနေ၏။

လမိုက်ရက်ဖြစ်သောကြောင့် ကောင်းကင်ပေါ်တွင် ကြယ်

အောင်များမရှိပါချေ။

ထိုအချိန်မျိုးတွင် မိမိ၏လက်ကိုပင် ပြန်၍မြင်နိုင်ရန် ခက်ခဲ

ဖြစ်သည်။

သို့သော် မီးထွန်းလိုက်ပါက မြင်တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။

သဘာဝ၏မှောင်မည်းမှုကို အလင်းရောင်ဖြင့်ဖြိုခွင်းကြည့်

သော်လည်း လူသားတို့ပြုလုပ်ထားသော အချို့အရာများကို မီး

အောင်ဖြင့် ဖြိုခွင်းကြည့်၍မရချေ။

ဤသို့ဆိုလျှင် မည်သည့်အရာများကိုမီးရောင်ဖြင့် ဖြိုခွင်း

ကြည့်၍မရနိုင်ပါသနည်း။

ထိုအရာမှာ ‘ညမျက်နှာ’ပင် ဖြစ်ပါသည်။

၁၆၈ ❀ ပိုးကျော်သူ

ညမျက်နှာသည် အမှောင်ထုထဲ၌ မလှုပ်မယှက်ရပ်တန့်
၏။

ယမန်နေ့က သူသည် ကျင်းလိမ်မြို့နှင့်မိုင်ပေါင်းများစွာ
ကွာသောနေရာတွင် ရှိနေခဲ့သော်လည်း ယနေ့ည သူက ကျင်းလိမ်
သို့ ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ကျင်းလိမ်မြို့စားဂေဟာအတွင်းရှိ သစ်ပင်တန်း
ပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေလေပြန်သည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ကျင်းလိမ်မြို့စားဂေဟာအား
စိုက်အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

သူ၏မျက်လုံးမှာ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ထွက်ပေါ်လာခြင်း
မရှိပါ။

အကြောင်းမှာ သူ၏မျက်လုံးအစုံကို အမှောင်ထုကြောင့်
တွေ့မြင်ရခြင်းမရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူ၏မျက်လုံးပင်မက မျက်နှာတစ်ခုလုံးကိုပါ တွေ့မြင်
ခြင်းမရှိပါ။

သူသည် မိမိ၏လက်ကိုပင် မိမိပြန်မမြင်နိုင်အောင်
မှောင်ထုထဲ၌သာ လှုပ်ရှားနိုင်သဖြင့် သူ့အား လူအများက ညမျက်
နှာဟု ခေါ်ဆိုကြခြင်းဖြစ်သည်။

အကယ်၍သာ ညမျက်နှာနှင့်အမှောင်ထုထဲ၌ တွေ့ဆုံရ
သတိထားမိလိုက်ပါက မီးထွန်းညှိလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၆၉

ညမျက်နှာ၏အရိပ်အယောင်ကိုပင် တွေ့မြင်ရတော့မည်မဟုတ်ပေ။

ညမျက်နှာသည် မည်သို့သောလူစားမျိုးဖြစ်သနည်း။

ညမျက်နှာသည် အလွန်လျှို့ဝှက်သော စောရတစ်ယောက်
ဖြစ်ပါသည်။

“ဒေါင်... ဒေါင်... ဒေါင်...”

အဝေးမှ အုန်းမောင်းခေါက်သံသုံးချက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျင်းလိမ်မြို့စားဂေဟာတစ်ခုလုံးသည် ညအမှောင်ထု၌
အိပ်မောကျနေ၏။

သို့သော် နှစ်ယောက်တစ်တွဲ သုံးယောက်တစ်တွဲ ကင်း
စောင့်သူများက မြို့စားဂေဟာတစ်ခုလုံးသို့ အလှည့်ကျကျင်းလှည့်နေ
ကြသည်။

သူတို့သည် ညစဉ်ညတိုင်း တာဝန်ဝတ္တရားများထမ်းဆောင်
သောကြောင့် ကင်းလှည့်ရခြင်းသည်ပင် သူတို့၏ထမ်းဆောင်နေ
သူအလုပ်တစ်ခုပမာ ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် အခြားရက်များတွင် သူတို့က ညဉ့်နက်လာသည်
နှင့် အနည်းငယ်မျှ အနားယူနိုင်ကြသော်လည်း ယနေ့ညအတွက် ပို၍
သတိပီရိယထားနေကြရသည်။

၁၇၀ ❀ မိုးကျော်သူ

အစောင့်အကြပ်များမှာလည်း ခါတိုင်းထက် နှစ်ဆတိုးမြှင့်ထားလေသည်။

အကြောင်းမှာ ယနေ့ည ကျင်းလိမ့်မြို့စားဂေဟာသို့ ညမျက်နှာက ဝင်ရောက်ခိုးယူမည်ဟု သတင်းရထားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မြို့စားဂေဟာအတွင်းရှိ ကြီးမားသောသစ်တစ်ပင်ပေါ်မှ သစ်ရွက်အချို့က လေမတိုက်ဘဲ အနည်းငယ်လှုပ်ရှားသွားသည်။

ညမျက်နှာက စတင်လှုပ်ရှားလာပြီဖြစ်သည်။

မြို့စားကြီး၏မျက်နှာသည် မည်းမှောင်နေ၏။

အုန်းမောင်းခေါက်သံသုံးချက်တိတိ ထွက်ပေါ်လာသော်လည်း သူက အိပ်မပျော်နိုင်ပါချေ။

သူသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင်ငြိမ်သက်စွာထိုင်ပြီး သူ၏ရှေ့ရှိစားပွဲပေါ်တွင် သေတ္တာတစ်လုံးနှင့် ဓားတစ်လက်ခုထားသည်။

ဓားသည် ဓားအိမ်မှချွတ်ထားသောဓားဖြစ်ပြီး တိုက်ခိုက်နိုင်ရန်အသင့်ရှိသော ဓားဖြစ်သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၇၁

ထို့ပြင် စားပွဲပေါ်၌ မီးအိမ်တစ်လုံးရှိနေသေး၏။

မီးအိမ်မှအလင်းရောင်ကြောင့် မြို့စားကြီး၏မျက်နှာကို သေတ္တာ တွေ့မြင်နိုင်လေသည်။

မြို့စားကြီးသည် ခန့်ညားတည်ကြည်သော ပုံသဏ္ဌာန်ရှိပြီး ခုခံရပ်ကောင်းသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်မှာ ဖုံးကွယ်၍မရပါ။

သို့သော် သူ၏မျက်လုံးများမှာမူ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော အိပ်အယောင်များ ရှိနေ၏။

မြို့စားကြီးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။ သူသည် အနည်းငယ် အိပ်ငိုက်စပြုလာပြီဖြစ်သည်။

သူသည် အိပ်ချင်စိတ်ကိုမျှီသိပ်လျက် စားပွဲပေါ်မှသေတ္တာလေးအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုသေတ္တာလေးအတွင်း၌ အဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရတနာရှိနေသည်။

ထိုကဲ့သို့ အဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရတနာများကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်သူကနှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးစားလာခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလော။

ကျောက်မျက်ရတနာများအကြောင်း တွေးလိုက်မိသည်နှင့် သူ၏အိပ်ချင်စိတ်များက အလိုလိုပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် လေပြည်လေညင်းကလေးက တိုက်ခတ်လာသည်။

၁၇၂ ❀ မိုးကျော်သူ

လေ၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် မီးအိမ်မှမီးရောင်များက ယိမ်း ဒီယိုငြိမ်သွား၏။

မြို့စားကြီးကထိုင်ရာမှထလိုက်ကာ ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်....

“ဖုတ်....” ခနဲအသံထွက်ပေါ်လာပြီး မီးအိမ်မှမီးများက သွားလေတော့သည်။

မြို့စားကြီးကရင်ထိတ်သွားပြီး စားပွဲပေါ်မှဓားကိုကောက်ယူလိုက်သည်။

သူ၏လက်သည် စားပွဲပေါ်သို့ရောက်ရှိသည်နှင့် သူ၏ဓားကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ တောင့်တင်းသွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ စားပွဲပေါ်၌ အသင့်ထားသောဓားက တော့ပါချေ။

မြို့စားကြီးက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေရာမှ ချက်ချင်းပင်တိဝင်လာပြီး....

“ရန်သူ....”

ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်လေတော့သည်။

အချက်ပေးသံချောင်းခေါက်သံများ ဟိုမှဒီမှပြေးလွှားသွားသောအသံများက ငြိမ်သက်နေသောဝန်းကျင်သို့ ထိုးဖောက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

တားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၇၃

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ကျင်းလိမ်မြို့စားဂေဟာမှာ အေးအေးအတွင်းမှာပင် မီးများထိန်ထိန်လင်းလာပြီး ဆူညံသွားလေတော့သည်။

မြို့စားကြီး၏အခန်းမှာ မီးများပြန်လည်ထွန်းညှိထားပြီး ဖြစ်သည်။

သို့သော် မြို့စားကြီးမှာမူနေရာတွင်ပင် မလှုပ်မယှက်ရပ်နေနေလေသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်နေပြီး နဖူးပေါ်မှချွေးများ ထွက်လာသည်။ အဆက်မပြတ်စီးကျနေ၏။

အမှန်မှာ သူ၏မျက်လုံးများက စားပွဲပေါ်သို့စိုက်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

စားပွဲပေါ်တွင်ရှိနေသော ရတနာသေတ္တာမှာ ပျောက်ခြင်းမရှိပေ။ ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်ပါသည်။

တိုက်ခိုက်ရန်အသင့်ချထားသောဓားမှာ နံရံပေါ်တွင်စိုက်နေပြီး ဓားရိုးတွင် စာရွက်တစ်ရွက်ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုစာရွက်ပေါ်တွင်....

“ဒီရတနာတွေက ခင်ဗျား မတရားနည်းနဲ့ရထားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိထားတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကပြန်ပြီးခိုးယူလိုက်တာပဲ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုရန်မူမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားအကြောင်း ကျုပ်ဖော်

၁၇၄ ❀ မိုးကျော်သူ
ပြောလိုက်မယ်”

ဝံ့/ ညမျက်နှာ”

ဟု ပါရှိလေသည်။

မြို့စားကြီးမှာ ထိုစာကိုဖတ်ပြီးသည်နှင့် မျက်နှာကွက်ခဲ
ပျက်သွားသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်....

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

အခန်းခေါက်သံများ ပေါ်ထွက်လာပြီး....

“မြို့စားကြီးခင်ဗျား... မြို့စားဂေဟာထဲရန်သူဝင်လာ
တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့သာပြီး သတင်းပို့တာပါ”

မြို့စားကြီးက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်ပြီး....

“ကောင်းပြီ... မင်းတို့က ရန်သူကိုမလွှတ်စေနဲ့”

အခန်းအပြင်ကကပ်မှသတင်းလာပို့သူက....

“ဖိတ်ချပါခင်ဗျာ”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသောခြေ
သံများကို ကြားလိုက်ရသည်။

ရန်သူဟုအော်ဟစ်လိုက်သူမှာ မိမိဖြစ်ကြောင်းကို အစောင့်
များက မရိပ်မိသည်မှာ တော်သေးသည်ဟု သူကတွေးမိလိုက်သည်။

သူသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး ဓားရိုးပေါ်မှချိတ်
ဆွဲထားသောစာရွက်ကိုယူကာ အပိုင်းပိုင်းဆုတ်ဖြုတ်လိုက်တော့

ဓားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၇၅

နေဝန်းနီသည် အရှေ့ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာပြီဖြစ်သည်။

တစ်ညတာ အိပ်စက်အနားယူခဲ့သော ကျင်းလိမ်မြို့စားမှာ
သည်လုပ်ရှားအသက်ဝင်လာပြီဖြစ်သည်။

မြို့စားဂေဟာမှာလည်း စည်စည်ကားကားဖြစ်နေ၏။

မြို့စားကြီးက အစောင့်အကြပ်တာဝန်ယူထားသော အ
စောင့်နှင့်ရဲမက်များအား ဆုလာဘ်များနှင့်တစ်နေ့တာ အနားယူခွင့်
ပေးလိုက်သောကြောင့် ယနေ့အတွက် မြို့စားဂေဟာတစ်ခုလုံး ပျော်
ရွှင်သွားခြင်းကြောင့် စည်ကားနေခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် မြို့စားကြီးမှာမူ စာကြည့်ခန်းထဲ၌ တစ်ယောက်
တည်းနေ၏။

သူ၏ရုပ်သွင်မှာလည်း ခါတိုင်းထက် အနှစ်နှစ်ဆယ်ခန့်ပို၍
ရင့်ရော်သွားဟန်ရှိသည်။

မနေ့ညက မြို့စားဂေဟာအတွင်းသို့ ရန်သူဝင်ရောက်လာ
မှုကို အစောင့်အကြပ်များ လုံးဝမသိခဲ့ပါချေ။

ထို့အပြင် လူတစ်ယောက်ယောက်က နောက်ပြောင်ကိုယ်
ဖြစ်ရမည်ဟုပင် ထင်ကြေးပေးခဲ့သေး၏။

၁၇၆ ❀ မိုးကျော်သူ

သို့သော် သူတစ်ယောက်တည်းရှိနေသောအချိန်မှာ တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလေးနက်နက် တွေးတောခဲ့သည်။

ညမျက်နှာဆိုသူက အဘယ့်ကြောင့် လွန်ခဲ့သောဆယ်စုနှစ်က သူသည် သူ၏မိတ်ဆွေများအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ပြီး ရတနာများလုယူခဲ့သည်ကို သိရှိနေခဲ့ပါသနည်း။

မြို့စားကြီးက လုံးဝစဉ်းစားမရဘဲရှိနေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် အဖိုးတန် ပိုးဖဲအင်္ကျီများဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်သည် သေတ္တာတစ်လုံးပိုက်လျက် ကျင်းလိမ်မြို့မှ လမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ညနေဆည်းဆာချိန်ဖြစ်၍ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် အလင်းရောင်ဖျော့ဖျော့မျှသာရှိသည်။

ဝိယင်ဟုန်း၏နေအိမ်အပြင်ဘက်တွင် ဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက် ဝိယင်ဟုန်းကို ဝိုင်းရံထားလိုက်ပြီးဖြစ်လေသည်။

ဝိယင်ဟုန်းကမျက်မှောင်ကုပ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

စာပေသမားဟန်ရှိသောလူသည် သိုင်းပါရဂူဝမ်းမှန်း သိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ဝိယင်ဟုန်းက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်လိုက်ပြီး

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၇၇

“မိတ်ဆွေတို့က ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် ကျုပ်ဆီကို ဆောက်လာရသလဲဆိုတာ အမိန့်ရှိပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သိုင်းပါရဂူဝမ်းက လူအုပ်ရှေ့သို့တိုးထွက်လိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားက ဝိယင်ဟုန်း ဟုတ်လား”

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

သူ၏စကားကြောင့် လူအများက အံ့သြသွားသည်။

သိုင်းပါရဂူဝမ်းက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်လိုက်ပြီး....

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလေသည်။

ဝိယင်ဟုန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“သိုင်းပါရဂူဝမ်းကိုယ်တိုင်ရောက်လာမှတော့ ကိစ္စက တော်တော်အရေးကြီးတယ်ထင်တယ်”

သိုင်းပါရဂူဝမ်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။မိမိ၏အမည်

ကို ဝိယင်ဟုန်းကသိရှိနေသည်ကို သူက အံ့သြနေမိသည်။

သိုင်းပါရဂူဝမ်းက....

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျုပ်တို့လာတဲ့ကိစ္စက မိတ်ဆွေနဲ့ပတ်သက်နေလို့ပါ”

ဝိယင်ဟုန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

၁၇၈ ❀ ဝိုးကျော်သူ

“ဆိုပါဦး”

သိုင်းပါရဂူဝမ်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“အခုတလော သိုင်းလောကမှာ တော်တော်သတင်းကြီးတွေ ပြောနေကြတာနဲ့ ဆိုတဲ့စရာကို ခင်ဗျားကြားမိသလား”

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကြားသားပဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လုံမင်းသားတုဟိုက်က စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ....

“ညမျက်နှာဆိုတဲ့လူက ဘယ်သူလဲဆိုတာသိချင်လို့ ကျုပ်တို့က ဒီကိုလာခဲ့တာပဲဗျ”

သူ၏စကားကြောင့် ဝိယင်ဟုန်း၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားလေသည်။

သို့သော် သူက ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားတို့က ညမျက်နှာဟာ ကျုပ်အိမ်မှာရှိနေစာယ်လို့ ယူဆလို့လား”

လုံမင်းသားတုဟိုက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“ဟုတ်တယ်”

ဝိယင်ဟုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....

“နေပါဦး... ခင်ဗျားက ဘယ်လိုအထောက်အထားနဲ့ ပြောနေတာလဲဗျ”

တုဟိုက်က မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၇၉

“အထောက်အထားရှိလို့ပေါ့ဗျ”

သူသည်ပြောရင် လက်တစ်ချက်ငှေ့ယမ်းပြလိုက်လေသည်။

အလိုပီတိမြင်းလှည်းအနီးရပ်နေသောလူများက မြင်းလှည်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

မြင်းလှည်းအတွင်း၌ရှိသောအရာအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ဝိယင်ဟုန်း၏မျက်လုံးများက ပြူးကျယ်၍သွားလေသည်။

မြင်းလှည်းအတွင်း၌ မည်သူမျှရှိမနေပါ။ သို့သော် အခေါင်းအရိုးရှိနေသည်။

ထို့အပြင် ထိုအခေါင်းထဲ၌ စာကလေးကရှိနေသည် မဟုတ်လော။

စာကလေးက သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

ပျံသန်းနိုင်သော စာကလေးငှက်တစ်ကောင် မဟုတ်ပါ။

မေ့လွားနိုင်သောလူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

ယခု စာကလေးက မပြေးလွှားနိုင်တော့ပါချေ။ ဝိယင်ဟုန်း

မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

စာကလေးသည် သိုင်းလောက၌ သတင်းရောင်းသူအဖြစ်

ဆင်ရှားသူဖြစ်သည်။

၁၈၀ ❀ မိုးကျော်သူ

သူ၏သတင်းသည် အလွန်ပင် တိကျမှန်ကန်လှပေသည့်
သို့သော် စာကလေးက အခြားလူများအတွက်သာ သတင်း
ရောင်းနိုင်သည်။

သူ့အား သုတ်သင်ရန်လာသူ၏သတင်းကို အစအနပင်
ပါချေ။ ထို့ကြောင့် စာကလေးက သေဆုံးသွားခြင်းဖြစ်သည်။
တုဟိုက် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“စာကလေးကမသေခင် စကားတစ်ခွန်းပြောသွား
တယ်ဗျ”

ဝိယင်ဟုန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

တုဟိုက်က သူ့အား တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“သူက ဘာပြောသွားသလဲဆိုတာ ခင်ဗျား မသိချင်

လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“သူက ဘာပြောခဲ့တယ်ဆိုတော့ ကျုပ်သိပါပြီဗျာ”

ဟု တစ်လုံးချင်း ပြောချလိုက်လေတော့သည်။

သိုင်းပါရဂူဝမ်း၏မျက်လုံးအနံ့သည် ဝိယင်ဟုန်းအား

စားလှလင်နှင့်ပေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၈၁

က်စွာဖြင့် ကြည့်နေသည်။

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားက ညမျက်နှာစောရပေါ့ ဟုတ်လား”

ဝိယင်ဟုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“စာကလေးကပြောပြလိုက်တဲ့နောက်မှာ ကျုပ်က ဘယ်လို
မှလဲ”

ဓားပါရဂူဝမ်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က ညမျက်နှာဆိုတာ ဘယ်လိုနေသလဲဆိုတာသိချင်
တာလား”

ဝိယင်ဟုန်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျား အခုသိရပြီမဟုတ်လား”

ဓားပါရဂူဝမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ဒါကြောင့် ကျုပ်ပြန်သွားတော့မယ်ဗျ”

သူ၏စကားကြောင့် ဝိယင်ဟုန်းမှာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်
သည်။

လှံတံတုဟိုက်နှင့် အခြားလူများမှာလည်း ပါးစပ်ဟောင်း
ဖြစ်သွားသည်။

ဓားပါရဂူဝမ်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဘာမဆိုစူးစမ်းချင်တယ်... ဒါကြောင့်လိုက်လာ

အခု ကျုပ်သိချင်တာသိရပြီ... ဒါကြောင့် ကျုပ်ပြန်ကော့မယ်”

၁၈၂ ❀ မိုးကျော်သူ

သူသည်ပြောပြီးသည်နှင့် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

လိုတံတုဟိုက်က ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေရာမှ သက်ကြွပ်ဝင်လာသောအခါ ဓားပါရဂူဝမ်း၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ထိုနေရာမှ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရတော့သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၈၃

ကယ်တင်ရှင်

နေဝန်းနီသည် အနောက်ဘက်သို့ ငုပ်လျှိုးသွားပြီဖြစ်လေသည်။

အလင်းရောင်သည် ကမ္ဘာမြေပေါ်မှ ပျောက်ကွယ်သွား၏။

အလင်းရောင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် အမှောင်ထုက နှိုးနှင်းဝင်ရောက်လာလေတော့သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် မှောင်မည်းနေ၏။

သို့သော် ဝိယင်ဟုန်း၏နေအိမ်တွင် မီးတိုင်များထွန်းညှိထား

သောကြောင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသို့ သဲကွဲစွာတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ဝိယင်ဟုန်းက မြေကွက်လပ်ပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက်ရပ်

နေလျက်ရှိသည်။

သူ၏ရှေ့တွင် သေဆုံးနေသော စာကလေး၏အလေးစွမ်းက

ရှိနေလေသည်။

၁၈၄ ❀ ဝိုးကျော်သူ

တုဟိုက်တို့လူစုမှာ ဝိယင်ဟုန်းအား မသိမသာ ဝိုင်းထားလိုက်ကြသည်။

တုဟိုက်က အချက်ပေးလိုက်သည်နှင့် ဝိယင်ဟုန်းက မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားရမည်ဖြစ်သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

သူသည် မြေပေါ်တွင်လဲကျနေသော စာကလေးအား အင်ခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး လက်ခုပ်တီးလိုက်သည်။

“ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း”

သူ၏လက်ခုပ်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် အနက်ရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်က အတွင်းဘက်မှ ပြေးထွက်လာသည်။

ဝိယင်ဟုန်းက မြေပေါ်တွင်လဲကျနေသော စာကလေးအလောင်းအစား ညွှန်ပြလိုက်ပြီး...

“သူ့ကိုသင်္ကြံဟိန်ဖို့ အစီအစဉ်လုပ်ပါ... ကျုပ်အတွက်မခေါင်းတစ်လုံးလောက် ကြိုတင်စီစဉ်ထားပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုလူ၏မျက်ဝန်းအစုံတွင် မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေလေသည်။

သို့သော် သူသည် သစ္စာရှိသော တပည့်တစ်ယောက်ပီသစွာဖြင့်...

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၈၅

“အမိန့်အတိုင်းပါ”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် စာကလေး၏အလောင်းကို ပွေ့အတွင်းဘက်သို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့

ထိုအခါကျမှ ဝိယင်ဟုန်းကအေးစက်စွာဖြင့် တုဟိုက်တို့လူစုကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကဲ... ခင်ဗျားတို့က စလို့ရပါပြီဗျာ”

ဟု စိန်ခေါ်လိုက်လေတော့သည်။

တုဟိုက်၏မျက်နှာက ကွက်ခနဲပျက်သွား၏။

သူသည် တိုက်ပွဲပေါင်းမရေမတွက်နိုင်အောင် ဆင်နွှဲခဲ့ဖူးကြီးတန်းစားလူသတ်သမားများ၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။

ဝိယင်ဟုန်းကဲ့သို့ သွေးအေးသောလူကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ခံခဲ့ဖူးခြင်း မရှိချေ။

ထို့ကြောင့် သူသည် အနည်းငယ် ရင်ထိတ်သွားရခြင်းဖြစ်

လူတစ်ယောက်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသေလူအဖြစ် ဆုံးဖြတ်ထိုင် ထိုလူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ အလွန်ပင်ကြောက်စရာကောင်း

၁၈၆ ❀ မိုးကျော်သူ

ကြောင်း တုဟိုက်က အတွေ့အကြုံအရ နားလည်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ဝိယင်ဟုန်းအားတိုက်ခိုက်ရန် ဝန်ခံနေရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် သူက ဝိယင်ဟုန်းအား ဖမ်းဆီးနိုင်မှဖြစ်မည်။

သူသည် ဘုရင်မင်းမြတ်ကပေးအပ်သော တာဝန်ဝတ္တရားအရ မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ဝိယင်ဟုန်းအား ဖမ်းဆီးနိုင်မှသာဖြစ်မည်။

တုဟိုက်က ကျောတွင်ပိုးထားသော လှံတိုနှစ်ချောင်း

ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး လက်တစ်ချက်ငွေ့ယမ်းကာ....

“တိုက်....”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေတော့သည်။

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၈၇

သမားတော်တောင်ကြား

ဤနေရာသည် လွင်ပြင်တစ်ခုမဟုတ်ပါ။

ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသောနေရာဖြစ်သည်။

ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများသည် တောင်ပြို့သောအခါ အပြင်းစွာကျရောက်လာပြီး တောင်ခြေတွင် စုပုံနေခြင်းဖြစ်သည်။

မကြာခဏ တောင်ပြို့ကျတတ်သဖြင့် ဤနေရာသို့မည်သူမှ လာဝံ့ကြပါ။

လမ်းခရီးမှာလည်း အလွန်ကြမ်းတမ်းပြီး ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မြင့်မြင့်မားမားသောတောင်များဖြင့်သာ ပြည့်နှက်နေ၏။

ယခင်က ဤနေရာကိုမည်သူကမျှ လာရောက်ခြင်းပြုကြသည်မဟုတ်သော်လည်း ယခုအချိန်တွင် လာရောက်လိုသူများ ခေါ်ဝေါ်နေ၏။

သူတို့သည် တောင်ပြို့ကျမည်ကိုမမူဘဲ လာရောက်ဝံ့ကြ

၁၈၈ ❀ မိုးကျော်သူ

သည်။

အကြောင်းမှာ ထိုတောင်ကြား၌ ထူးဆန်းသောလူတစ်ယောက်က ရှိနေသည်မဟုတ်ပါလော။

ထိုလူများသည် အလွန်ထက်မြက်သော သမားတော်များ ဖြစ်ကြပြီး သေလုမြှောပါးပြင်းထန်သောဝေဒနာများကို အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ပျောက်ကင်းအောင်ကုသနိုင်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သိုင်းလောကမှ ဒဏ်ရာရရှိသူများက ဤတောင်ကြားသို့ လာရောက်အကူအညီတောင်းခံကြသည်။

တဖြည်းဖြည်း သိုင်းလောက၌ သမားတော်တောင်ကြားဟု အမည်တွင်လာလေတော့သည်။

သို့သော် သမားတော်တောင်ကြား အရှင်သခင်က လူတိုင်းကို ဆေးကုသပေးခြင်းမရှိပါ။

သူကလက်ခံလျှင် တောင်ကြားသို့ဘေးမသိရန်မခ ဝင်ရောက်နိုင်သည်ဖြစ်ပြီး သူကလက်မခံလျှင် မည်သူကမျှတောင်ကြားထဲသို့ ခြေတစ်လှမ်းမျှပင် မလှမ်းရကြပါ။

သမားတော်တောင်ကြား အရှင်သခင်၏အမိန့်ကို ဖောက်ဖျက်မလိုက်နာသူများအား သေဒဏ်အပြစ်ပေးထားသည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့အပြင် သမားတော်တောင်ကြားမှလူများသည် ဟိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင်များဖြစ်ကြသည်ဟု သိုင်းလောက၌ သတင်းများထွက်ပေါ်နေ၏။

ဒဏ်ရာရရှိထားသူက ဆေးဝါးကုသပေးပါရန် အကူအညီ

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၈၉

တောင်းလာသောအခါ လက်ခံလျှင် သုံးရက်အတွင်း ဖိတ်စာရောက်ရှိလာတတ်၏။

ထိုဖိတ်စာကို ကိုင်ဆောင်သွားပါက သမားတော်တောင်ကြားအတွင်း၌ မည်သူကမျှ နှောင့်ယှက်မည်မဟုတ်ပါ။

ဖိတ်စာမရဘဲ သမားတော်တောင်ကြားသို့ ဝင်ရောက်သွားပါက ထိုလူသည် မည်သည့်အချိန်မှ သမားတော်တောင်ကြားမှ ပြန်ထွက်လာနိုင်မည် မဟုတ်တော့ချေ။

မည်သို့ဆိုစေ ဤမျှသတင်းကြီးနေသော သမားတော်တောင်ကြားသို့ လူတစ်ယောက်ကဖိတ်စာမရဘဲ ဝင်ရောက်သွားသည်။

သူ၏ပခုံးထက်၌ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရရှိပြီး သတိလစ်မေ့ခြင်းနေသူတစ်ယောက် ပါလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

ဝိယင်ဟုန်းသည် သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက်ဖြစ်နေ၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာလည်း ဓားဒဏ်ရာများနှင့် ပြည့်

နေ၏။

အကယ်၍သာ အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်က အချိန်မီရောက်ရှိမလာလျှင် သူကသေဆုံးသွားရမည်ဖြစ်သည်။

၁၉၀ ❀ မိုးကျော်သူ

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူသည် မည်သည့်နေရာမှ ထွက်ပေါ်လာမှန်းမသိ တုဟိုက်တို့လူစုကိုပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်သည်။

သူ၏သိုင်းပညာမှာ တုဟိုက်တို့လူစုထက် များစွာမြင့်မားနေသောကြောင့် မကြာမီအချိန်အတွင်းမှာပင် တုဟိုက်တို့လူစုရှုံးနိမ့်လာလေသည်။

တုဟိုက်က ထိုအဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူကို ချာစွာကြည့်လိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားက....”

သူသည်ပြောရင် ထိတ်လန့်သွားသည်။ အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူ၏ သိုင်းကွက်များကို မှတ်မိသွားသည်။

သူသည် အသံတုန်ယင်စွာဖြင့်....

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲဆိုတာသိပြီ... ခင်ဗျားက ဓားဝိဇ္ဇာစုအင်းပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူ၏ လက်တစ်ဖက်က လှုပ်ရှားသွားသည်။

ဓားပါးကလေးတစ်လက်သည် တုဟိုက်၏လည်ပင်းတည့်မတ်စွာ စိုက်ဝင်သွားလေတော့သည်။

ဝိယင်ဟုန်းမှာ မြေပေါ်သို့အရင်လဲကျပြီး ဖြစ်သည်။

သူသည် ဒဏ်ရာပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် သတိမရတစ်ချိန်တစ်ချက်ဖြစ်နေရာမှ သူ့အား ဝင်ရောက်ကယ်တင်လိုက်သူမှာ

ဓားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၉၁

သူ့အင်းဖြစ်နေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ တစ်ကိုယ်တောင့်တင်းသွားပြီး သတိလစ်မေ့မြောသွားလေတော့သည်။

သမားတော်တောင်ကြားသည် အပြင်ဘက်မှကြည့်လျှင် အနန္တရာယ်ထူပြောသော နေရာတစ်ခုဖြစ်သည်ကို တွေ့မြင်ရမည်။

သို့သော် အတွင်းဘက်မှမူ အလွန်သာယာပြီး ငြိမ်းချမ်းလှသည်။

သမားတော်တောင်ကြားရှိလူများသည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ညီရင်းအစ်ကိုမမာ သဘောထားဆက်ဆံကြသောကြောင့် မည်သည့်ပြဿနာတစ်ခုတစ်ရာမျှ မရှိကြချေ။

ထို့ကြောင့် သမားတော်တောင်ကြားအတွင်းသို့ လာရောက်လေ့များက စိတ်ချမ်းသာရာရသွားကြသည်။

အချို့လူများသည် သမားတော်တောင်ကြားသို့ ဆေးဝါးကုသမှုရန်ရောက်ရှိလာပြီး ဒဏ်ရာများပျောက်ကင်းသွားသောအခါတွင်လောကသို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာမသွားတော့ဘဲ ထိုနေရာတွင် နေထိုင်တတ်မြှုပ်နေထိုင်ကြတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် သမားတော်တောင်ကြားပိုင်ရှင်၏ ဩဇာအာဏာသည် တဖြည်းဖြည်းဖြင့်မားလာလေတော့သည်။

သူ၏ဩဇာအရှိန်အဝါက မည်မျှပင်ကြီးမားပါစေ ဓားဝိဇ္ဇာ

၁၉၂ ❀ မိုးကျော်သူ

ချူးစုအင်းက သမားတော်တောင်ကြားသို့ အဓမ္မဝင်ရောက်လာလှူနာတစ်ယောက်ကိုဆေးဝါးကုသပေးပါရန် အကူအညီတောင်းလာသောအခါ သူက မငြင်းပယ်နိုင်ခဲ့ချေ။

အကြောင်းမှာ ချူးစုအင်းက ဝိယင်ဟုန်း၏အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တရားမျှတမှုကို မြတ်နိုးသောလူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် တိုင်း သမားတော်တောင်ကြားအရှင်သခင်က ဝိယင်ဟုန်းအား ဝါးကုသပေးရန် တာဝန်ယူလက်ခံလိုက်ရခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဝိယင်ဟုန်းက ခုတင်ပေါ်၌လဲလျောင်းနေ၏။

သူ၏လက်များက သက်သာစပြုလာပြီဖြစ်သည်။

ဟုန်းက ချူးစုအင်းအပေါ် အလွန်ပင် ကျေးဇူးတင်မိသည်။

ချူးစုအင်းက အချိန်မီရောက်ရှိလာလျှင် သူက အသေဆုံးသောလူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်ပါလော။

ရှုတ်တရက် အခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး လူတစ်ယောက်က ခန်းတွင်းသို့လှမ်းဝင်လာသည်။

ဓားဝိဇ္ဇာချူးစုအင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် အသက်လေး ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိပြီး မျက်နှာထူလုံးမှာကြည်ညိုလေးစားဖွယ်ကောင်းနေသည်။

သူ့အား တွေ့မြင်လိုက်သူများက ခင်မင်လေးစားသော

ဓားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၉၃

သတ်များ အလိုလိုပေါ်ပေါက်လာကြသည်။

ဝိယင်ဟုန်းက ခုတင်ပေါ်မှလူးလဲထရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည် ချူးစုအင်းက လက်ကာပြလိုက်ပြီး...

“မထနဲ့ဦး... မင်း ဒဏ်ရာမသက်သာသေးဘူး”

ဟု ဟန့်တားလိုက်သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက ခုတင်ပေါ်သို့ပြန်လဲလျောင်းလိုက်လေသည်။

သူသည် လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော့်အသက်ကိုကယ်တင်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်တယ်ခင်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ချူးစုအင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ... ဘယ်သူမဆို မတရားတာတွေ့ရင် ချုပ်ကလက်ပိုက်ကြည့်နေမှာမဟုတ်ဘူး”

ဝိယင်ဟုန်းက...

“သူတို့ဟာ နေပြည်တော်ကသိုင်းသမားတွေဖြစ်တယ်၊ ဘုရားက ကျွန်တော့်ကိုဖမ်းခိုင်းလိုက်တာဖြစ်ရမယ်”

ချူးစုအင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်... ဘယ်သူလို့ မင်းထင်သလဲ”

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါတော့ ကျွန်တော်လဲမပြောတတ်ဘူး”

ချူးစုအင်းက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး...

“မင်းက သူတို့ပြောနေတဲ့ညမျက်နှာဆိုတဲ့ စောရဟုတ်

၁၉၄ ❀ မိုးကျော်သူ

လား”

ဝိယင်ဟုန်းက အခက်ကြုံသွား၏။ သူ၏အကြောင်းကို မှန်တကယ်သိရှိသော တုဟိုက်တို့လူစုမှာ သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့် သူကသာထုတ်ဖော်မပြောလျှင် မည်သူကမျှ မျက်နှာဟု သိကြမည်မဟုတ်ပေ။

သို့သော် ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။ သူသည် ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်အပေါ် လိမ်မပြောလိုပါချေ။

ထို့ကြောင့်....

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဟု ပြောချလိုက်လေသည်။

ချူးစုအင်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ သူများပစ္စည်းတွေကို လျှောက်ခိုးရတာလဲ”

ဝိယင်ဟုန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အပေါ် သစ္စာဖောက်သတ်ဖြတ်ပြီး

ပစ္စည်းလုယူတဲ့လူတွေ၊ သူများပစ္စည်း အပိုင်စီးတဲ့လူတွေနဲ့ မတရားတဲ့နည်းနဲ့ ချမ်းသာတဲ့လူတွေဆီကသာ ခိုးတာပါ”

ချူးစုအင်းက သဘောကျသွားသည်။

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲခိုးခိုး ခိုးတာဟာ ခိုးတာပဲပေါ့ကွ။ ခိုးတာကို မင်းက မှန်ကန်တယ်လို့ထင်နေလို့လား၊ တရားကျဖို့ကောင်းလို့တာကွာ... ဟား... ဟား”

ချူးစုအင်းကပြောဆိုရင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ရယ်

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၉၅

သည်။

“ဒါဆို မင်းမှာ ငွေကြေးတော်တော် စုဆောင်းမိပြီပေါ့”

ဝိယင်ဟုန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျွန်တော့်မိဘအမွေအနှစ်တောင် ကုန်လုပါပြီ”

ချူးစုအင်းက အံ့သြသွားပြီး....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဝိယင်ဟုန်းက....

“ကျွန်တော်က ဒုက္ခရောက်လာတဲ့လူမှန်သမျှ ကူညီခဲ့တော့

ဘယ်လောက်နိုင်ပါ့မလဲ”

သူသည်ပြောရင်း သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်မောလိုက်လေ

ချူးစုအင်းကလည်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

သူတို့နှစ်ယောက်၏ရယ်မောသံများသည် အခန်းတစ်ခုလုံး

သွားလေတော့သည်။

အတန်ကြာမှ ချူးစုအင်းကရယ်မောခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်

သူသည် ဝိယင်ဟုန်း၏အဖြစ်အပျက်များကို အားလုံးသိရှိ

ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဝိယင်ဟုန်းက မိမိအပေါ် မည်ကဲ့သို့သဘောထား

သိလိုသဖြင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် ဝိယင်ဟုန်းအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ မင်းတို့ဆီကို အချိန်မီရောက်လာရသ

၁၉၆ ❀ မိုးကျော်သူ

လဲဆိုတာ သိလား”

ဝိယင်ဟုန်းကတွေဝေပြီး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မသိပါဘူး”

ချူးစုအင်းက မျက်နှာထားလေးနက်တည်ကြည်စွာ

“စားပါရရုံဝမ်းကလာပြီး အကူအညီတောင်းလို့ က

သူ့ကိုစပ်စုတာကြည့်လို့မရပေမယ့် သူက မင်းဟာ သူ့ရဲ့ကျေးဇူး

လို့ အချိန်မီလာခဲ့တာပဲ”

ဝိယင်ဟုန်းက စားပါရရုံအပေါ် လေးစားလာသည်။

ချူးစုအင်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“သူက တုဟိုက်တို့လူစုကို မင်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ မနိုင်

ပြောတယ်”

ဝိယင်ဟုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“သူက လူတစ်ယောက်ကိုကြည့်လိုက်တာနဲ့ သိုင်းပ

ကဲခတ်နိုင်ပါလား”

ဟု ကျိတ်၍ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ချူးစုအင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“မင်းကသာ ကျုပ်ကို အမှန်အတိုင်းပြောမပြရင် က

မင်းကိုဆက်ပြီးကူညီမှာမဟုတ်ဘူး”

သူ၏စကားကြောင့် ဝိယင်ဟုန်းက ကြောင်အမ်းအ

သွားသည်။

သူသည် ကပျာကလာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး ..

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ... ကျွန်တော်အကူအညီမလိုတော့

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၉၇

ချူးစုအင်းက မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“မင်းက ငြိမ်းချမ်းရေးကျေးဇူးကို ပြန်သွားမယ် ဟုတ်လား”

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ချူးစုအင်းက အေးစက်စွာဖြင့်...

“မင်းက ငြိမ်းချမ်းရေးကျေးဇူးကိုမရောက်ဘဲ လမ်းမှာသေ

ာပေါ့”

ဝိယင်ဟုန်းက ရင်ထိတ်သွားပြီး...

“ဗျာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ချူးစုအင်းက...

“ခလောက်ဆိုရင် မင်း ခိုးယူခဲ့တဲ့လူတွေကလွတ်လိုက်လို့

မင်းစားလူသတ်သမားတစ်ရာလောက်က မင်း နောက်ကိုခြေ

ထိနေပြီ”

ဝိယင်ဟုန်းက မည်သို့ပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေ

သူသည် အတန်ကြာငေးဝိုင်းပြီးမှ...

“သူတို့က ကျွန်တော့်အကြောင်းကိုသိသွားကြပြီ ဟုတ်

ချူးစုအင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ငြိမ်းချမ်းရေးကျေးဇူးသူဌေး ဝိယင်ဟုန်းက ညမျက်နှာ

နီသိုင်းလောက်တစ်ခုလုံးက သိသွားကြပြီကွ”

၁၉၈ ❀ မိုးကျော်သူ

ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ဝိယင်ဟုန်းက
ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

သူသည် မည်သို့လုပ်ရမှန်းမသိ အခက်ကြုံနေ၏။

သူက ဒဏ်ရာများပျောက်ကင်းသွားပြီး သမားတော်
တောင်ကြားမှ ထွက်ခွာသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကြေးတန်းတော်
သတ်သမားများနှင့် မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ရတော့မည်ဟု နားလည်
လေသည်။

ချူးစုအင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“မင်းကတော့ မင်းရဲ့လုပ်ရပ်ကို မှန်တယ်လို့ထင်မှာပဲ
ပေမယ့် မင်းရဲ့လုပ်ရပ်က မှားနေတယ်ကွ၊ မင်းက ဘယ်လောက်
တရားတဲ့သူဌေးတွေဆီက လူတယ်လို့ဆိုပေမယ့် တရားဥပဒေ
ဆန့်ကျင်နေတာပဲ၊ ဒါကြောင့် မင်းမှာ အပြစ်ရှိတယ်၊ မင်းရဲ့အပြစ်
ကို မင်းသိရင် မင်းဟာ လူကောင်းပြန်ဖြစ်နိုင်တယ်၊ မသိရင်
မင်းဟာ လူမိုက်ပဲဖြစ်မှာ... ဒီတော့ မင်းက ဘာလုပ်ဖို့စဉ်းစား
လဲ”

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“ကျွန်တော်လဲ ကျွန်တော့်အမှားကိုသိပါပြီ... အခု
ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူးဗျ”

ချူးစုအင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်အကြံပေးရင် မင်း လက်ခံမလား”

ဝိယင်ဟုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

ချူးစုအင်းသည် နာမည်ကျော်ကြားသော ထိပ်တန်းသို့

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၉၉

တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူသည်မတရားမှုများကို မုန်းတီးသူတစ်ဦးဖြစ်သော
ဤသူပေးသောအကြံအစည်မှာ အကောင်းဘက်၌ရှိနေမည်ဟု
ချူးစုအင်းမိလိုက်သည်နှင့် ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“လက်ခံပါမယ်... ပြောပြပါ”

ချူးစုအင်းက မျက်နှာထားလေးနက်တည်ကြည်စွာဖြင့်....

“မင်းက စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား”

ဝိယင်ဟုန်းကခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်
သည်။

ချူးစုအင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“မင်းက ကျုပ်အကြံကိုလက်ခံမယ်ဆိုရင် တောင်ပင်လယ်
သွားနေရမယ်”

တောင်ပင်လယ်သည် ပြည်မနှင့် အလွန်ကွာဝေးသော
ဤလူသူအရောက်အပေါက်နည်းပြီး အလွန်ခေါင်သောဒေသ
ဖြစ်သည်။

ချူးစုအင်းသည် ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဘယ်လိုလဲ... မင်းက စိတ်ပျက်သွားပြီလား”

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“မပျက်ပါဘူး”

သူ၏လေသံသည် အနည်းငယ်အားပျော့နေသည်။

ချူးစုအင်းက....

“မင်းက အခုလောလောဆယ် အဲဒီမှာသွားနေတာကပို

၂၀၀ ❀ မိုးကျော်သူ

ကောင်းလိမ့်မယ်၊ အဲဒီမှာ ကျုပ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရှိတယ်...
ကိုတွေ့အောင်ရှာပြီး သိုင်းပညာသင်ယူပါ”

သူ၏စကားကြောင့် ဝိယင်ဟုန်းက စိတ်ဝင်စားသွားလေ
သည်။

“ခင်ဗျားမိတ်ဆွေက အဲဒီမှာရှိနေလို့လား”

ချူးစုအင်းက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....

“သူနဲ့အခြားတစ်ယောက်က ပြည်မကထွက်သွားတာ အ
တော်ကြာပြီ... သူ့ကို အဲဒီမှာရှိနေတယ်လို့ သတင်းအစအနရတယ်”
ဝိယင်ဟုန်းက....

“သေသေချာချာ မသိဘူးပေါ့”

ချူးစုအင်းက....

“ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့် သူ့ကိုမတွေ့လဲ မင်းကသုံးလေး
နှစ်လောက်ဇာတ်မြုပ်နေလိုက်ရင် လူတွေက မင်းကိုမေ့သွားကြမှာ
ပါ”

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ချူးစုအင်းပြောသော စကားများသည် မှန်ကန်နေသည်ဟု
ယူဆလိုက်ပြီး....

“ကောင်းပြီ.... ကျွန်တော် တောင်ပင်လယ်ကိုသွားမယ်”

ဟု တစ်လုံးချင်း ပြောချလိုက်လေတော့သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၂၀၁

တောင်ပင်လယ်

ဝိယင်ဟုန်းက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသို့အကဲခတ်ကြည့်ရှု
သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် သစ်ပင်ချုံနွယ်များ တောင်တန်း
ဖြင့် သာသာယာယာရှိနေ၏။ အလွန်ကြီးမားကျယ်ဝန်းသော နေ
နံရံ ဖြစ်သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက ခရီးပြင်း သုံးရက်တိုင်တိုင်ထွက်လာခဲ့ပြီးမှ
တောင်ပင်လယ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက မျက်နှာကိုတစ်ဘက်သို့လှည့်လိုက်သည်။
မျက်စေ့တဆုံးမြင်တွေ့နေရသော ပင်လယ်ရေပြင်က တ
ကွယ်တခေါ်ရှိနေ၏။

ဝိယင်ဟုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ သူ၏ခန္ဓာ
ပေါ်မှဒဏ်ရာများက ပျောက်ကင်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့နည်းတူ ချူးစုအင်းညွှန်ပြလိုက်သောလမ်းအတိုင်း သူက
ထွက်ခဲ့ရာ တောင်ပင်လယ်သို့ ချောချောမောမောရောက်ရှိလာပြီး

၂၀၂ ❀ မိုးကျော်သူ

ဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခုအချိန်ထိ ချူးစုအင်းပြောပြလိုက်သော လူထု လူဆန်းကိုမူ မတွေ့ရသေးပါချေ။

ဝိယင်ဟုန်းက လေပူတစ်ချက်ကိုမှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး လယ်ပြင်ကိုကျောခိုင်းကာ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် သစ်ပင်တောင်တန်းများရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားလေတော့သည်။

နေဝန်းနီသည် အနောက်ဘက်သို့ ငုပ်လျှိုးသွားပြီးဖြစ်သည့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသို့ အမှောင်ထုကလွှမ်းမိုးလာသည်။

ရာသီဥတုမှာလည်း ထူးထူးခြားခြားအေးမြလျက်ရှိနေသည်။

ဝိယင်ဟုန်းက စိတ်ပျက်သွားသည်။

လူသူအရောက်အပေါက်နည်းသောတောင်ပင်လယ်တွင် သူက အထီးကျန်ဖြစ်နေပြီဟု နားလည်လိုက်သည်။

သူသည်လိုခြုံစိတ်ချရသောနေရာတစ်ခုကိုရှာဖွေကာ အိပ်စက်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသောကြောင့် သူက သစ်ပင်ပေါ်တွင်အိပ်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မကြာမီ အလွန်ကြီးမားပြီး မြင့်မားသောသစ်ပင်ကြီးတစ်

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၂၀၃

င်တွေ့ရှိလိုက်သဖြင့် သူက ကိုယ်ဖော့ပညာအသုံးပြုကာ သစ်ပင်ပေါ်သို့တက်ရောက်သွား၏။

သစ်ပင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မျက်မှုံများက ပြူးကျယ်သွား၏။

အကြောင်းမှာ အဝေးမှ မီးရောင်များပေါ်ထွက်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက မီးရောင်ထွက်ပေါ်လာသောနေရာသို့ သေသေချာချာ မှတ်သားထားလိုက်ပြီး နံနက်မိုးစင်စင်လင်းသည်နှင့် သွားရောက်အကဲခတ်ကြည့်ရှုရန် ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်လေသည်။

ခရီးပြင်းနှင့်ခဲ့ရသဖြင့် သူက အလွန်ပင်ပန်းနေသောကြောင့် မကြာမီ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

ဝိယင်ဟုန်းမှာ ပြေးလွှားနေ၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ သွေးများဖြင့် ချင်းချင်းနီရဲနေ၏။

သူ့နောက်မှာလည်း ကြေးတန်းစားလူသတ်သမားများက ဆက်ကြပ်မကွာလိုက်ပါနေကြသည်။

သူတို့သည် မကြာမီ ဝိယင်ဟုန်းအား မီလှာတော့မည်ဖြစ်ပါသည်။

ဝိယင်ဟုန်း၏နဖူးပေါ်မှ ချွေးများကစီးဆင်းကျလာ၏။

၂၀၄ ❀ မိုးကျော်သူ

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာလည်း အင်အားများဆုတ်ယုတ်ကုန်ခန်းလာပြီဟု နားလည်လိုက်လေသည်။

သူသည်ပြေးရင်း ဝန်းကျင်သို့ အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်ရာ ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

သူက နောက်ပြန်လှည့်၍မဖြစ်ပါ။ ထို့နည်းတူ ရှေ့သို့ဆက်ပြေးရန်မှာလည်း ချောက်ကမ်းပါးကရှိနေ၏။

နောက်ဆုံး သူက ချောက်ကမ်းပါးထိပ်သို့ ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

ကြေးတန်းစားလူသတ်သမားများက ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

သူတို့၏ရယ်မောသံများကြောင့် ဝိယင်ဟုန်းက ကြက်သီးများပင်ထလာလေသည်။

ဝိယင်ဟုန်း၏ခြေလှမ်းများက ရပ်တန့်သွားပြီးဖြစ်သည်။

သူက ရှေ့သို့ဆက်ပြေးရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

ထိုစဉ်မှာပင် ကြေးတန်းစားလူသတ်သမားများက တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာကြသည်။

သူတို့သည် စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဌာန်ဖြင့် ဝိယင်ဟုန်းထံသို့ချဉ်းကပ်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

မချီမဆန့် သေဆုံးသွားရသော စာကလေး၏မျက်နှာကိုလည်း ပြန်လည်မြင်ယောင်လာလေသည်။

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၃) ❀ ၂၀၅

ကြေးတန်းစားလူသတ်သမားများ၏ လက်ထဲသို့ကျရောက်သွားပါက သူတို့ကနည်းမျိုးစုံဖြင့် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခံရမည်ကို နားလည်လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူကဖြစ်ချင်ရာဖြစ်သဘောပိုက်ကာ ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ ခုန်ချလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း...”

ဝိယင်ဟုန်းက လူးလိမ့်ထလိုက်သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာလည်း နာကျင်နေ၏။

သူသည် အိပ်မက်မက်ရင်း သစ်ပင်ပေါ်မှပြုတ်ကျလာခြင်းဖြစ်သည်။ ဝိယင်ဟုန်းက မချိုပြီးပြီးလိုက်သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် အလင်းရောင်များရရှိနေပြီဖြစ်သဖြင့် မိုးစင်စင်လင်းပြီဖြစ်ကြောင်းသိရှိနိုင်လေသည်။

သူသည် လဲကျနေရာမှလူးလိမ့်ထလိုက်ပြီး ပေကျုံနေသော အဝတ်အစားများကို လက်ဖြင့်ခါလိုက်သည်။

ထို့နောက် ညကတွေ့ရှိခဲ့ရသော မီးရောင်ထွက်ပေါ်လာရာဘက်သို့ ဦးတည်၍ သွားလေတော့သည်။

တောအုပ်ကလေးသည် သစ်ပင်ချုံနွယ်များထူထပ်သော တောအုပ်ကလေးတစ်ခုဖြစ်သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက အသင့်ပါလာသောစားဖြင့် ချုံနွယ်များကို

BURMESE
CLASSIC

၂၀၆ ❀ မိုးကျော်သူ

ရှင်းလင်း၍ ခက်ခက်ခဲခဲသွားရသည်။

အတန်ကြာလျှောက်သွားမိလိုက်သောအခါ တောအုပ်က
လေးမှ ထွက်လာနိုင်လေတော့သည်။

တောအုပ်ကလေး၏ အပြင်ဘက်သို့ရောက်ရှိလာသည်နှင့်
ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများထူထပ်သော တောင်ခြေသို့ ရောက်ရှိနေ
သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဝိယင်ဟုန်းက မီးရောင်ထွက်ပေါ်လာသောနေရာမှာ
တောင်ထိပ် သို့မဟုတ် တောင်ပေါ်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ရမည်ဟု
နားလည်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူကစဉ်းစားခြင်းမပြုတော့ဘဲ တောင်ပေါ်သို့
တက်ရောက်သွားလေတော့သည်။

ခြေလှမ်းဆယ့်လေးငါးလှမ်းမျှ လှမ်းမိလိုက်သည်နှင့် ဝိယင်
ဟုန်း၏ခြေလှမ်းများက တုန်ခန်ရပ်တန့်သွားသည်။

သူ၏မျက်လုံးများမှာလည်း ပြူးကျယ်သွားရလေသည်။

အကြောင်းမှာ တောင်ပေါ်တက်ရာလမ်းကလေးတွင် ခြေ
ရာများ တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

လူသူအရောက်အပေါက်နည်းသောနေရာတွင် မည်သူနှင့်မ
ဆိုတွေ့ဆုံပါက မိတ်ဆွေဖြစ်နိုင်သည်ဟုတွေးမိလိုက်ပြီး ခြေရာများ
အတိုင်း လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၃) ❀ ၂၀၇

ခြေရာများသည် ပထမ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းရှိနေသော်လည်း

ထက်တစ်စ ရှုပ်ထွေးလာ၏။

လူတစ်ယောက်၏ခြေရာမှ လူနှစ်ယောက်သုံးယောက်

ယောက်စသည်ဖြင့် များလာဟန်ရှိသည်။

ဝိယင်ဟုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

ဤနေရာတွင် လူအများစုဝေးရှိနေခြင်းမှာ အနည်းငယ်ထူး

သည်ကို သတိမပြုမိခဲ့ပါချေ။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ခြေရာအချို့က ပျောက်ကွယ်လုရှိ

ပြီး အချို့က ထင်ထင်ရှားရှားရှိနေ၏။

ဝိယင်ဟုန်းက စဉ်းစား၍မရအောင် ဖြစ်နေလေသည်။

ခြေရာရှင်များသည် တစုတဝေးတည်း လာရောက်ကြခြင်းမ

ရှိဘဲ သူကသိရှိလိုက်ပြီး အချို့လူများက အရင်သွားကြပြီး အချို့

များက နောက်မှသွားကြကြောင်း သိသာနိုင်လေသည်။

ရုတ်တရက် ဝိယင်ဟုန်းက တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရမိလိုက်သ

ူ၏လုံးပြူးကျယ်သွားလေ၏။

အကြောင်းမှာ ခြေရာများသည် အသွားခြေရာများသာရှိပြီး

၂၀၈ ❀ မိုးကျော်သူ

အပြန်ခြေရာမရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲရပ်ပစ်လိုက်သည်။

သူကဆက်သွားလျှင် ပြန်လာနိုင်ပါမည်လော။

ထိုစဉ်မှာပင် ခြေရာများ၏ဦးတည်ရာမှာ လိုက်ရအတွက်

ဖြစ်ကြောင်း အံ့သြစွာတွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

စာစဉ်(၃) ဦး

စာစဉ်(၄-အတ်သိမ်း)ကို ဆက်လက်ပတ်ရှုပါ။

မိုးကျော်သူ

ဂူအောင်းသိုင်းရာဇာ

ခြေရာများပျောက်ဆုံးသွားသောနေရာသည် လိုဏ်ဂူတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ချုံနွယ်များ ထူထပ်စွာရှိနေသဖြင့် ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် လိုဏ်ဂူအားတွေ့မြင်ရန် မလွယ်ကူပါချေ။

ဝိယင်ဟုန်းက လိုဏ်ဂူဝသို့ရောက်ရှိလာသောအခါ ခြေလှမ်း ချစ်တန့်လိုက်သည်။

သူသည် သတိကြီးစွာဖြင့်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို အကဲခတ် ခြည့်ရှုလိုက်သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် ထူးခြားခြင်းမရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်နေ

ဝိယင်ဟုန်းက နောက်သို့ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည်ပင် ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းနေသည်။

၆ ❀ ဖိုးကျော်သူ

ဝိယင်ဟုန်း၏မျက်လုံးများက နောက်သို့လှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်နှင့် ခြေရာများကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

ထိုခြေရာရှင်များသည် အဘယ့်ကြောင့်လိုက်ရုတ်သို့ ဝင်ရောက်သွားကြသနည်း။

ခြေရာများအနက် မိမိခြေရာများလည်း တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်လာပြီဖြစ်သည်။

သူက လိုက်ရုတ်သို့ဝင်ရောက်သွားလျှင် ပြန်လည်ထွက်လာနိုင်မည်လော။ လိုက်ရုတ်သည် မှောင်မည်းနေ၏။

ဝိယင်ဟုန်းက တွေဝေသွား၏။

ဤနေရာသို့ရောက်ရှိလာသူများသည် အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် လိုက်ရုတ်သို့ ဝင်ရောက်သွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မိမိက မည်သည့်အကြောင်းကိစ္စမျှမရှိသဖြင့် လိုက်ရုတ်သို့ မဝင်ဘဲနေလျှင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် လိုက်ရုတ်သို့ဝင်ရောက်သွားကြသူများ ပြန်ထွက်လာကြသည်မှာ အခြားတစ်ဘက်တွင် ထွက်ပေါက်ရှိနိုင်သည်ဟု ယူဆလိုက်ပြီး ဝိယင်ဟုန်းက လိုက်ရုတ်သို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေတော့သည်။

ဓားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၇

လိုက်ရုတ်တစ်ခုလုံးသည် မှောင်မည်းနေ၏။

ဝိယင်ဟုန်းက အမှောင်ထုအတွင်း၌ပင် စမ်းတဝါးခါးဖြင့် ချသို့လျှောက်သွားလေတော့သည်။

❀ အတန်ကြာလျှောက်သွားမိလိုက်သောအခါ အလင်းရောင်ရရှိလျှင် ပို၍ခရီးရောက်နိုင်သည်ဟုတွေးမိလိုက်ပြီး အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ခွန်မီးခတ်ကို ထုတ်ယူလိုက်ကာ မီးညှိလိုက်သည်။

“ရှီး...”

မီးရောင်သည် လိုက်ရုတ်တစ်ခုလုံးသို့ လင်းထိန်လာသဖြင့် ဝိယင်ဟုန်းက မျက်လုံးများပင် ကျိန်းစပ်သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူက ကပျာကယာ မျက်လုံးမှိတ်လိုက်ရ၏။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“တောက်...”

အဝေးမှ အရာဝတ္ထုတစ်ခုက အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဝိယင်ဟုန်းသို့ လွင့်ပျံလာသည်။

၈ ❀ မိုးကျော်သူ

ဝိယင်ဟုန်းက ပြင်းထန်သော လေတိုးသံကိုကြားလိုက်
ဖြင့် ရင်ထိတ်သွားပြီး ကပ္ပာကယာ ဘေးသို့ရှောင်ပေးလိုက်ရသည်။
ထို့ကြောင့် သူ့လက်ထဲမှမီးစာက လွတ်ကျသွားပြီး မီးငြိမ်း
သွားရလေတော့သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက အသက်ပင် မရှူဝံ့ဘဲဖြစ်နေ၏။

သူသည် အမှောင်ထုထဲမှ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် တိုက်ခိုက်
လာမည်ကိုစောင့်မျှော်နေ၏။

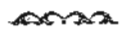
သို့သော် ထပ်မံတိုက်ခိုက်လာခြင်းမရှိပါချေ။ ဝိယင်ဟုန်း
အံ့သြသွားသည်။

အမှောင်ထုအတွင်းမှလူသည် မိမိက မီးထွန်းလိုက်သော
လင်းရောင်ဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူက မီးမထွန်းဘဲရှေ့သို့ဆက်သွားလျှင် ဖြစ်
သည်ဟု ယူဆလိုက်သည်။

ရှေ့သို့သွားရန်မသွားရန် ချိတ်ချချိတ်ဖြစ်နေပြီးမှ အမှောင်
ထဲကလူက မည်သူမည်ဝါသိသာနိုင်ရန် ရှေ့သို့ဆက်တိုးသွားရန်
ဖြတ်လိုက်ပြီး ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် သူနှင့်မနီးမဝေးမှ တိုက်ခိုက်နေသောအသံ
က ခပ်သဲ့သဲ့ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၉

ဝိယင်ဟုန်းက ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူသည် ကပ္ပာကယာနောက်ပြန်လှည့်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်
၏။

သို့သော် သူ၏ခြေလှမ်းများက နောက်သို့ပြန်လှည့်သွား
ခြင်းမရှိဘဲရပ်တန့်နေ၏။

သူက လိုဏ်ဂူအတွင်းမှအဖြစ်အပျက်များကို စိတ်ဝင်စား
လာပြီဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် မိမိအား ကြေးတန်းစားလူသတ်သမားများက
လိုက်လံသတ်သင်နေသောကြောင့် ဤနေရာ၌ပင် ဇာတ်မြှုပ်နေထိုင်
ရမည်ဖြစ်သည်။

ပျင်းရိဖွယ်ကောင်းသော ဤနေရာတွင် တစ်သက်လုံးနေ
ထိုင်ရမည်ထက် သေရသည်ကကောင်းသေးသည်ဟု သဘောပိုက်
ပြီး ခြေလှမ်းများကိုရှေ့သို့တိုးလိုက်လေတော့သည်။

လိုဏ်ဂူသည် အတွင်းပိုင်းသို့ရောက်ရှိလာသည်နှင့် ဖြောင့်

၁၀ ❀ မိုးကျော်သူ

တန်းစွာမရှိတော့ဘဲ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်ရှိလာသည်။

ဝိယင်ဟုန်းက ခြေလှမ်းတိုင်းကို သတိကြီးစွာဖြင့် ရှေ့သို့တိုးသွားနေ၏။

ခြေလှမ်းသုံးဆယ်ကျော်မျှသွားပြီးသောအခါ လိုဏ်ဂူ၏ အတွင်းဘက်နေရာမှ အလင်းရောင်များ ထွက်ပေါ်လာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဝိယင်ဟုန်းက အံ့သြသွားပြီး အလင်းရောင်ထွက်ပေါ်လာရာသို့ ဦးတည်လျှောက်သွားသည်။

အလင်းရောင်ကြောင့် သူက ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသို့ သံသကွဲကွဲတွေ့မြင်နိုင်၏။

ထို့ကြောင့် သူရောက်ရှိနေသောနေရာမှာ လိုဏ်ဂူအတွင်းဘက် အခန်းကျယ်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်ရလေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မသဲမကွဲ အလင်းရောင်ကြောင့် တိုက်ခိုက်နေသောလူများကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

အလင်းရောင်သည် မည်သည့်နေရာမှ တိုးဝင်လာသည်ကို မသိရပါ။ လိုဏ်ဂူတစ်ခုလုံးသို့ ဖြာကျနေ၏။

ဝိယင်ဟုန်း၏ခြေလှမ်းများက တုံ့ခနဲရပ်တန့်သွားသည်။ သူသည် ကပျာကယာဖြင့် ပုန်းကွယ်ရန်နေရာ ရှာဖွေလိုက်သည်။

သို့သော် အနီးတစ်ဝိုက်တွင်ပုန်းကွယ်ရန် နေရာမရှိပါချေ။

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၁

ထို့ကြောင့် သူက မည်သို့လုပ်ရမုန်းမသိဖြစ်သွား၏။

သူက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေစဉ်မှာပင်....
“အား....”

စူးရှစွာ အော်ဟစ်သံတစ်ချက်ကြားလိုက်ရပြီး တိုက်ခိုက်နေကြသူများအနက် လူတစ်ယောက်က မြေပေါ်သို့ အရပ်ကြိုးပြတ်လဲချသွား၏။

ထိုလူ၏ရင်ဝတွင် သွေးများဖြင့် ချင်းချင်းနီရဲနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဝိယင်ဟုန်းက မထူးတော့သဖြင့် ခပ်တည်တည်ဖြင့် ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်သွား၏။

ယခု သူက တိုက်ခိုက်နေသူများနှင့် ခြေလှမ်းအနည်းငယ်မျှသာ ကွာဝေးတော့သည်။

ထိုအခါမှ သူကတိုက်ခိုက်နေသူများကို သေသေချာချာ ဆွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

သန်မာထွားကျိုင်းသောလူနှစ်ယောက်က မျက်ခုံးမွေး၊ ဆံခင်းမွေးများ ဖြူဖွေးလျက်ရှိသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်အား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်နေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

သန်မာထွားကျိုင်းသောလူနှစ်ယောက်က မားကိုယ်စီဖြင့် အဘိုးအိုအား လျင်မြန်စွာတိုက်ခိုက်နေ၏။

သူတို့၏ တိုက်ခိုက်ပုံကိုကြည့်ရခြင်းဖြင့် ထိပ်တန်းဝေးသမား

၁၂ ❀ မိုးကျော်သူ

များဖြစ်မှန်း သိသာနိုင်လေသည်။

ထို့ပြင် ထိုလူများအသုံးပြုသောသိုင်းကွက်များမှာ ဂူတံသိုင်းအဖွဲ့၏ ကျော်ကြားသောမားကွက်များ ဖြစ်နေ၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ဂူတန်အဖွဲ့မှ ထိပ်တန်းဓားသမားများဖြစ်သည်မှာ သေချာနေ၏။

ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့က တရားမျှတသော သိုင်းအဖွဲ့ဖြစ်သည်။ သိုင်းလောက၌ကျော်ကြားနေသောကြောင့် ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့သားများနှင့် တိုက်ခိုက်နေသောအဘိုးအိုမှာ အနက်ရောင်သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ဝိယင်ဟုန်းကတွေးမိလိုက်သည်။

သို့သော် ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့သားနှစ်ယောက်၏တိုက်ခိုက်မှုလျင်မြန်သလောက် အဘိုးအို၏ပြန်လည်ခုခံတိုက်ခိုက်မှုမှာ နှေးကွေးနေ၏။ ထို့ကြောင့် ဝိယင်ဟုန်းကမနေနိုင်တော့ပါချေ။

အဘိုးအိုသည် အနက်ရောင်ဓားသမားဖြစ်ပါစေ သူ့အလှူနှစ်ယောက်က ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်နေသည်မှာ တရားမျှတမှုမရှိဆုံးဖြစ်လိုက်ပြီး ခါးမှဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် တိုက်ခိုက်နေသော ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့သားများသို့ တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

“ရပ်လိုက်”

အသံတစ်ခုက ဟိန်းထွက်လာသည်။

ထိုအသံသည် အလွန်ပင် ဂူးရှပြီး ကျယ်လောင်လာပြန်

ဓားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၃

ဆိုက်ဂူတစ်ခုလုံးသို့ ပဲ့တင်သံများဖြင့် ဆူညံသွားလေသည်။

ဝိယင်ဟုန်းက ကပျာကယာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် နားကိုပိတ်ထားလိုက်သည်။

တိုက်ခိုက်နေသော ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့သားနှစ်ယောက်မှာမူ ဆူညံနေသောအသံများကို ခံစားလိုက်ရသဖြင့် မသဲမကွဲ ညည်းညူလိုက်ကြလေသည်။

အော်ဟစ်လိုက်သောအသံရှင်မှာ အဘိုးအိုပင်ဖြစ်နေ၏။

ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့သားနှစ်ယောက်မှာ တိုက်ခိုက်မှုကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်ပိတ်ထားလိုသော်လည်း အဘိုးအိုက တိုက်ခိုက်မှုကိုအလွတ်မပေးသဖြင့် သူတို့က မည်သို့မျှမတတ်နိုင်ဘဲ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်နေရ၏။

သူတို့သည် ထက်မြက်သောဓားကွက်များ အသုံးပြုတိုက်ခိုက်နေစေကာမူ အဘိုးအို၏အင်္ကျီစကိုပင် ထိမှန်နိုင်ခဲ့ခြင်းမရှိပါချေ။

အဘိုးအိုကမူ မျက်နှာထားလေးနက်တည်ကြည်နေပြီး အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြန်လှန်တိုက်ခိုက်နေ၏။

ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့သားနှစ်ယောက်မှာ ရှေ့လည်းမတိုးနိုင်နက်လည်းမဆုတ်နိုင်ဘဲ အကျပ်တွေ့နေကြလေသည်။

ယခုမှ ဝိယင်ဟုန်းက သဘောပေါက်သွားသည်။

ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့သားနှစ်ယောက်က အဘိုးအိုကိုတိုက်ခိုက်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ အဘိုးအိုကသာ ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့သားနှစ်ယောက်

၁၄ ❀ မိုးကျော်သူ

အား ကြောင်က ကြွက်ကိုကစားနေသလိုတိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်မှန်း
က သိရှိလိုက်လေတော့သည်။

ဝိယင်ဟုန်း၏နဖူးမှရွေးများ စီးဆင်းကျလာ၏။

သူ၏ခြေလှမ်းများကလည်း နောက်သို့ အနည်းငယ်ဆုတ်
သွားရသည်။

ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့သားနှစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေသဖြင့်
က မနေနိုင်တော့ဘဲ....

“ဘဘ... သူတို့ကို ချမ်းသာပေးလိုက်ပါခင်ဗျာ”

ဟု တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

အဘိုးအို၏မျက်လုံးများ ဝင်းလက်သွားပြီး....

“ဟေ့... ဘယ်သူလဲ ငါ့ကို ဘာလို့ခေါ်တာ”

ဝိယင်ဟုန်းက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်လိုက်ပြီး....

“ကျွန်တော်ပါ”

အဘိုးအိုက အံ့သြသွားဟန်ဖြင့်....

“ငါက မင်းရဲ့ဘာ ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

သူက ဝိယင်ဟုန်းနှင့် စကားပြောနေသော်လည်း တိုက်ခိုက်

မှုမှာ ရပ်တန့်သွားခြင်းမရှိပါချေ။

ဝိယင်ဟုန်းက မည်သို့ပြန်ပြောရမှန်းမသိ အကျပ်ရိုက်သွား

၏။

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၅

အဘိုးအိုကသဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဘာလဲ... မင်းက ငါ့ကို ဘာလို့မခေါ်နိုင်တော့ဘူးလား”

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ... ကျွန်တော်က သူတို့ကိုချမ်းသာပေး
ဖို့ တောင်းပန်မလို့ပါ”

အဘိုးအိုက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....

“သူတို့က မင်းရဲ့မိတ်ဆွေတွေ ဟုတ်လား”

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး”

အဘိုးအိုက အံ့သြသွားပြီး....

“ဒါဖြင့် မင်းက ဘာဖြစ်လို့ သူတို့အတွက် စိတ်ပူနေရတာ

သိ”

ဝိယင်ဟုန်းက မည်သို့ပြန်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွား၏။

သူသည် လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွတ်လိုက်ပြီး....

“သူတို့ရဲ့သိုင်းပညာက ဘာဘရဲ့ခြေဖျားတောင် မမီပါဘူး၊

ဒါကြောင့် ဘာက သူတို့ကိုအလွယ်တကူ အနိုင်ယူနိုင်ပါတယ်၊ ကိုယ့်

ကိုမနိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို နှိပ်စက်တာဟာ မတရားပါဘူး ခင်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက သဘောကျသွားပြီး....

“သူတို့ကမနိုင်မှန်းသိရင် ဘာကြောင့် ကျုပ်ခေါ်လာရတာ

၁၆ ❀ မိုးကျော်သူ

လဲ”

ဝိယင်ဟုန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ....

“ကျွန်တော်လဲမပြောတတ်ဘူး”

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“ကောင်းပြီ... သူတို့က ကျုပ်ကိုဒုက္ခပေးဖို့လာပေမယ့် ကျုပ်က သူတို့ကိုချမ်းသာပေးလိုက်မယ်”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် လက်တစ်ချက်ငွေ့ယမ်းလိုက်ရာ-

“အင့်....”

“အာ...”

စူးရှစွာအော်လိုက်သောအသံများက ထွက်ပေါ်လာပြီး တန်သိုင်းအဖွဲ့သားနှစ်ယောက်မှာ မြေပေါ်သို့လဲကျသေဆုံးသွားလေတော့သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက ရင်ထိတ်သွားသည်။

အဘိုးအိုမှာ အလွန်ပင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း သူက သိရှိလိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

ဓားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၇

“သူတို့ကို နှိပ်စက်နေမယ့်အတူတူ သတ်ပစ်လိုက်တာက သူတို့အတွက် ပိုကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ရတော့သည်။

အဘိုးအိုက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....

“ဒါထက် မင်း ဘာကြောင့် ဒီကိုလာခဲ့တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက စကားပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်သောအခါ အဘိုးအိုက လက်ကာပြလိုက်ပြီး....

“မင်းက ကျုပ်ဆီက တာမင်ဓားကျမ်းကိုလိုချင်လို့ မဟုတ်လား”

ဝိယင်ဟုန်းက အံ့သြသွားပြီး....

“တာမင်ဓားကျမ်းဆိုတာ ဘာဘပြောမှပဲ ကြားဖူးတော့တယ်”

သူ၏စကားကြောင့်....

“ဟေ....”

အဘိုးအိုက အာမေဠိတ်သံပင် ထွက်သွားရလေသည်။

သူသည် မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် ဝိယင်ဟုန်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“မင်းက လိမ်ပြောနေတာလား”

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

၁၈ ❀ မိုးကျော်သူ

“ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပြောပြနေတာပါ”

အဘိုးအိုက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....

“မင်းက သိုင်းသမားတစ်ယောက်မဟုတ်လား၊ တာမင်စား ကျမ်းအကြောင်းမကြားဖူးတဲ့လူ သိုင်းလောကမှာမရှိဘူးလို့ ကျွန် ယူဆတယ်”

ဝိယင်ဟုန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျွန်တော်က သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဆိုပေမယ့် စောတစ်ယောက်ဆိုရင် ပိုမှန်တယ်”

အဘိုးအိုက အံ့သြသွားပြီး....

“မင်းက စောရဟုတ်လား... စောရဆိုတာ သူခိုးပေါ့”

ထိုအဘိုးအိုမှာ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်ပြီး သိုင်းပညာထဲ ထိပ်တန်းအဆင့်ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သော်လည်း သူ၏ပုံဟန်မှာ လေးဆန်နေသည်ဟုတွေးမိလိုက်ပြီး ဝိယင်ဟုန်းက ရယ်ချင်လာ သည်။

သို့သော် သူက ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ပြီး....

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော်က....”

သူသည်အဖြစ်အပျက်များကို ရှင်းပြလိုက်လေတော့သည်။

အဘိုးအိုက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်နေ၏။

ဝိယင်ဟုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်တော် ဒီနေရာကိုရောက်လာရတာပဲ”

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၉

အဘိုးအိုက....

“မင်းက တော်တော်သနားဖို့ကောင်းတာပဲ”

ဝိယင်ဟုန်းက ငိုအားထက်ရယ်အားသန်ဖြစ်သွားရလေ သည်။

အဘိုးအိုက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က ပထမ မင်းကိုသတ်ပစ်ဖို့စိတ်ကူးထားတာ”

ထိုစကားကြောင့် ဝိယင်ဟုန်းက ကျောချမ်းသွားသည်။

သူသည် မသိမသာနောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက် လေသည်။

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဒါပေမယ့် ကျုပ်က မင်းကိုမသတ်တော့ပါဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ဝိယင်ဟုန်းက ထန်နီမိမတတ်ဝမ်းသာ၍ သွားလေသည်။

အဘိုးအိုက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“မင်းကိုမသတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်က ခိုင်းစရာတစ်ခုရှိနေလို့

ဝိယင်ဟုန်းက ရင်ထိတ်သွားသည်။

သို့သော် သူက မငြင်းပယ်ရဲဖုံသဖြင့်....

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ”

အဘိုးအိုက သူ့အား လက်ယပ်ခေါ်လိုက်ပြီး....

၂၀ ❀ မိုးကျော်သူ

“ကျုပ် အနားလာစမ်းပါ”

ဝိယင်ဟုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

အဘိုးအိုမှာနေရာတွင်ပင် မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေ၏။

သူသည် တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာထိုင်လျက်ရှိကြောင်း

ဝိယင်ဟုန်းက ယခုမှသတိပြုမိခြင်းဖြစ်လေသည်။

အဘိုးအိုသည် လမ်းမလျှောက်နိုင်သော ဒုက္ခိတအဘိုးအို
တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်လော။

အဘိုးအိုလမ်းမလျှောက်နိုင်လျှင် သူက ထိုနေရာမှအလွတ်
တကူ ထွက်ပြေးသွားနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။

အဘိုးအိုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“မင်းက ထွက်ပြေးဖို့စိတ်ကူးနေသလား”

ဝိယင်ဟုန်း၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက် တုန်ခါသွားသည်။

သူသည် မည်သို့ပြန်ပြောရမှန်းမသိ ပါးစပ်ပိတ်၍ထားလိုက်
လေသည်။

အဘိုးအိုက....

“မင်းကထွက်ပြေးမယ်ဆို ပြေးနိုင်ပါတယ်”

သူ၏အသံသည် အေးစက်စက်ဖြစ်နေ၏။

ဝိယင်ဟုန်းက တွေဝေသွားသည်။

အဘိုးအိုက သူ့အား အန္တရာယ်ပေးမည်မဟုတ်ဟု ယုံကြည်
ထားသောကြောင့် သူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၂၁

“ကျွန်တော်ကထွက်မပြေးပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုကသဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး....

“အေး ဒီလိုမှပေါ့... မင်းက ထွက်ပြေးမယ်ဆိုရင် သူတို့လို
ဖြစ်သွားရမှာပဲ”

ဟု လိုဏ်ဂူထောင့်တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်၍ ပြောလိုက်
သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက အဘိုးအိုညွှန်ပြရာသို့လှမ်းကြည့်လိုက်သော
အခါ လိုဏ်ဂူထောင့်တစ်နေရာတွင် လူအရီးစုများ စုပုံနေသည်ကို
တွေ့မြင်လိုက်လေသည်။

ဝိယင်ဟုန်းက အသည်းနှလုံးများ အောက်သို့နိမ့်ဆင်းသွား
သည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေသည်။

အကယ်၍သာ သူကထွက်ပြေးရန်ကြိုးစားခဲ့ပါက ယခုအ
ချိန်ဆိုလျှင် သူကသေဆုံးသွားပြီဖြစ်မည်ကို သဘောပေါက်လိုက်လေ
သည်။

ထို့အပြင် ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့သားနှစ်ယောက်က ထွက်ပြေးလို
သော်လည်း ပြေး၍မရဘဲ ဖြစ်နေပုံကို သူက ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ
လေတော့သည်။

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“မင်းက စိတ်ကောင်းရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတော့ ကျုပ်က

၂၂ ❀ မိုးကျော်သူ

သတ်ပစ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ပြီးတော့ ချူးစုအင်းရဲ့ မျက်နှာကိုလဲ ထောက်ထားရဦးမယ် မဟုတ်လား”

ထိုစကားကြောင့် ဝိယင်ဟုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်
“ဘဘက ချူးစုအင်းနဲ့ သိကျွမ်းနေတယ် ဟုတ်လား”

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့လေ... မင်းက ကျုပ်နားလားဦး”

ဝိယင်ဟုန်းက စဉ်းစားခြင်းပင်မပြုတော့ဘဲ လျင်မြန်စွာဖြင့်
အဘိုးအိုအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။

ယခု သူက အဘိုးအိုအား သေချာတွေ့မြင်ရလေပြီဖြစ်ပါသည်။

အဘိုးအို၏ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားများသည် ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြဲနေ၏။

ဆံပင်များမှာလည်း ပခုံးသို့တိုင်ရှည်လျားစွာ ကျနေလေသည်။

သူ၏ဆံပင်များ၊ မုတ်ဆိတ်မွေးများ၊ မျက်ခုံးမွေးများပင် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေပြီဖြစ်သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၂၃

သို့သော် သူ၏ခန့်ညားသောရုပ်သွင်က ပေါ်လွင်မြဲ ပေါ်လွင်နေ၏။

ဝိယင်ဟုန်းက ထိုအဘိုးအိုက တစ်စထက်တစ်စ လေးစားလာလေတော့သည်။

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ဝိယင်ဟုန်းက....

“ဝိယင်ဟုန်းပါ”

အဘိုးအိုက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး...

“ဝိချင်စမ်းက မင်းနဲ့ဘာတော်သလဲ”

ဝိယင်ဟုန်းက ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ဝိချင်စမ်း”ဆိုသူမှာ သူ၏ဖခင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ဖခင်သည် အလွန်လျှို့ဝှက်စွာ နေထိုင်တတ်သောလူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် မိတ်ဆွေများမှာမရှိသလောက် နည်းပါးပြီး အသီးကျန်နေထိုင်ခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအဘိုးအိုမှာ မိမိ၏ခမေကို သိရှိနေသည်မှာ ထူးဆန်းနေသည်ဟု သူကယူဆလိုက်ပြီး....

“ဝိချင်စမ်းကို ဘဘကသိလို့လား”

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဝိချင်စမ်းနဲ့ကျုပ်ဟာ ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေပဲ”

ဝိယင်ဟုန်းက ဝမ်းသာသွားပြီး....

“ဝိချင်စမ်းဆိုတာ ကျွန်တော့်ဖေဖေပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက အံ့သြသွားပြီး....

“မင်းက ဝိချင်စမ်းသားကို... အင်... ဝိချင်စမ်းက မင်းလို

လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ သားတစ်ယောက်ရထားတာ ကံကောင်းတာပဲ”

ဝိယင်ဟုန်းကခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး စကားဦးလှည့်လိုက်၏။

“ဘာက ကျွန်တော့်ကို ဘာများခိုင်းမလို့လဲ”

အဘိုးအိုက သူ၏ခြေထောက်ကိုလက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ပြီး-

“ကျုပ်ရဲ့ခြေထောက်ကိုကြည့်လိုက်စမ်း”

ဝိယင်ဟုန်းက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် အဘိုးအို၏ခြေထောက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

အဘိုးအို၏ခြေထောက်နှစ်ဖက်မှာ သွေးရောင်လုံးဝမရှိဘဲ ဖြူဖပ်ဖြူရောင်ဖြစ်နေ၏။

ချိနဲ့ပြီး လမ်းလျှောက်နိုင်စွမ်းမရှိသော ခြေထောက်များဖြစ်နေသည်ဟု ဝိယင်ဟုန်းကနားလည်လိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်ခြေထောက်က လုံးဝလှုပ်ရှားလို့မရဘူးဆိုတာ ခင်သိပြီလား”

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

အဘိုးအိုက ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့်....

“ဘာကြောင့် ကျုပ်က ဒုက္ခိတဘဝရောက်နေရသလဲဆိုတာကော မင်းမသိချင်ဘူးလား”

ဝိယင်ဟုန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက လိုဏ်ဂူအမိုးပေါ် လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ပြီး....

“ဒီလောက် အေးမြတဲ့လိုဏ်ဂူထဲမှာ (၁၅)နှစ်လောက်နေထိုင်ရင် မင်းလဲ ကျုပ်လိုဒုက္ခိတဘဝ ရောက်သွားမှာပဲ”

ဝိယင်ဟုန်းက ရင်ထိတ်သွား၏။

ယခုမှပင် လိုဏ်ဂူသည် ထူးထူးခြားခြား အေးမြနေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သေဆုံးသွားရသည့်အလောင်းများက အပုပ်နဲ့မထွက်လာရသည်ကို သူကသဘောပေါက်လိုက်လေသည်။

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ဘာ ဒီလိုဏ်ဂူထဲမှာနေလာတာ (၁၅)နှစ် ရှိသွားပြီဆိုတာလား”

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်က လိုဏ်ဂူအမိုးပေါ်ကျကလာတဲ့ရေ

၂၆ ❀ မိုးကျော်သူ

ကိုသောက်တယ်၊ လိုဏ်ဂူထဲ လမ်းမှားဝင်လာတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေ
သတ်ဖြတ်စားသောက်နေရတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မှန်ပါသည်။ လူတစ်ယောက်သည် အသက်ရှင်သန်ရေးအတွက်
မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရမည် မဟုတ်ပါလော။
ဝိယင်ဟုန်းက ကရုဏာသက်စွာဖြင့်....

“ဘာဘက လိုဏ်ဂူအပြင်ထွက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ထမ်း
ခေါ်သွားပါ့မယ်”

အဘိုးအိုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“မဖြစ်ဘူး”

ဝိယင်ဟုန်းက....

“ကျုပ်က မကြာခင်သေရတော့မှာဖြစ်လို့ ဒီလိုဏ်ဂူထဲမှာ
သေချင်တယ်”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ဝိယင်ဟုန်းကပါးစပ်
ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက ငေးဝိုင်နေ၏။

အဘိုးအိုမှာ အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော လူတစ်

စားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၂၇

ယောက်ဖြစ်သော်လည်း သူ၏ဘဝမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ကောင်း
လှပေသည်။

သူ၏ဘဝတွင် နှစ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ လူသူကင်းခဲ့သော
လိုဏ်ဂူထဲတွင် အထီးကျန်နေထိုင်ခဲ့ရသည်။

သူ့ထံသို့ ရောက်ရှိလာသူများမှာလည်း သူ့အား လုပ်ကြံ
သတ်ဖြတ်မည့်သူများဖြစ်ပါသည်။

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“မင်းကို ကျုပ်ကခိုင်းစရာရှိနေတယ်လို့ပြောတာ မင်းမှတ်မိ
သလား”

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မှတ်မိပါတယ်”

အဘိုးအိုက....

“မင်းက ဘာကိုလုပ်ပေးရမယ်ဆိုတာ သိလို့လား”

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“မသိပါဘူး”

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“မင်းက ကျုပ်အတွက် ပြည်မကိုတစ်ခေါက်ဖြန်သွားရမယ်”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ဝိယင်ဟုန်းမှာ တစ်ကိုယ်

ဆုံး တောင့်တင်းသွားလေတော့သည်။

သူသည် အသံတုန်ယင်စွာဖြင့်....

၂၈ ❀ မိုးကျော်သူ

“ပြည်မကိုပြန်သွားရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်က နောက်တစ်ခါပြန်လာနိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး”

အဘိုးအိုက....

“ပြည်မရောက်ရင် မင်းကိုသတ်ပစ်မယ့်သူတွေရှိနေတယ်ဆိုတာသိတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းကို သိုင်းပညာနည်းနည်းသင်ပေးလိုက်မယ်၊ ဒါဆိုရင် မင်း သူတို့ကိုမမူရတော့ဘူးပေါ့”

ဝိယင်ဟုန်းက ဝမ်းသာသွားသည်။ သူက အထီးကျန်ဆီသော ဤနေရာတွင် ဇာတ်မြှုပ်မနေ လိုပါ။

ပြည်မသို့ သွားရောက်နေထိုင်နိုင်လျှင် သူ့အတွက် အလွန်ပင် ကျေနပ်ဖွယ်ကောင်းနေ၏။

ထို့အပြင် အဘိုးအိုထံမှ သိုင်းပညာရပ်တစ်ချို့ကို ရရှိနိုင်ခဲ့မဟုတ်ပါလား။

ဝိယင်ဟုန်းက ဝမ်းသာမှုကိုထိန်းချုပ်လိုက်ပြီး....

“ကျွန်တော်က ပြည်မကိုသွားပြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

အဘိုးအိုက....

“မင်းက လူတစ်ယောက်ကို ကျုပ်ဆီခေါ်လာရမယ်”

ဝိယင်ဟုန်းက....

“သူက မလိုက်ရင်ကော”

အဘိုးအိုက မျက်နှာထားလေးနက်တည်ကြည်စွာဖြင့်—

“သူကမလိုက်ရင် မင်းက ကျုပ်နာမည်ပြောပြလိုက်ပေ”

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၂၉

ထိုအခါကျမှ ဝိယင်ဟုန်းက ထိုအဘိုးအို၏အမည်ကိုမေးရန် သတိရလာလေသည်။

သူသည် လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်လိုက်ပြီး....

“ဒါနဲ့ အဘနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ”

ထိုအခါ အဘိုးအိုက ခဏစဉ်းစားလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်နာမည်တောင် ခပ်မေ့မေ့ဖြစ်နေပြီ... ဒါပေမယ့် ခြုံ(၁၃)လုံးလို့ပြောပြရင်တော့ ချူးစုအင်းကသိပါတယ်”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ဝိယင်ဟုန်းက ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

ခြုံ(၁၃)လုံး.....။

ခြုံ(၁၃)လုံးသည် လူတစ်ယောက်၏အမည် ဖြစ်သည်။

သူကိုင်ဆောင်ထားသော ဓားပေါ်တွင် ခြုံကလေး(၁၃)လုံး တပ်ထားသဖြင့် သူ့အား သိုင်းလောကသားများက ခြုံ(၁၃)လုံးဟု တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ဓားက တိုက်ခိုက်လိုက်သောအခါ ခြုံသံများက ထန်ထန်ဟု မြည်နေတတ်၏။

ခြုံသံကြားရသောလူသည် မုချတုန်လှုပ်ချောက်ချားသွား

၃၀ ❀ မိုးကျော်သူ

ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ခြုံ(၁၃)လုံးက သိုင်းလောကမှပျောက်ကွယ်သွားသည်မှ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်၏။

ဝိယင်ဟုန်းက သိုင်းလောကသို့ စတင်ဝင်ရောက်လာသည့်နှင့် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်မှ ကျော်ကြားခဲ့သောသိုင်းသမားများအကြောင်း လေ့လာခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် သူက ခြုံ(၁၃)လုံးကို သိရှိထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် ခြုံ(၁၃)လုံးမှာ ချူးစုအင်းနှင့် အလွန်ရင်းနှီးကြောင်း သူကသိရှိခဲ့ရလေတော့သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက အတန်ကြာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေရာမှ သတိဝင်လာပြီး...

“ဘဘက ခြုံ(၁၃)လုံး... ဟုတ်လား”

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်”

ဝိယင်ဟုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ဘဘရဲ့အမည်ကိုပြောပြလိုက်ရင် ချူးစုအင်းကလိုက်လား”

စားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၃၁

ဘသေချာပါတယ်”

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“ချူးစုအင်းက တရားမျှတတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ် - သူက သိုင်းပညာထူးချွန်ပေမယ့် ဒီထက်ပိုပြီး ထိပ်တန်းအဆင့်ချာကအောင် မကြိုးစားနိုင်ခဲ့ဘူး”

ဝိယင်ဟုန်းက....

“ဟုတ်တယ်... သူက မိတ်ဆွေတွေအပေါ်ကူညီနေရတာနဲ့ ခန့်ကုန်နေတာပဲ”

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က သူ့ကို ဘာကြောင့်တွေ့ချင်နေရသလဲဆိုတာ မင်းသိလား”

ဝိယင်ဟုန်းက....

“ဘဘက သူ့ဆီက အကူအညီတောင်းမလို့ဟုတ်လား”

အဘိုးအိုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူက သဘာကျစွာဖြင့် အားရပါးရရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

သူကမျက်ရည်များပင်ထွက်လာအောင် ရယ်မောလိုက်သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

အတန်ကြာမှ အဘိုးအိုက ရယ်မောနေရာမှရပ်တန့်လိုက်

၃၂ ❀ မိုးကျော်သူ

ပြီး...

“ကျုပ်က ချူးစုအင်းကိုတွေ့ချင်တာက သူ့ဆီကအကူအညီ
တောင်းဖို့မဟုတ်ဘူး... သူ့ကိုကူညီချင်လို့”

ဝိယင်ဟုန်းက အံ့သြသွား၏။ ခုကိစ္စအဘိုးအိုက ချူးစုအင်း
အား မည်ကဲ့သို့ကူညီနိုင်ပါမည်နည်း။

ဝိယင်ဟုန်းက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့်....

“ဘာဘက သူ့ကိုကူညီမယ် ဟုတ်လား”

အဘိုးအိုက....

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်က ထူးခြားတဲ့လက်ဆောင်တစ်ခု

မလို့”

ဝိယင်ဟုန်းက စိတ်ဝင်စားသွားပြီး....

“ဘာများလဲ”

အဘိုးအိုက....

“တာမင်ဓားကျမ်း”

ဝိယင်ဟုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....

“ချူးစုအင်းက လက်ခံပါ့မလား”

အဘိုးအိုက မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားပြီး....

“သိုင်းလောကမှာ တာမင်ဓားကျမ်းကို မလိုချင်တဲ့လူတွေ

ကွဲ၊ အခုလာတဲ့လူတွေအားလုံးဟာ တာမင်ဓားကျမ်းအတွက်
သက်အသေခံပြီး လာကြတာပဲ”

ဓားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိန်း) ❀ ၃၃

ဝိယင်ဟုန်းက အံ့သြသွား၏။

“ဒီလိုဆို ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ကလာတာ... တာမင်ဓားကျမ်းကို
လိုချင်လို့ပေါ့”

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက တာမင်ဓားကျမ်းကိုလိုချင်ကြ
တာ၊ ဒီအထဲမှာဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့က အဆိုးဆုံးပဲ”

ဝိယင်ဟုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

သိုင်းလောကသားများသည် သိုင်းပညာအထွတ်အထိပ်
သို့ရောက်ရှိရေးအတွက် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးလုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ကြသည်။

တရားမျှတသောလူများပင်လျှင် တာမင်ဓားကျမ်းအတွက်
ဆုမဆန်စွာပြုကျင့်လာသည်ကို သူကနားလည်လိုက်လေသည်။

လူသားတိုင်းသည် လောဘဇော၏ဖိစီးမှုကို ခံနိုင်ရည်မရှိ
ပြီပေ။

လောဘဇောဟတို့ကလာပြီဆိုလျှင် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်မှု
သည်း မရှိတော့ပေ။

မိမိအကျိုးအတွက်ဆိုလျှင် မည်သည့်အရာကိုမျှ စဉ်းစား
ဆင်ခြင်ခြင်း မပြုကြတော့ပေ။

လူကောင်းတစ်ယောက်ပင် လူဆိုးဖြစ်သွားစေနိုင်သည်မှာ
ဘာကြောင့်ပင်ဖြစ်ကြောင်း ဝိယင်ဟုန်းက သဘောပေါက်မိ

လာသည်။

၃၄ ❀ မိုးကျော်သူ

သူသည် အတန်ကြာစဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ....

“ချူးစုအင်းလို လူမျိုးလက်ထဲ တာမင်ဓားကျမ်းရောက်သွားမှ သိုင်းလောကမှာ လူသတ်ပွဲကြီးတွေ ပေါ်မလာတော့မှာပဲ”

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“မင်းက ဉာဏ်တော်တော်ကောင်းတာပဲ၊ ကျုပ်က တာမင်ဓားကျမ်း မင်းကိုပေးချင်ပေမယ့် မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဝိယင်ဟုန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား”

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မသိဘူး... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကလဲ မလိုချင်ပါဘူး”

အဘိုးအိုက....

“မပေးချင်တာက အချက်နှစ်ချက်ရှိတယ်၊ ပထမအချက် မင်းရဲ့အတွင်းအားကပြည့်ဝပြီလို့ မဆိုနိုင်သေးဘူး၊ ဒါကြောင့် တာမင်ဓားကျမ်းကိုအတွင်းအားမပြည့်ဘဲ လေ့ကျင့်နေရင် ဒုက္ခရောက်သွားမှာပဲ”

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုက....

“ကျုပ်က အတွင်းအား ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း တာမင်ဓားကျမ်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် လေ့ကျင့်ပြီးတာနဲ့ ဒုက္ခတဘဝ

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၃၅

ရောက်သွားရတာပဲ”

ဝိယင်ဟုန်းက အံ့သြသွားပြီး....

“ဘာပြောတော့ လိုက်ရဲ့အအေးဒဏ်ကြောင့်ဆိုပါလား”

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“ဟုတ်တယ်... လိုက်ရဲ့အအေးဓာတ်ကလဲပါတယ်၊ ဓားခိုင်းလေ့ကျင့်တဲ့နေရာမှာ လောကြီးပြီး လေ့ကျင့်ခဲ့တာလဲပါတယ်”

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒုတိယအချက်ကကော....”

အဘိုးအိုက....

“တာမင်ဓားကျမ်းကို မင်းကိုပေးလိုက်ရင် မင်းကိုသတ်ပစ်တတ်တာနဲ့ အတူတူပဲ”

ဝိယင်ဟုန်းက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့်....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အဘိုးအိုက....

“မင်းလက်ထဲမှာ တာမင်ဓားကျမ်းရှိနေရင် မင်းဆီကလူယူတဲ့သူတွေက အဆက်မပြတ်ရောက်လာမှာပဲ၊ မင်းဘဝက ကျုပ်လိုအသီးကျန်နေမယ်ဆိုရင်တောင် သူတို့က သတင်းစုံစမ်းပြီးလိုက်လာတာ၊ ဒီတော့ မင်းလက်ချက်နဲ့တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေနိုင်သလို မင်းကလဲ သေသွားနိုင်တယ်”

ဝိယင်ဟုန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

၃၆ ❀ မိုးကျော်သူ

အဘိုးအိုက....

“မင်းက ကျုပ်ပြောပြတာတွေ သဘောပေါက်ပြီးမဟုတ်

လား”

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

အဘိုးအိုက....

“ကောင်းပြီ... ဒီလိုဆိုရင် မင်းကို ကျုပ်သိုင်းပညာတစ်ခု

သင်ပေးမယ်”

သူသည်ပြောရင်း အနီး၌ချထားသော တောင်ငှေးတစ်
ချောင်းကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး....

“မင်းက ကျုပ်ကို လိုက်ရုံအပြင်ဘက်ထမ်းပို့ပါ၊ ကျုပ်က
အပြင်ဘက်မှာဆိုတော့ သင်ပြလိုက်ကောင်းတာပေါ့”

ဝိယင်ဟုန်းက စကားပင်မပြောတော့ဘဲ အဘိုးအိုကို
ပေါ်သို့ထမ်းကာ လိုက်ရုံအပြင်ဘက်သို့ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် ထွက်
ထွက်လိုက်လေတော့သည်။

အဘိုးအိုက မြေပေါ်တွင်ထိုင်နေ၏။

သူကလက်ထဲရှိ တောင်ငှေးဖြင့် မြေပေါ်သို့ခြစ်လိုက်ပြီး

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၃၇

“ဒီသိုင်းကွက်ကတော့ လက်ဝါးသိုင်း သုံးဆယ့်ခြောက်ကွက်
ပါ၊ ကျုပ် လိုက်ရုံထဲမှာတည်ထွင်ထားတာပဲ”

ဝိယင်ဟုန်းကစကားမပြောဘဲ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်
နေလေသည်။

အဘိုးအိုက စကားဆက်လိုက်သည်။

သူသည် တောင်ငှေးဖြင့် မြေပေါ်သို့စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန်ရေး
ခြစ်လိုက်ပြီး....

“ဒါက ပထမဆုံးသိုင်းကွက်ပဲ... မင်းရဲ့လက်ဝါးနှစ်ဖက်မှာ
အတွင်းအားကိုစုစည်းပြီး ဝဲယာထက်အောက်ဂွေယမ်းတိုက်ခိုက်ရ
မယ်”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ဝိယင်ဟုန်းက လက်ဝါးနှစ်
ဖက်တွင် အတွင်းအားစုစည်းကာ ဝဲယာထက်အောက်သို့ဂွေယမ်း
တိုက်သည်။

လက်ဝါး၏လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ပြင်းထန်သောအားတစ်ခုက
လက်ဝါးပြင်တွင်ဖြစ်ပေါ်လာပြီး လေတိုးသံများပင် ထွက်ပေါ်လာ၏။

အဘိုးအိုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“မှားတယ်”

ဝိယင်ဟုန်းက အံ့သြသွား၏။

အဘိုးအိုက....

“ဝဲဘက်လက်က အခုထက်နှစ်ဆလောက်ဖြစ်အောင်တိုက်

၃၈ ❀ ဝိုးကျော်သူ

ခိုက်လိုက်... ယာဘက်လက်ကတော့ စက်ဝိုင်းပုံနှစ်ပတ်လောက်
ယမ်းပြီးတာနဲ့ အောက်ကိုနှိမ့်ချပြီး အလယ်တည့်တည့်ကိုတွန်းထုတ်
လိုက်ရမယ်”

ဝိယင်ဟုန်းက အဘိုးအိုပြောသည့်အတိုင်း တိုက်ခိုက်လိုက်

ရဲ့...

“ဖြောင်...”

ပြင်းထန်သောအားတစ်ခုက လက်ဝါးပြင်ပေါ်တွင်ဖြစ်ပေါ်
လာပြီး သူ၏ရှေ့ရှိ သစ်ပင်၏သစ်ကိုင်းငယ်တစ်ခုမှာ ထက်ဝိုင်းကန့်
ပြတ်သွားလေသည်။

အဘိုးအိုက....

“ဒုတိယသိုင်းကွက်....”

ယင်းသို့ဖြင့် လက်ဝါးသိုင်းကွက်များကို စတင်သင်ကြား
ပေးလိုက်လေသည်။

ဝိယင်ဟုန်းကလည်းကြိုးစား၍ သင်ယူလျက်ရှိလေတော့
သည်။

သုံးရက်....။

သုံးရက်ဟူသောအချိန်က ကုန်ဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

၃

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၃၉

ဝိယင်ဟုန်းသည် သုံးရက်တိုင်တိုင် မနားမနေလေ့ကျင့်ခဲ့သ
ဖြင့် လက်ဝါးသိုင်းကွက်ပေါင်းသုံးဆယ်မျှကို လေ့ကျင့်ကျက်မှတ်ပြီး
သွားပြီဖြစ်သည်။

ထိုသုံးရက်အတွင်း သူက တောအုပ်အတွင်း သားကောင်
များရှာဖွေဖမ်းဆီးကာ အဘိုးအိုနှင့်အတူ စားသောက်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့သည် စားသောက်ပြီးသည်နှင့် ဆက်လက်လေ့ကျင့်
ကြပြန်သည်။

သိုင်းကွက်သုံးဆယ်ကျော်လွန်လာသည်နှင့် အဘိုးအို၏
ချက်နှာမှာ တစ်စထက်တစ်စ လေးနက်တည်ကြည်လာသည်။

သူသည် ဝိယင်ဟုန်းအား ကျန်သိုင်းကွက်များကို ဆက်
သက်သင်ကြားပေးရန် သင့်မသင့် ဆုံးဖြတ်ရန်ခက်နေလေသည်။

အကြောင်းမှာ ကျန်သိုင်းကွက်ခြောက်ကွက်သည် လက်ဝါး
တွင် အဆိပ်ကိုအသုံးပြုတိုက်ခိုက်မှ အလွန်ပြင်းထန်ပြီးထက်မြက်မည်
ဖြစ်သည်။

အဆိပ်အသုံးပြုသော သိုင်းသမားများကို သိုင်းလောက
တစ်ခုလုံးက ရွံ့မုန်းကြသည်ဟု သူကသိရှိထားသည်။

ထို့ကြောင့် သူက ဝိယင်ဟုန်းအား ကျန်သိုင်းကွက်ခြောက်
ကွက်ကို သင်မပေးတော့ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေတော့သည်။

အချိန်သည် တစ်စထက်တစ်စ ကုန်ဆုံးသွားသည်။
နောက်ထပ် နှစ်ရက်မျှ ကုန်ဆုံးသွားသော်လည်း အဘိုးနီ
ကျန်ရှိသေးသော သိုင်းကွက်ခြောက်ကွက်ကိုသင်ကြားပေးခြင်း မ
သေးပါချေ။

ဝိယင်ဟုန်းက စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပါ။
ဤသိုင်းကွက်ခြောက်ကွက်သင်ကြားပြီးလျှင် သူက ဖြင့်
မသိပြန်နိုင်မည်မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် သူက ကျန်သိုင်းကွက်ခြောက်ကွက်သင်ကြား
ပေးရန် အဘိုးအိုအားဖွင့်ပြောလိုက်လေတော့သည်။

အဘိုးအိုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...
“မဖြစ်နိုင်ဘူးကွဲ့”
သူက ကျန်သိုင်းကွက်ခြောက်ကွက်သင်ကြားပေးရန် ငြင်း
ဆိုလိုက်သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက စိတ်ပျက်သွား၏။

သူသည် နားမလည်နိုင်စွာဖြင့်....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘာ”

အဘိုးအိုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ဒီသိုင်းကွက်တွေသင်ကြားပြီးရင် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး
က မင်းကိုရွံ့မုန်းသွားမှာပဲ”

ဝိယင်ဟုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အဘိုးအိုက....

“ဒီသိုင်းကွက်ခြောက်ကွက်က အဆိပ်ကိုအသုံးပြုပြီးသင်
ကြားရမှာဖြစ်လို့ပဲ”

ဝိယင်ဟုန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒီနေရာကို ကျုပ်ရောက်လာစက အလွန်အဆိပ်ပြင်းတဲ့
သစ်ပင်တစ်မျိုးတွေ့ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီအဆိပ်ကိုအသုံးပြုဖို့ ဒီ
သိုင်းပညာကို တီထွင်ခဲ့တာပဲ”

ဝိယင်ဟုန်းက....

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်က ဒီသိုင်းကွက်တွေသင်ကြားချင်
ပါတယ်၊ ဒီအဆိပ်သိုင်းကွက်တွေကို မတရားတဲ့နေရာမှာ လုံးဝအသုံး
မပြုပါဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်”

အဘိုးအို၏မျက်လုံးအစုံက ဝင်းလက်သွားသည်။

၄၂ ❀ မိုးကျော်သူ

သူသည် အလွန်တူးခြားထက်မြက်သော အဆိပ်လက်ခံ
သိုင်းကွက်ကို တီထွင်ခဲ့သော်လည်း အသုံးမချနိုင်ခဲ့ချေ။

ထို့ကြောင့် ဝိယင်ဟုန်းက ကတိပေးလာသောအခါ သူ
သင်ကြားပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

အချိန်သည် တစ်စထက်တစ်စကုန်ဆုံးသွားသည်။

ဆယ်ရက်မျှအချိန်ကြာသွားသောအခါ ဝိယင်ဟုန်းက သိုင်း
ကွက်သုံးဆယ့်ခြောက်ကွက်စလုံး သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့သေး
သည်။

သူသည် သိုင်းပညာထက်မြက်မှ ပြည်မသို့ပြန်နိုင်မည်ဖြစ်
သဖြင့် အပင်ပန်းခံလေ့ကျင့်သင်ကြားရာ သူ၏လက်ဝါးသိုင်းသည်
အလွန်ပင်အစွမ်းထက်မြက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့
သည်။

အဘိုးအိုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

ဝိယင်ဟုန်း၏သိုင်းပညာမှာ အလွန်တိုးတက်လာပြီဖြစ်
ကြောင်း သူကသိရှိလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ဝိယင်ဟုန်းအား ပြည်မသို့ပြန်လွှတ်ရန် ဆုံးဖြတ်
ချက်ချလိုက်ပြီး....

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၄၃

“ဝိယင်ဟုန်း....”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက သိုင်းပညာလေ့ကျင့်နေရာမှ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး
အဘိုးအိုရှိရာသို့လျှောက်လာ၏။

အနီးသို့ရောက်မှ....

“ဘာဘာ ပြောစရာရှိလို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက သူ့အား တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“မင်းက လက်ဝါးသိုင်းကွက်ကိုတတ်မြောက်ပြီ မဟုတ်

လား”

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

အဘိုးအိုက....

“မင်းက တတ်မြောက်ပြီဆိုရင် ပြည်ကိုပြန်သွားဖို့အချိန်
ရောက်ပြီ”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ဝိယင်ဟုန်းက ထခုန်မိမ
တတ် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

သူကစိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ဝမ်းသာလွန်းသောလေသံဖြင့်....

“ဘာဘာက တကယ်ပြောနေတာလား”

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

၄၄ ❀ မိုးကျော်သူ

“မင်းက မနက်ဖြန် ဒီကထွက်သွားရမယ်”

ဝိယင်ဟုန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

မကြာမီအချိန်အတွင်း သူက ပြည်မသို့ပြန်လည်ရောက်ရှိ
တော့မည် မဟုတ်ပါလော။

ပြည်မမှာ ပျော်စရာကောင်းပုံများကို သူက ပြန်လည်
စားနေတော့သည်။

အဘိုးအိုက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“မင်းပြည်မရောက်ပြီး သုံးလအတွင်း ဒီနေရာကိုပြန်လာ
ရမယ်... သုံးလကျော်လို့မှပြန်မလာရင် ကျုပ်သေသွားမှပဲ”

ဝိယင်ဟုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“သုံးလကျော်လို့မှပြန်မလာရင် ဘာဘက သေသွားမယ်
ဟုတ်လား”

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အမှန်ကသုံးလအတွင်း မင်းရောက်လာရင်လဲ ကျုပ်က
သေရမှာပဲ”

ထိုစကားကြောင့် ဝိယင်ဟုန်းက ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ဘာဘက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

အဘိုးအိုက....

“ရှင်းရှင်းပြောရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်က နောက်ထပ်သုံးလပဲ
သက်ရှင်နိုင်တော့မယ်ကွဲ့”

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၄၅

ဝိယင်ဟုန်းက ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားရလေတော့
သည်။

အဘိုးအိုက စကားဆက်လိုက်သည်။

“မင်းက သုံးလအတွင်းမှာ ချူးစုအင်းကိုခေါ်ပြီး ဒီနေရာကို
ပြန်လာခဲ့ပါ။ ကျုပ်က ချူးစုအင်းလက်ထဲကို တာမင်ဓားကျမ်းပေး
လိုက်ပြီးရင် သေပျော်ပါပြီကွယ်”

ဝိယင်ဟုန်း၏မျက်လုံးအစုံမှာ မျက်ရည်များဖြင့်ပြည့်လာ
လေတော့သည်။

သူသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့်....

“ဘာဘရောဂါကို သမားတော်တောင်ကြားမှာ ကုသရင် ရပါ
တယ်... ကျွန်တော် ဘာဘကို သမားတော်တောင်ကြားကို ခေါ်သွားပါ
မယ်”

အဘိုးအိုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်ဘူး... ကျုပ်က ဒီနေရာက ဘယ်မှမသွားဘူးလို့ သန့်
ဇွန်ချထားလို့ပါ”

ဝိယင်ဟုန်းက မည်သို့ပြန်ပြောရမှန်းမသိ အကျပ်ရိုက်သွား
လေတော့သည်။

အဘိုးအိုက လက်တစ်ချက်ငှေ့ယမ်းပြလိုက်ပြီး....

“မင်းက အစီအစဉ်တွေပြုလုပ်ပါ။ မနက်ဖြန်မိုးလင်းတာနဲ့
မင်း ဒီကနေထွက်သွားရမယ်”

၄၆ ❀ စိုးကျော်သူ

အဘိုးအိုသည်ပြောပြသည်နှင့် မျက်လုံးစုံမှိတ်ထားလိုက်
လေသည်။

အဘိုးအိုက နောက်ထပ်စကားမပြောလိုတော့ကြောင်း သ
ဘောပေါက်လိုက်သဖြင့် ထိုင်ရာမှလေးကနိစ္စာ ထလိုက်လေတော့
သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသို့ အလင်းရောင်မသဲမကွဲဖြင့် မြင်နေရ
၏။

ကျေးငှက်တိရစ္ဆာန်များ၏ ဘာသာဘာဝ တေးသီချင်းများ
သီဆိုဟစ်ကြွေးနေသောအသံများကလည်း စတင်ထွက်ပေါ်လာပြီ
ဖြစ်သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက အဘိုးအိုရှေ့သို့ဒူးထောက်ထိုင်ချကာ ကနိ
တော့လိုက်သည်။

မကြာမီ အရှေ့ဘက်မှနေဝန်းနီက ထွက်ပေါ်လာတော့မည်
ဖြစ်သည်။

နေဝန်းနီထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် နေရာမှထွက်ခွာသွားရ
တော့မည်ဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုက အဝေးသို့လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ပြီး....

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၄၇

“မင်းကတစ်ချိန်ကျရင် သိုင်းလောကမှာ ကျော်ကြားတဲ့
သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ကျုပ်ပြောရပါတယ်”

ဝိယင်ဟုန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက....

“မင်းက ကိုယ်တတ်မြောက်ထားတဲ့သိုင်းပညာနဲ့ မကောင်း
သူပယ် ကောင်းသူကယ်ရမယ်”

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ ဘာဘာ”

အဘိုးအိုကစကားမပြောတော့ဘဲ အဝေးသို့သာငေးမျှော်
ကြည့်နေလေတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင်
ဦးမားသောသံယောဇဉ်ကြိုးများ ချုပ်နှောင်မိကြပြီ ဖြစ်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့ဆုံ
ပြီး ယခုတဖန် ပြန်လည်ခွဲခွာရဦးမည် မဟုတ်ပါလော။

ထိုစဉ်မှာပင် အရှေ့ဘက်မှနေဝန်းနီက ခေါင်းပြုတ်ထွက်လာ
သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

စားဝိဇ္ဇာ၏ကံကြမ္မာ

ဝိယင်ဟုန်းက ပျင်းရိစွာဖြင့် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

သူသည် ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့လျှောက်သွားပြီး အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရာ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ ထူးခြားခြင်းမရှိဘဲ ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေလေသည်။

ဝိယင်ဟုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

သူက ဓားဝိဇ္ဇာချူးစုအင်း၏အိမ်သို့ ရောက်လာသည်။

(၁၅)ရက်ခန့်ရှိပြီဖြစ်သည်။

တောင်ပင်လယ်မှထွက်ခွာလာသည်မှာ အချိန်အတန်ကြာပြီဟု သူကသိရှိလိုက်လေသည်။

တောင်ပင်လယ်မှ စတင်ထွက်ခွာလာသည်နှင့် ဓားဝိဇ္ဇာချူးစုအင်းထဲသို့ ဦးတည်၍ ခရီးပြင်းနှင်ခဲ့သည်။

သို့သော် ဓားဝိဇ္ဇာချူးစုအင်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ

ချူးစုအင်းကခရီးထွက်နေသည်နှင့် ကြုံကြုံကန်နေလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူကမည်သို့မျှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ ချူးစုအင်း၏ အိမ်၌တည်းခိုပြီး ချူးစုအင်းပြန်ရောက်လာမည်အချိန်ကိုသာ စောင့်မျှော်နေရလေတော့သည်။

ချူးစုအင်းကသုံးလမပြည့်မီ ပြန်ရောက်လာနိုင်ပါစေဟု သူက ဆုတောင်းနေရလေတော့သည်။

ချူးစုအင်းသည် မည်သည့်အတွက် ခရီးထွက်ခွာသွားရသနည်း။ အရေးကြီးသောအကြောင်းတစ်ခုက ရှိနေ၏။

ချူးစုအင်း၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီးချယ်ရီမှာ 'ကျန်းစုစင်း' 'ဝမ်းမု'တို့၏ ချန်အန်းမြစ်တိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးသွားခြင်းကြောင့် သူက သတင်းစုံစမ်းရန် ခရီးထွက်သွားခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

တုမုရန်ကို ချူးစုအင်းကသဘောမကျပါ။

သို့သော် ချယ်ရီကသဘောကျလာသောအခါ သူက ချယ်ရီနှင့်တုမုရန်တို့ကို လက်ထပ်ပေးခဲ့ရလေသည်။

လက်ထပ်ပြီးသည်နှင့် ချယ်ရီက တုမုရန်နောက်သို့ လိုက်ပါသွား၏။

တုမုရန်က ကျန်းစုစင်းလက်အောက်တွင် အမှုထမ်းလျက်

၅၀ ❀ ဝိုးကျော်သူ

တိုက်ပွဲများတွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲနေသောကြောင့် ချယ်ရီကတုမုရန်နှင့်
တိုက်ပွဲများရှိရာသို့ လိုက်ပါသွားရ၏။

ယခု ကျန်းစုစင်းရှုံးနိုင်သွားသည်။

ချန်အန်းမြစ်တိုက်ပွဲတွင် ချယ်ရီကလည်း ရေထဲလိမ့်ကျကာ
ကျဆုံးသွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအကြောင်းအရာများကို ဝိယင်ဟုန်းက ချူးစုအင်း၏
အိမ်ဖော်များထံမှ စုံစမ်းရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူက အတွေးများဖြင့် ငေးငိုင်းနေစဉ်မှာပင်....

“သခင်ကြီး ပြန်လာပြီ... အားလုံးကြိုဆိုကြ”

ကျယ်လောင်သောအသံတစ်သံက ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဝိယင်ဟုန်းကစမ်းသာသွားပြီး အိမ်ဂေဟာအဝင်လမ်း
လေးအတွင်းသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

လမ်းကလေးအတိုင်း မြင်းဖြူတစ်ကောင်က ပြေးလွှား
ရောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ဓားဝိဇ္ဇာချူးစုအင်းက ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်ပါသည်။

ချူးစုအင်းက တွေ့ဝေသွား၏။

ဝိယင်ဟုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

ဓားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၅၁

“သူကတော့ ခင်ဗျားကို တောင်ပင်လယ်မှာ စောင့်နေတယ်
ဗျ”

ချူးစုအင်းက ဝိယင်ဟုန်းပြောပြသောစကားများကို အပြန်
ပြန်အလှန်လှန် စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

“သူက ခြုံ(၁၃)လုံး ဟုတ်လား”

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“ဟုတ်တယ်”

ချူးစုအင်း၏မျက်နှာပေါ်တွင် ထူးခြားသောအရိပ်အယောင်
များ ဖြတ်သန်းသွားပြီး....

“သူက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်လောက်က တာ
မင်ဓားကျမ်းကိုရှာဖွေဖို့ ပြည်မကပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တာပဲ”

ဝိယင်ဟုန်းက....

“သူက တာမင်ဓားကျမ်းက ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာ သိထား
လို့လား”

ချူးစုအင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“တာမင်ဓားကျမ်းကိုတီထွင်ခဲ့တဲ့ ‘မင်ဆရာ’ကွယ်လွန်
သွားပြီးတဲ့နောက် တာမင်ဓားကျမ်းရဲ့သတင်းက လုံးဝကိုပျောက်
ကွယ်သွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့မှာ ခြုံ(၁၃)လုံးက တာမင်ဓား
ကျမ်းကို တိဘက်ပြည်မှာရောက်နေတယ်လို့ သတင်းရတယ်လို့ ကျုပ်
တို့လာပြောတာပဲ”

၅၂ ❀ မိုးကျော်သူ

ဝိယင်ဟုန်းက ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“သူက တိဘက်ကိုသွားခဲ့တယ်ပေါ့”

ချူးစုအင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“ဒါတော့ ကျုပ်သေသေချာချာ မပြောတတ်ဘူး... သူက ကျုပ်ကိုလိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်တယ်၊ ကျုပ်ကငြင်းဆန်လိုက်တော့ သူက တစ်ယောက်တည်းထွက်သွားတယ်လေ၊ တာမင်စားကျမ်းကိုမရမက ဖွေမယ်လို့ပြောသွားခဲ့တယ်”

ဝိယင်ဟုန်းက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့်....

“ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့လိုက်မသွားတာလဲ”

ချူးစုအင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“တာမင်စားကျမ်းကိုလိုချင်တဲ့လူတွေက သိပ်များနေတယ်တကယ်လို့များ တာမင်စားကျမ်းက ကျုပ်လက်ထဲရောက်တာခွဲလဲ လုယူမယ့်လူတွေက ရောက်လာကြမှာပဲ၊ ကျုပ်ကမတိုက်ခိုက်ခဲ့ပဲ တိုက်ပွဲပေါင်းများစွာကို ရင်ဆိုင်ရတော့မှာပဲ”

ဝိယင်ဟုန်းက ချူးစုအင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုလေးစား၍ လေးတော့သည်။

သူသည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားပြောတာမှန်တယ်... ခြုံ(၁၃)လုံးက ပြောတယ်တောင်ပင်လယ်မှာ ဇာတ်မြုပ်နေတာတောင်မှ ရန်သူတွေကရော လာကြသေးတယ်”

စားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၅၃

ချူးစုအင်းက အံ့သြသွားပြီး....

“ရန်သူတွေကလာသေးတယ် ဟုတ်လား”

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“ဟုတ်တယ်... ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့က အဆိုးဆုံးပဲလို့ပြောလိုက်တယ်ဗျ”

ချူးစုအင်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ကလူတွေက တောင်ပင်လယ်ကိုရောက်လာကြတယ် ဟုတ်လား”

ဝိယင်ဟုန်းက....

“ဟုတ်တယ်”

ချူးစုအင်းက....

“သူတို့က ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ”

ဝိယင်ဟုန်းက....

“သူတို့က တာမင်စားကျမ်းအတွက်လာကြတာပါ”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ချူးစုအင်းက မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားလေသည်။

သူသည် မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့်....

“ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့က တာမင်စားကျမ်းအတွက်လှုပ်ရှားနေတယ်ဆိုတော့ သူတို့က တရားမျှတတဲ့သိုင်းသမားတွေ ဘယ်ဟုတ်ကြတော့မှာပဲ”

၅၄ ❀ ဖိုးကျော်သူ

ဝိယင်ဟုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ချူးစုအင်းက....

“တာမင်ဓားကျမ်းကိုရဖို့အတွက် တိုက်ခိုက်ရမယ်မဟုတ်လား၊ သက်မဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုအတွက် ဉာဏ်ရှိတဲ့လူတွေက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်သတ်ဖြတ်ကြတာ ကောင်းသလား”

ဝိယင်ဟုန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ချူးစုအင်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကဲ... ကျုပ်တို့တောင်ပင်လယ်ကို အမြန်ဆုံးသွားမှဖြစ်မယ်”

ဝိယင်ဟုန်းက မဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားက တာမင်ဓားကျမ်းကိုလိုချင်လာပြီလား”

ချူးစုအင်းက မျက်နှာထားလေးနက်တည်ကြည်စွာဖြင့်—

“ကျုပ်လက်ထဲကို တာမင်ဓားကျမ်းရောက်လာရင် ကျုပ်က ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်မှာပဲ၊ ဒါမှ ဒီစာအုပ်အတွက် နောက်ထပ်လူသတ်တွေဖြစ်ပေါ်မလာမှာ၊ အခု ကျုပ်အမြန်ဆုံးလိုက်သွားချင်တာက ဒုက္ခိတဖြစ်နေတဲ့ ကျုပ်မိတ်ဆွေရဲ့အသက်အန္တရာယ်ကို ဖိုးရိမ်လို့တ”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ဝိယင်ဟုန်းက ရင်ထိတ်၍ သွားလေသည်။

မှန်ပါသည်။ ဒုက္ခိဖြစ်နေသောအဘိုးအိုမှာ လိုက်ဂူအပြင်

ဓားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၅၅

ဘက်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ အန္တရာယ်ကို အလွယ်တကူဖိတ်၍ အီနေသကဲ့သို့ ရှိနေမည်မဟုတ်ပါလား။

သူသည် ချက်ချင်းပင် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး....

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်တို့မြန်မြန်သွားကြမှဖြစ်မယ်ဗျ”

ဟု တစ်လုံးချင်း ပြောချလိုက်လေတော့သည်။

တိုက်ပွဲ

ဝိယင်ဟုန်းက တောင်ပင်လယ်သို့ ဒုတိယအကြိမ်ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ် သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့ပါ။ ဝိဇ္ဇာချူးစုအင်းက ပါလာလေသည်။

သူတို့သည် ချူးစုအင်း၏နေအိမ်မှ ခရီးပြင်းနှင်လာသောခါ မကြာမီအချိန်အတွင်း တောင်ပင်လယ်သို့ရောက်ရှိလာလေသည်။

ဝိယင်ဟုန်းက တောင်ပင်လယ်သို့ရောက်ရှိခဲ့ဖူးသဖြင့် သူပင် ရှေ့မှလမ်းပြကာ ချူးစုအင်းကို ခေါ်လာခဲ့လေသည်။

မကြာမီ သူတို့နှစ်ယောက်သည် လိုဏ်ဂူကလေးသွားလမ်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် ရှေ့မှသွားနေ

သူ၏စိတ်ထဲတွင် အဘိုးအိုနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံရတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြစ်နေလေသည်။

သူ၏ခြေလှမ်းများသည် လိုဏ်ဂူအနီးသို့ရောက်ရှိလာလေလေ ပို၍ လျင်မြန်လာလေလေဖြစ်၏။

နောက်ဆုံး သူသည် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ....

“ဘဘရေ... ဘဘ”

ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်ခေါ်လိုက်လေသည်။

သူ၏အသံသည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသို့ ကျယ်လောင်စွာ ဟိန်းထွက်သွား၏။

သို့သော် မည်သူကမျှ ပြန်ထူးခြင်းမရှိပါချေ။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် သူ၏အော်သံမှအပ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဝိယင်ဟုန်းက ရင်ထိတ်သွား၏။

“တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ပြီဗျ”

ဟု ချူးစုအင်းကိုပြောလိုက်သည်။

ချူးစုအင်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“ဤ(၁၃)လုံးက ဘယ်မှာလဲ”

ဝိယင်ဟုန်းက လိုဏ်ဂူအပြင်ဘက်ရှိ အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်တစ်ပင်အား ညွှန်ပြလိုက်ပြီး....

“သူ့ကို အဲဒီနေရာမှာထားခဲ့ဖို့ပြောလို့ ကျုပ်က အဲဒီနေရာမှာပဲ ချထားပေးခဲ့တယ်”

၅၈ ❀ မိုးကျော်သူ

ချူးစုအင်းက ဝိယင်ဟုန်းညွန့်ပြရာသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားသွားလေသည်။

ဝိယင်ဟုန်းကလည်း နောက်မှထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပေးသွားလေသည်။

သူတို့သည် အရိပ်ကောင်းသောသစ်ပင်အောက်သို့ရောက်ရှိလာသောအခါ ခြေလှမ်းများ တုံ့ခနဲရပ်တန့်သွားကြလေသည်။

အကြောင်းမှာ သစ်ပင်အောက်၌ လဲကျနေသောလူတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

လူတစ်ယောက်သည် မှောက်လျက်လဲကျနေ၏။

မလှုပ်မယှက်ရှိနေသဖြင့် သေဆုံးနေပြီဟု ချူးစုအင်းနှင့်ဝိယင်ဟုန်းတို့က သိရှိလိုက်လေသည်။

သို့သော် ထိုလူ၏မျက်နှာမှာ မှောက်လျက်ဖြစ်၍ မတွေ့မြင်ရသော်လည်း ခြုံ(၁၃)လုံးမဟုတ်သည်ကို သိရှိနိုင်၏။

အကြောင်းမှာ လဲကျသေဆုံးနေသောလူမှာ လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

ဝိယင်ဟုန်း၏မျက်နှာက ကွက်ခနဲပျက်သွား၏။

ဒုက္ခတအဘိုးအို ခြုံ(၁၃)လုံးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်လာလေ

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၅၉

သည်။

ရုတ်တရက် ချူးစုအင်း၏ အထိတ်တလန့်ရှေ့တံသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ကြည့်စမ်း... ဒါက ဘာလဲ”

သူသည် မြေပေါ်သို့ညွန့်ပြပြီး ပြောဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဝိယင်ဟုန်းကကြည့်လိုက်သောအခါ မြေပေါ်တွင် သွေးကွက်တစ်ကွက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ဝိယင်ဟုန်းက ရင်ထိတ်သွားပြီး...

“သူ ဒုက္ခတွေ့နေပြီထင်တယ်”

ချူးစုအင်းကမျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး ဝန်းကျင်သို့အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

သွေးစက်များသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အကွာအဝေးညီမျှစွာ ဦးလိုက်ရုရှိရာသို့ ဦးတည်သွားကြောင်း တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ချူးစုအင်းက...

“လိုက်ရုထဲမြန်မြန်လိုက်သွားကြမယ်”

သူသည်ပြောပြီးသည်နှင့်လိုက်ရုရှိရာသို့ ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

ဝိယင်ဟုန်းကလည်း နောက်မှပြေးလွှားလိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

၆၀ ❀ မိုးကျော်သူ

လိုဏ်ဂူအဝတွင် လူငါးယောက်ကလဲကျသေဆုံးနေ၏။
 သူတို့သည် ပြင်းထန်သောအတွင်းအားဖြင့် တိုက်ခိုက်ခြင်း
 ခံခဲ့ရသောကြောင့် သေဆုံးခဲ့ဟန်ရှိကြသည်။
 ဒုက္ခိတအဘိုးအို၏လက်ချက်ဖြစ်ကြောင်း ဝိယင်ဟုန်း
 နားလည်လိုက်သည်။
 ချူးစုအင်းက လိုဏ်ဂူကြမ်းပြင်တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုး
 ပြလိုက်ပြီး....
 “ဒီမှာလဲ သွေးကွက်တစ်ကွက်ပါလား”
 ဝိယင်ဟုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။
 သူသည် လဲကျနေသူများကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်ရာ
 လူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ သွေးထွက်ခြင်းမရှိဘဲ လက်ဝါးဒဏ်ရာဖြင့်
 သေဆုံးနေကြောင်း တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။
 ဤသို့ဆိုလျှင် ထိုသွေးများက မည်သူ၏သွေးများဖြစ်
 နည်း။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၆၁

ဝိယင်ဟုန်းက သူ၏ဦးခေါင်းမှာ နှစ်ဆမျှကြီးသွားသည်ဟု
 စားလိုက်ရသည်။
 လဲကျနေသူများမှာ သွေးထွက်ခြင်းမရှိလျှင် ဒုက္ခိတအဘိုး
 က ဒဏ်ရာရရှိသွားပြီဟု သူကနားလည်လိုက်သည်။
 ထို့ကြောင့် လိုဏ်ဂူအတွင်းဘက်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး....
 “ကျုပ်တို့နောက်ကျသွားပြီ ထင်တယ်”
 ဟု ချူးစုအင်းကပြောလိုက်သည်။
 ချူးစုအင်းက ခါးမှစားကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး လိုဏ်ဂူအထဲသို့
 ချဉ်မြန်စွာ ပြေးဝင်သွားလေတော့သည်။

ခြေလှမ်းငါးလှမ်းမျှပြေးသွားမိတိုင်း လဲကျသေဆုံးနေသော
 သူများကို တစ်ယောက်စနှင့်ယောက်စ တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။
 ဝိယင်ဟုန်းက ရင်ထိတ်သွားသည်။
 လိုဏ်ဂူအတွင်း ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပွားခဲ့သည်
 ကို သူက နားလည်လိုက်သည်။
 ရုတ်တရက် ချူးစုအင်းက အသံလွှတ်ခနဲထွက်၍သွားလေ
 သည်။
 “ဟိုက်... ဒုက္ခပဲ”

၆၂ ❀ မိုးကျော်သူ

ဝိယင်ဟုန်းက အံ့သြသွားပြီး....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ချူးစုအင်းက လဲကျသေဆုံးနေသော လူတစ်ယောက်

ညွှန်ပြလိုက်ပြီး....

“မင်းက သူ့ကိုသိသလား”

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“မသိဘူး”

ချူးစုအင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“သူက ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ရဲ့ ဌာနခွဲမှူးတစ်ယောက်ပဲ....

အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စမျိုးရှိမှ သူ့ကိုတာဝန်ပေးအပ်ကြတယ်၊ အခု သူ

ဒီရောက်လာတယ်ဆိုတော့”

သူ၏စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်တန့်သွားသည်။

အကြောင်းမှာ သူတို့နှင့်မလှမ်းမကမ်းမှ လူတစ်ယောက်

ညည်းညူသံက ထွက်ပေါ်လာသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက ရင်ထိတ်သွားပြီး....

“ခါ သူ့ရဲ့အသံဗျ”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် အသံထွက်ပေါ်လာရာသို့

လွှားသွားလေသည်။

သူ၏စကားသည် အဆက်အစပ်မရှိသော်လည်း ချူးစု

ကနားလည်လိုက်သည့်အလား သူ့နောက်သို့ပြေးလွှားလိုက်ပါ

စားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၆၃

လေတော့သည်။

လိုဏ်ဂူ၏ မသဲမကွဲအလင်းရောင်အောက်တွင် လူတစ်ဦးလဲ

ကျနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူသည် တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်းနီရဲနေပြီး အသက်

ပြင်းထန်စွာ ရှူရှိုက်နေလေသည်။

ဝိယင်ဟုန်းက ထိုလူထံသို့ပြေးလွှားသွားပြီး ခူးထောက်ထိုင်

ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသောလေသံဖြင့်....

“ဘာ...”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

ယခုမှပင် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာဖြင့်လဲကျနေသူမှာ ခြုံ(၁၃)

ဆုံးသိုင်းသမားဖြစ်သည်ကို ချူးစုအင်းက နားလည်လိုက်လေသည်။

ခြုံ(၁၃)လုံးသိုင်းသမားက မသဲမကွဲ တစ်ချက်ညည်းညူ

ခဲ့ကြပြီး....

“ဝိယင်ဟုန်း....”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက လေသံတုန်ယင်စွာဖြင့်....

၆၄ ❀ မိုးကျော်သူ

“ဘာက ကျွန်တော်ပြန်ရောက်လာပြီလေ... ချူးစုအင်းလဲ လာတယ်”

ချူးစုအင်းဟူသောအမည်ကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် အတူ အို၏မျက်လုံးများက ဝှင်းသွားသည်။

သူသည် လေသံပျော့ညံ့စွာဖြင့်....

“ချူးစုအင်းကလိုက်လာတယ် ဟုတ်လား”

ချူးစုအင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“ဟုတ်ပါတယ်”

အဘိုးအိုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“မင်းတို့က အချိန်မီရောက်လာတာပဲ”

ဝိယင်ဟုန်းက အံ့သြသွားသည်။

သူတို့ကနောက်ကျစွာ ရောက်ရှိလာသည်ဟု ထင်မှတ်သည်။

မှန်ပါသည်။ သူတို့က နောက်ကျစွာ ရောက်ရှိလာခြင်း

သည်။

အကယ်၍သာ ဝိယင်ဟုန်းက ချူးစုအင်းခရီးထွက်သည်ကို စောင့်မနေရလျှင် အဘိုးအိုက ဤကဲ့သို့ အော်ရာရရှိခဲ့ ဟုတ်ချေ။

ခြုံ(၁၃)လုံး သိုင်းသမားအဘိုးအို၊ ဓားဝိဇ္ဇာချူးစုအင်း ဝိယင်ဟုန်းတို့သာရှိနေပါလျှင် ဤနေရာသို့ မည်သူကပင်ရောက်

ဓားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၆၅

ပါစေ သူတို့ကမူမည်မဟုတ်ချေ။

ဝိယင်ဟုန်းက အဘိုးအို၏စကားကို နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် နှစ်ပါးစပ်ဟလိုက်စဉ်မှာပင် ချူးစုအင်း၏အသံက ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူ၏လေသံသည် လျှို့ဝှက်ပြီးတစ်စုံတစ်ခုကို ပူပင်နေဟန်ရှိသည်။

“ကျုပ်တို့က အချိန်မီတယ်ဟုတ်လား”

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“ဟုတ်တယ်”

ချူးစုအင်းက....

“သူကလိုဏ်ဂူထဲမှာ ဟုတ်လား”

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“ဟုတ်တယ်... သူက တာမင်ဓားကျမ်းကိုရှာဖွေနေတယ်၊

လောက်ဆို ရသွားလောက်ရောပေါ့”

ချူးစုအင်းက မဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး....

“ကဲ... ခင်ဗျား စိတ်ချလက်ချနေပေတော့”

သူသည်ပြောပြီးသည်နှင့် ဝိယင်ဟုန်းဘက်လှည့်ကာ....

“မင်းက သူ့ကိုလိုဏ်ဂူအပြင်ဘက်ခေါ်သွားပါ၊ လိုဏ်ဂူထဲ ဘာပဲဖြစ်နေပါစေ မင်းက ဝင်မလာရဘူး၊ သူ့ကိုစောင့်ရှောက်နေပါ”

၆၆ ❀ မိုးကျသု

ဝိယင်ဟုန်းက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့်....

“ခင်ဗျားက ဘာလုပ်မလို့လဲဗျ”

ချူးစုအင်းက....

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုအချိန်မှာ စက္ကန့်တိုင်းအရေးကြီးဆုံး”

နေတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းက သူ့ကိုခေါ်ပြီး အမြန်ဆုံးထွက်သွား

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ချူးစုအင်းသည် အဓိပ္ပာယ်ရှိသောကိစ္စတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်

ရပြီဟု သူကရိပ်မိလိုက်သဖြင့်....

“ကောင်းပြီ”

သူသည်ပြောပြီးသည်နှင့် လဲကျနေသောအဘိုးအိုကို

လိုက်ကာ လိုက်ရုံအပြင်ဘက်သို့ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေ

သည်။

အဘိုးအိုမှာ သတိရတစ်ချက်မရတစ်ချက်ဖြစ်နေ၏။

သူသည်ဒဏ်ရာပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် မသဲမကွဲညည်း

လေသည်။

ဝိယင်ဟုန်းက စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

အကြင်နာတရားဖြင့်ဖြည့်ဝသော ဤအဘိုးအိုအား

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၆၇

ဘယ့်ကြောင့် ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်လိုရလိသနည်း။

တာမခံစားကျမ်းကို အလိုရှိသောကြောင့်သာ ယခုကဲ့သို့ဖြစ်

သာရသည်ဟု သူကနားလည်လိုက်လေသည်။

ထို့အပြင် လိုက်ရုံထဲ၌ ကြောက်စရာကောင်းသောရန်သူက

ရှိနေဦးမည်ဟု သူက ခန့်မှန်းလိုက်မိသည်။

သူသည် ရန်သူနှင့်ရင်ဆိုင်ရန် ထိုရုံအတွင်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သော

ချူးစုအင်းအား အကူအညီပေးလိုသည်။

ထိုအဘိုးအိုနှင့် ချူးစုအင်းတို့နှစ်ယောက်မှာ သူ၏ကျေးဇူး

ရှင်များဖြစ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် သူက မည်သို့လုပ်ရမှန်းမသိဘဲ အခက်ကြုံနေ

၏။

ချူးစုအင်းအား ကူညီရန် လိုက်ရုံအတွင်းသို့ဝင်သွားပါက

အဘိုးအိုအား အကြင်နာတရားကင်းမဲ့စွာ ပစ်ထားခဲ့သည်နှင့်တူနေ

သည်မဟုတ်လော။

ဝိယင်ဟုန်းက မည်သို့လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင်

လိုက်ရုံအတွင်းမှ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားနေသောအသံများကို ကြားလိုက်ရ

လေတော့သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ သို့သော် သူက ချက်

ချင်းပင် ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက အသက်ပြင်းထန်စွာရှူရှိုက်နေ၏။

၆၈ ❀ မိုးကျော်သူ

ဝိယင်ဟုန်းက အသက်ကယ်ဆေးလုံးများကို တိုက်တွေ့ထားသော်လည်း အဘိုးအိုမှာသက်သာဟန်မရှိချေ။

လိုဏ်ဂူအတွင်းမှတိုက်ခိုက်နေသောအသံများက တစ်ထက်ထစ်စ ပို၍ပြင်းထန်လာ၏။

ဝိယင်ဟုန်းကလည်း အငြိမ်မနေဘဲ ဖြစ်လာရလေသည်။

သူက လိုဏ်ဂူအတွင်းသို့ဝင်ရောက်လာကာ ချူးစုအင်းကို ကယ်တင်လို၏။

အဘိုးအိုကိုလည်း ပစ်မသွားရက်ပါ။

သူက ချီတုံချတုံဖြစ်နေစဉ်မှာပင် အဘိုးအို၏အသက်ရှူသံက ပို၍ပြင်းထန်လာလေသည်။

ဝိယင်ဟုန်းက မျက်တောင်မခတ်ကြည့်နေစဉ်အတွင်းမှာပင် အဘိုးအို၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တစ်ချက်လူးလွန်သွားပြီး လုံးဝငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

ဝိယင်ဟုန်း၏ခန္ဓာကိုယ်က တောင့်တင်းသွား၏။

ခြူး(၁၃)လုံး သိုင်းသမားအဘိုးအိုမှာ သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

သူ၏မျက်ဝန်းအစုံမှမျက်ရည်များက ထိန်းမနိုင်သိမ်းစီးဆင်းကျလာလေတော့သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၆၉

ဝိယင်ဟုန်းက ထိုင်ရာမှဆတ်ခနဲ ထလိုက်သည်။

ယခု သူကငိုကြွေးခြင်းမပြုတော့ပါ။

အဘိုးအိုက သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သဖြင့် သူက ချူးစုအင်းကို တူညီ၍ပြီဖြစ်ကြောင်း စဉ်းစားမိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် အဘိုးအို၏အလောင်းကို သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်သို့ဝှက်ထားလိုက်ပြီး သူက ချူးစုအင်းကိုကူညီရန် လိုဏ်ဂူဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် လိုဏ်ဂူအတွင်းမှ လူတစ်ယောက်ကထွက်ပေါ်လာသည်။

သူ၏ပခုံးတွင် သွေးများဖြင့် ချင်းချင်းနီရဲနေ၏။

ဝိယင်ဟုန်းက ရင်ထိတ်သွားသည်။

ယခုမှပင် လိုဏ်ဂူအတွင်းမှ တိုက်ခိုက်နေသောအသံများက

ငြိမ်သက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

ဝိယင်ဟုန်းက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ထိုလူက

၇၀ ❀ မိုးကျော်သူ

လျင်မြန်စွာဖြင့် လိုက်ရုံနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်သို့ ပြေးလွှားသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ ချူးစုအင်းမဟုတ်ပါ။

သို့သော် ထိုလူ၏ရုပ်ရည်သည် တစ်ခါတွေ့ရုံမျှဖြင့် တစ်သက်လုံး မမေ့နိုင်သော ရုပ်ရည်မျိုးဖြစ်သည်။

အကြောင်းမှာ ထိုလူ၏နဖူးပေါ်တွင် ကြီးမားသောမဲ့အိတ်တစ်လုံးက ရှိနေသည်မဟုတ်ပါလော။

ဝိယင်ဟုန်းက ချူးစုအင်းအတွက်စိတ်ပူလာပြီး လိုက်ရုံနှင့်သို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးဝင်သွားလေတော့သည်။

လိုက်ရုံတစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ဝိယင်ဟုန်းက သတိကြီးစွာဖြင့် လိုက်ရုံအတွင်းဝိုင်းသို့ လျှောက်သွားသည်။

ယခု သူက ခြုံ(၁၃)လုံးသိုင်းသမားအဘိုးအိုနှင့် စတင်နေဆဲသောနေရာသို့ ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက် ဝိယင်ဟုန်း၏ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားသည်။

အကြောင်းမှာ အဘိုးအိုထိုင်ခဲ့သောနေရာတွင် လူတစ်ယောက်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၇၁

ထိုလူသည် မလှုပ်မယှက် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နေ၏။

ဝိယင်ဟုန်းက ရင်ထိတ်သွားသည်။

မသဲမကွဲအလင်းရောင်ဖြင့် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေသူမှာ ချူးစုအင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ချူးစုအင်းက အဘယ်ကြောင့် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေရပါသလဲ။

ချူးစုအင်းက ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရရှိထားပြီဖြစ်ကြောင်း ဝိယင်ဟုန်းက နားလည်လိုက်လေတော့သည်။

ချူးစုအင်းက မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေ၏။

ဝိယင်ဟုန်းကလည်း ငြိမ်သက်စွာရပ်နေလေသည်။ အတန်ကြာမှ ချူးစုအင်းက မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သည်။

သူ၏နဖူးပေါ်တွင် ချွေးများဖြင့်စိုစွဲနေပြီး နုလံထ လူမမာတစ်ယောက်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူနေလေသည်။

ဝိယင်ဟုန်းက အလျင်လိုစွာဖြင့်....

“ချူးစုအင်း... ခင်ဗျား ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

ချူးစုအင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေပြီး တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေ၏။

သူသည် လေသံအားပျော့စွာဖြင့်....

“ကျုပ်က ဒဏ်ရာရထားပြီကွ”

၇၂ ❀ မိုးကျော်သူ

ဝိယင်ဟုန်းက ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ”

ချူးစုအင်းက မဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး...

“လိုက်ရအပြင်ဘက်ကို လူတစ်ယောက်ထွက်ပြေးသွား

တွေ့လိုက်သလား”

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“တွေ့တယ်ဗျာ... သူ့ရဲ့နဖူးပေါ်မှာ မှဲ့တစ်လုံးရှိနေတယ်”

ချူးစုအင်းက....

“သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိသလား”

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မသိဘူး”

ချူးစုအင်းက....

“သူက ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ချုပ်ဂူကျိုဝမ်းဆိုတာပေါ့”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ဝိယင်ဟုန်းက

ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

ချူးစုအင်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“သူက တာမင်ဓားကျမ်းစာအုပ်ရသွားပြီး... ကျုပ်က

လိုပဲဟန့်တားပေမယ့် သူ့ရဲ့သိုင်းပညာက တော်တော့ကိုကြော

ရာကောင်းနေတယ်။ ကျုပ်လဲ လက်ဝါးတစ်ချက်ခံလိုက်ရတယ်”

ဝိယင်ဟုန်းက မျက်မှောင်တစ်ချက်ကုပ်လိုက်ပြီး...

ဓားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၇၃

“သူလဲ ခင်ဗျားရဲ့ဓားဒဏ်ရာရသွားတယ် ဟုတ်လား”

ချူးစုအင်းက မချီပြီးပြီးလိုက်ပြီး...

“သူက ပခုံးမှာဒဏ်ရာရသွားတာပါ... မသေနိုင်ပါဘူး...

ကျုပ်ကသာ”

သူသည် စကားကိုပင်ဆုံးအောင်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ချောင်းကတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးလာလေတော့သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက ရင်ထိတ်သွားသည်။

ချူးစုအင်း၏ဒဏ်ရာမှာ အလွန်ပြင်းထန်နေသည်ဟု သူက နားလည်လိုက်သဖြင့် သူက....

“ခင်ဗျားက သမားတော်တောင်ကြားမှာသွားပြီးကုသရင် ပျောက်ကင်းသွားမှာပါ။ ကျုပ်လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ် စိတ်မပူပါနဲ့”

ချူးစုအင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်အခြေအနေကို ကျုပ်သိပါတယ်... ဒါထက် ခြုံ(၁၃)လုံး သိုင်းသမားအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ”

ဝိယင်ဟုန်းက မည်သို့ပြောရမှန်းမသိငေးဝိုင်းသွား၏။

ချူးစုအင်း၏မျက်နှာမှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားပြီး...

“သူက....”

သူသည် ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရှုပ်တန့်ထားလိုက်သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

၇၄ ❀ မိုးကျော်သူ

“ဟုတ်တယ်... သူသေသွားပါပြီ”

သူ၏လေသံသည် ဆွေးမြေ့ကြွေကွဲနေ၏။

ချူးစုအင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာမှာလည်း အသက်ဆယ်နှစ်ခန့်ပို၍ ရင့်ရော်

သွားသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ရလေသည်။

သူသည် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်တို့က သူ့ကိုသင်္ဂြိုဟ်ပြီးရင် ဒီကနေ အမြန်ဆုံးထွက်

သွားကြစို့... ပြည်မကိုပြန်ပြီး စီစဉ်စရာတွေရှိနေသေးတယ်”

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ... ခင်ဗျားသဘောပဲ”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့်ချူးစုအင်းကိုဖေးမလိုက်ကာ လိုဏ်ဂူအပြင်ဘက်သို့ ခြေလှမ်းလေးကန်စွာဖြင့် လှမ်းထွက်လိုက်လေ တော့သည်။

ခြုံ(၁၃)လုံး သိုင်းသမား၏အလောင်းအား မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

ချူးစုအင်းက မလှမ်းမကမ်းနေရာမှ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်ကြည့်နေလေသည်။

စားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၇၅

ဝိယင်ဟုန်းက မြေပုံရှေ့၌ခူးထောက်ဂါရဝပြုလိုက်ပြီး....

“ဘာ... ဘာအတွက် ကျွန်တော်လက်စားချေပါ့မယ်လို့ တတိပေးပါတယ်”

ဟု တတွတ်တွတ်ရေရွတ်နေလေသည်။

သူသည် အချိန်မည်မျှကြာအောင် ရေရွတ်နေသည်မသိ ချူးစုအင်း၏ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးသံကြားလိုက်မှ သတိဝင်လာပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေသည်။

ချူးစုအင်းက သူ့အား ပြုံးပြလိုက်ပြီး....

“သွားကြစို့လား”

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သူသည် ချူးစုအင်းအားဖေးမလိုက်ပြီး ထိုနေရာမှထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

မကြာမီ ချူးစုအင်း၏ဖျောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးသံက တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ဝေး၍သွားလေတော့သည်။

၇၆ ❀ မိုးကျော်သူ

အရှေ့ကျွန်းသခင်

တရုတ်ပြည်၏ ပင်လယ်အတွင်း ကျွန်းပေါင်းမြောက်မြားစွာရှိသည့်အနက် အရှေ့ဘက်ရှိ အရှေ့ကျွန်းကြီးမှာ အကြီးမားဆုံးဖြစ်သည်။

သွားလာရန်ခရီးမှာ အဆင်ပြေသဖြင့် လူသူအရောက်ပေါက်များသော နေရာတစ်ခုဖြစ်သည်။

သို့သော် အရှေ့ကျွန်းသခင်ရှုလုန်၏ဟန့်တားမှုကြောင့် အရှေ့ကျွန်းသို့ လူသွားလူလာနည်းပါးသွားလေသည်။

သူသည် အရှေ့ကျွန်းသို့ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ခွင့်မပြုပါချေ။ ရောက်လာသောသူများမှာလည်း ပြန်လမ်းမရှိခဲ့။

ထို့ကြောင့် မည်သူကမျှ အရှေ့ကျွန်းသို့ ယောင်၍မသွားတော့ပေ။

ရှုလုန်၏ ထူးခြားသောအကြောင်းတစ်ရပ်မှာ သူ၏အသံ

သာဖြစ်သည်။

သူအသုံးပြုသောစားသိုင်းမှာ စားဝိဇ္ဇာချူးစုအင်း၏ သိုင်းကွက်များနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူနေသည်ဟု လူအများကသိရှိထား၏။

တရားမျှတသော အဖြူရောင်သိုင်းသမားချူးစုအင်းနှင့် အရှေ့ကျွန်းသခင်ရှုလုန်တို့ မည်သို့ဆက်စပ်နေသည်ကို လူအများက တွေးမရဘဲဖြစ်နေ၏။

ထိုအကြောင်းများကို အတွင်းကျကျ သိထားသူကရှိလေသည်။

ထိုလူများမှာ ချူးစုအင်းနှင့်ရှုလုန်တို့ပင် ဖြစ်သည်။

မှန်ပါသည်။ အရှေ့ကျွန်းသခင်ရှုလုန်သည် စားဝိဇ္ဇာချူးစုအင်း၏ တစ်ဦးတည်းသောထပ်ညှပ်ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။

စားဝိဇ္ဇာချူးစုအင်းက အရေးတကြီးခေါ်လိုက်သည်နှင့် အရှေ့ကျွန်းသခင်ရှုလုန်က ချူးစုအင်း၏အိမ်ဂေဟာသို့ တိတ်တဆိတ်ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

ချူးစုအင်းက ခုတင်ပေါ်၌ လဲလျောင်းနေသည်။

သူ၏ကျန်းမာရေးသည် တစ်နေ့တခြား ဆုတ်ယုတ်လာပြီ

ဖြစ်၏။

၇၈ ❀ မိုးကျော်သူ

သူသည် ချောင်းအဆက်မပြတ်ဆိုးနေပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ပြင်းဖျားကာ သတိလစ်မေ့မြောသွားလေသည်။

ဝိယင်ဟုန်းက တစ်ချိန်လုံး သူ၏အနားတွင် စောင့်ရှောက်လျက်ရှိ၏။

ရှုလုန်ရောက်ရှိလာသောအခါ ချူးစုအင်း၏ အခြေအနေ မဟန်နိုင်တော့ကြောင်း ရိပ်စားမိလိုက်လေသည်။

သမားတော်တောင်ကြားမှ သမားတော်များကိုပင့်ဖိတ် ချူးစုအင်းကိုကုသခဲ့သော်လည်း သမားတော်များက လက်တွေ့သွားကြသည်။

ချူးစုအင်း၏ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိ သွေးကြောများမှာ လုံးပျက်စီးနေပြီဖြစ်သဖြင့် သူတို့ကလက်မှိုင့်ချကာ ပြန်သွားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရှုလုန်ရောက်ရှိလာပြီး မကြာခင်မှာပင် ချူးစုအင်းကသတိလာလေသည်။

သူသည် ရှုလုန်အားတွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ဝမ်းသာသွားပြီး...

“မင်းက ရောက်လာပြီကိုး”

ရှုလုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သူသည် မျက်နှာမပျက်သွားစေရန် မနည်းပင်ဟန်ဆောင်လိုက်ပြီး...

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၇၉

“ဟုတ်ကဲ့”

ချူးစုအင်းက....

“မင်းက ကျုပ်အဖြစ်အပျက်တွေသိပြီးပြီ မဟုတ်လား”

ရှုလုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ဝိယင်ဟုန်းပြောပြလို့ သိပါတယ်”

အမှန်မှာ ရှုလုန်နှင့်ဝိယင်ဟုန်းတို့က သိကျွမ်းခြင်းမရှိပါချေ။

သို့သော် ဝိယင်ဟုန်းက အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်သောအခါ ရှုလုန်သည် ဝိယင်ဟုန်းအပေါ် မိတ်ဆွေရင်းချာပမာ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားလေသည်။

ချူးစုအင်းက....

“မင်းနဲ့ဝိယင်ဟုန်းက ဝူကျိဝမ်းဆီက တာမင်ဓားကျမ်းကို ရအောင်ပြန်ယူရမယ်”

သူ၏စကားကြောင့် ရှုလုန်ကရင်ထိတ်သွား၏။

သူ၏သိုင်းပညာမှာ ဝူကျိဝမ်းကိုမမီနိုင်ကြောင်း သူက သိရှိလာလေသည်။

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သူသည်ရဲဝံ့စွာဖြင့် ရင်ကော့လိုက်ပြီး...

“စိတ်ချပါ... ကျုပ်က ဝူကျိဝမ်းကိုသတ်ပစ်ပျံ့မယ်၊ တာမင်ဓားကျမ်းကိုလဲရအောင် ပြန်ယူပေးပျံ့မယ်”

ရှုလုန်က အံ့သြသွား၏။

၈၀ ❀ မိုးကျော်သူ

ဝိယင်ဟုန်းအဖေပါပို၍ လေးစားသွားလေသည်။

ချူးစုအင်းက ရှုလှန်ဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းကကော”

ရှုလှန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်”

သူ၏စကားကြားလိုက်ရသောအခါ ချူးစုအင်း၏မျက်နှာက ပြုံးရောင်သန်းသွားလေသည်။

ချူးစုအင်းက လက်တစ်ချက်ငွေ့ယမ်းပြလိုက်ပြီး...

“ကဲ... မင်းတို့သွားကြပါတော့၊ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးနေချင်တယ်”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ဝိယင်ဟုန်းနှင့်ရှုလှန်တို့က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး အခန်းတွင်းမှအလိုက်သိစွာဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွားသည်။

ဝိယင်ဟုန်းနှင့်ရှုလှန်တို့က ချူးစုအင်း၏အိမ်ဂေဟာ၌ပင် ရှိနေကြလေသည်။

သူတို့သည် စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ချူးစုအင်း၏နောက်ဆုံး

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၈၁

အချိန်ကို စောင့်မျှော်နေကြခြင်းဖြစ်၏။

ချူးစုအင်းက ကွယ်လွန်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဂူကျိုဝမ်းအား သွားရောက်လုပ်ကြံရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြလေသည်။

ယနေ့နံနက်....။

ယနေ့နံနက်သည် ခါတိုင်းနေ့များနှင့်လုံးဝမတူဘဲ သာသာယာယာရှိနေ၏။

ချူးစုအင်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာလည်း ပြုံးရွှင်နေသည်။

သူသည် ဒဏ်ရာရရှိပြီးအချိန်မှစ၍ ပထမဆုံးပြုံးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဝိယင်ဟုန်းနှင့်ရှုလှန်တို့အားခေါ်ကာ တွေ့ဆုံခဲ့လေသည်။

သူသည် ဝိယင်ဟုန်းနှင့်ရှုလှန်တို့ကိုတစ်လှည့်စီ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းတို့က ကျုပ်မရှိတဲ့နောက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ညီအစ်ကိုအရင်းလို စောင့်ရှောက်ကြရမယ်”

ဝိယင်ဟုန်းနှင့်ရှုလှန်တို့က ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်လိုက်ကြ၏။

ချူးစုအင်းက....

“ဂူကျိုဝမ်းကိုတိုက်ခိုက်ဖို့အတွက်လဲ စည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့ ခိုင်တိုင်ပင်ပင်ရှိရမယ်”

ဝိယင်ဟုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

၈၂ ❀ မိုးကျော်သူ

ရှုလုန်မှာခေါင်းညိတ်လိုက်ရသော်လည်း စိတ်မသက်သေ
ဖြစ်နေ၏။

ဂူကျိုဝမ်းအား သွားရောက်တိုက်ခိုက်သည်နှင့် မိမိတို့
ယောက်မှာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့သေဆုံးသွားမည်ဟု သူက နားလည်
လေသည်။

ထို့ပြင် သူကသေဆုံးသွားပါက ကျွန်းတစ်ခုလုံးမှာ ဖရီး
ဖြစ်သွားနိုင်သည်ဟု သူကသဘောပေါက်ထားသည်။

အရှေ့ကျွန်းတွင် သူ့အပေါ်မှီခိုအားထားနေကြရသော
ပည့်ငယ်သားများမှာ အမြောက်အမြားရှိနေသည် မဟုတ်ပါလေ။
ထိုအချက်ကို ဝိယင်ဟုန်းကလည်း သဘောပေါက်
သည်။

ချူးစုအင်း၏အသံကထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။
“မင်းတို့ကသာ ဂူကျိုဝမ်းကိုလုပ်ကြံနိုင်ရင် ကျုပ်က
ပျော်ပါပြီကွာ”

ထိုစကားလုံးများမှာ ချူးစုအင်း၏ နောက်ဆုံးစကား
ပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် အရာရာကိုစိတ်ချသွားပြီဖြစ်သဖြင့် စိတ်
လိုက်သောကြောင့် သေဆုံးသွားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သိုင်းလောက၌ အလွန်ကျော်ကြားခဲ့သော ဓားဝိဇ္ဇာ
အင်းက မထင်မရှားဖြင့် သေဆုံးသွားပြီဖြစ်ပါသည်။

ဓားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၈၃

ရှုလုန်၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များက ထိန်းမနိုင်သိမ်းမ
ရစီးဆင်းကျလာသည်။

ဝိယင်ဟုန်းမှာမူ....

“တောက်....”

နာကျည်းစွာဖြင့် တောက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်သည်။

ရှုလုန်က ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားသည်။

ဝိယင်ဟုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားက အရှေ့ကျွန်းကိုပြန်သွားပါဗျာ”

ဟု တိုက်တွန်းပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ခေါင်းငုံ့ထားသောရှုလုန်က ဆတ်ခနဲခေါင်းမော့လိုက်သည်။

သူသည် ဝိယင်ဟုန်းအား နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်

ပြီး....

“ခင်ဗျားက ဘာပြောတာလဲ”

ဝိယင်ဟုန်းက အေးစက်စွာဖြင့်....

“ခင်ဗျားက အရှေ့ကျွန်းကိုပြန်သွားပါ”

ရှုလုန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်ဘူး... ကျုပ်ဆရာသေသွားတာမှ (၇)ရက်ပဲရှိသေး

၈၄ ❀ မိုးကျော်သူ

တယ်၊ ကျုပ်က သူ့စကားနားမထောင်ရင် ကျုပ်အတွက် ဘယ်လို
ဖြေသိမ့်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဝိယင်ဟုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် အရှေ့ကျွန်း
မှာ ခင်ဗျားပြန်လာမှာကို စောင့်နေတဲ့လူတွေ အများကြီးရှိနေတယ်
ဟုတ်လား”

ရှုလုန်က တွေဝေသွား၏။

ဝိယင်ဟုန်းက သူ၏အခက်အခဲများကို ဖြေရှင်းပေးသည်။
သူကနားလည်လိုက်လေသည်။

သူသည် ဝိယင်ဟုန်း၏လက်နှစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆွဲ
ကိုင်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားရဲ့ကျေးဇူးကို ဘယ်လိုဆပ်ရမှန်း မသိတော့ပါဘူး
ဗျာ”

ဝိယင်ဟုန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

သူ၏ရင်ထဲမှာလည်း နွေးထွေးသောအငွေ့အသက်များဖြင့်
ပေါ်လာသည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေသည်။

လောကပေါ်တွင် သစ္စာရှိသော မိတ်ဆွေကောင်းတစ်
ယောက်သည် အဖိုးတန်ရတနာပစ္စည်းများထက် တန်ဖိုးရှိသည်
ဟုတ်ပါလော။

ဝိယင်ဟုန်းက အသာအယာပြုံးလိုက်ပြီး...

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၈၅

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ... ခင်ဗျားက အရှေ့ကျွန်းကိုပြန်ပါ
တော့”

ရှုလုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သူသည် ဝိယင်ဟုန်းအားတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကောင်းပါပြီ... ခင်ဗျား အရှေ့ကျွန်းရောက်လာမယ့်အချိန်
ကို ကျုပ်မျှော်နေမယ်”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် အသင့်ရှိနေသောမြင်းတစ်
ကောင်ပေါ်သို့ခုန်တက်ကာ ဝိယင်ဟုန်းအားလှည့်ပင်မကြည့်တော့ဘဲ
နီးစိုင်းမောင်းနှင်သွားလေတော့သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

သူသည် ရှုလုန်ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ငေးကြည့်နေ
ရာမှ ချူးစုအင်း၏အုတ်ဂူရှိရာသို့လျှောက်သွားသည်။

ထို့နောက် အုတ်ဂူရှေ့တွင် နူးထောက်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါဗျာ”

ဟု တောင်းပန်လိုက်လေတော့သည်။

သိုင်းလောကသို့စိန်ခေါ်သံ

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးသည် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေ၏။

သူတို့သည် အလွန်ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းသော သတင်းတစ်ရပ်ကိုရရှိထားသောကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

အကြောင်းမှာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးရှိ အနက်ရောင်သိုင်းသမားများအားလုံးကို လူတစ်ယောက်က စိန်ခေါ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ဟု မည်သူကမျှ တိတိကျကျ သိထားခြင်းမရှိပါ။

ထို့အပြင် ထိုလူအသုံးပြုသောသိုင်းပညာများသည် မည်သည့်သိုင်းအဖွဲ့ကဖြစ်သည်ကို မည်သူကမျှသိရှိထားခြင်းမရှိပါ။

သို့သော် ထိုလူသည် အလွန်ပြင်းထန်သော အဆိပ်တစ်မျိုး

အသုံးပြုတတ်သောကြောင့် ထိုလူအား သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက အဆိပ်ဘုရင်ဟု အမည်ပေးထားကြသည်။

တစ်ခုထူးခြားသည်မှာ အဆိပ်ဘုရင်သည် အနက်ရောင်သိုင်းသမားများကိုသာရွေးပြီး ဒုက္ခပေးလေ့ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် အဖြူရောင်သိုင်းသမားများက အဆိပ်ဘုရင်၏ ချစ်ရှားမှုများကို လျစ်လျူရှုထားကြလေသည်။

အဆိပ်ဘုရင်၏သတင်းသည် တစ်စထက်တစ်စ ကျော်ကြားလာလေသည်။

သူသည် မည်သည့်နေရာမှ ထွက်ပေါ်လာမှန်းမသိရဘဲ ရန်သူကို ပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက်ပြီး ရန်သူလဲကျသွားသည်နှင့် ပျောက်သွားတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် သိုင်းလောကများက အဆိပ်ဘုရင်သည် ညက်နာဆိုသော စောရလှုပ်ရှားပုံနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူနေသည်ဟု ဆိုကြသည်။

ထို့အပြင် အဆိပ်ဘုရင်သည် ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့သားများနှင့် ဆုံလိုက်လျှင် ချမ်းသာပေးလေ့မရှိပါ။

ထို့ကြောင့် ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့သားများက အဆိပ်ဘုရင်ကို

၈၈ ❀ မိုးကျော်သူ

ကြောက်ရွံ့စပြုလာကြသည်။

ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့အတွင်း ဖြစ်ပေါ်လာသော ဂယက်ရိုက်မှုကြောင့် သိုင်းအဖွဲ့ချုပ်ကြီးဂူကျိဝမ်းက ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့မှ တမန်တော်ငါးယောက်ကိုစေလွှတ်ကာ အဆိပ်ဘုရင်အား သုတ်သင်စေခဲ့သည်။

သို့သော် အဆိပ်ဘုရင်၏သတင်းကို အစအနပင်မရရှိသောကြောင့် သူတို့ကလက်လျှော့ပြီး ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့သို့ ပြန်သွားကြလေတော့သည်။

တမန်တော်ငါးယောက်က သုတ်သင်ရန် လိုက်ရှာနေသည်ဟု သတင်းထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် အဆိပ်ဘုရင်က ပျောက်ချင်းမလှပျောက်ကွယ်သွားပြန်သည်။

တမန်တော်ငါးယောက်က ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့သို့ပြန်သွားကြသော်လည်း အဆိပ်ဘုရင်၏သတင်းမှာ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သိုင်းလောကသားများက အဆိပ်ဘုရင်မှာ ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့နှင့် ထိပ်တိုက်ရင်မဆိုင်လို၍ ရှောင်တိမ်းသွားကြပြီဟု ထင်ကြေးပေးကြသည်။

အချို့ကလည်း အဆိပ်ဘုရင်မှာ ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ကိုဖြိုခွဲရန်အတွက် တိတ်တဆိတ်ကြံစည်နေသဖြင့် ကြံပြန်သည်။

တစ်ဟုန်ထိုးနာမည်ကျော်ငြဲသောအဆိပ်ဘုရင်မှာ မည်သူဖြစ်သနည်း။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၈၉

အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှများပြားသောလူများက ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ဌာနချုပ်သို့ ရောက်ရှိလာရပါသနည်း။

ယနေ့သည် ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ချုပ် ဂူကျိဝမ်း၏(၄၅)နှစ်မြောက်မွေးနေ့ပင် ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလော။

ဝိယင်ဟုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

သူက ဤမျှများပြားသော လူအုပ်ကြားထဲတွင်ရှိနေသဖြင့် မည်သူကမျှ သတိမပြုနိုင်ကြပါ။

ထို့အပြင် သူက ဗေဒါသိုင်းအဖွဲ့သားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ စတိဆင်ထားသောကြောင့် မည်သူကမျှ ဂရုမစိုက်ကြခြင်းကို သူက သဘောကျပြီး ပြုံးမိခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဤမျှများပြားလှသောနေရာတွင် ဝိယင်ဟုန်းက ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့အား မည်သို့လုပ်ကြံမည်နည်း။

မဖြစ်နိုင်ပါ။ အသင့်ရှိနေကြသော ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့မှ ကိုယ်ရံတော်သိုင်းသမားများအပြင် သိုင်းလောကမှကျော်ကြားသော သိုင်းသမားများက ရှိနေကြသည်မဟုတ်ပါလော။

ဝိယင်ဟုန်းက ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့အား သုတ်သင်ရန်ရောက်ရှိ

၉၀ ❀ ပိုးကျွေးသူ

ကျူးက အခန်းအတွင်းမှထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက ဒေါသထွက်သွားသည်။

သူ၏အကြံအစည်များသည် လုံးဝပျက်စီးသွားပြီ မဟုတ်
လော။

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ပုန်းကွယ်ရာမှထွက်
လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ထွက်ရန်
ပြင်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက်....

“ချက်....”

အသံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာပြီး စာကြည့်ခန်းတံခါးထဲ
သွားလေသည်။

ဝိယင်ဟုန်းကရင်ထိတ်သွားပြီး စာအုပ်စင်နောက်သို့ တ
ကယာ ပုန်းကွယ်လိုက်ရပြန်လေသည်။

ထို့နောက် ဝင်ရောက်လာသူကို ချောင်းခြောင်းကြည့်ရင်း
သည်။

ပိုးကျူးကသာ ဒုတိယအကြိမ်ဝင်ရောက်လာပါက သူ
တိုက်ခိုက်ပြီး တာမင်စားကျမ်းကိုလုယူမည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဝင်ရောက်လာသူကိုတွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် ဝိ
ဟုန်းက မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားလေသည်။

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၉၁

ဝင်ရောက်လာသူမှာ မျက်နှာထားတည်ကြည်ခန့်ညား
သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၏။

ထို့အပြင် သူ၏နဖူးပေါ်တွင် ကြီးမားသောမဲ့နီတစ်လုံးရှိနေ
သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဝိယင်ဟုန်း၏ခန္ဓာကိုယ်က တစ်ချက်တုန်ခါသွားသည်။
ယခု ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ချုပ်ဂူကျိဝမ်းက ဝင်ရောက်လာပြီဖြစ်
လေသည်။

ဂူကျိဝမ်းကသက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ကုလားထိုင်တစ်
လုံးပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။

သူသည် မွေးနေ့အတွက် အလွန်ပင်ပန်းနေပုံရလေသည်။
ဂူကျိဝမ်းက မျက်နှာကိုလက်ဝါးဖြင့် အတန်ကြာအုပ်၍ထား

ရာမှ ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး ဟောင်းနွမ်းလျက်ရှိသောစားပွဲအား တစ်ချက်
နီက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဝိယင်ဟုန်း၏ခန္ဓာကိုယ်ကို တောင့်တင်းသွားလေတော့၏။
ပိုးကျူးမိုးယူသွားသောစာအုပ်မှာ တာမင်စားကျမ်းဖြစ်နေ

သည်မှာ သေချာသလောက်ရှိနေကြောင်း သူကရိပ်စားမိလိုက်သည်။
ဂူကျိဝမ်းက ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး ဟောင်းနွမ်းနေသောစား

၉၂ ❀ မိုးကျော်သူ

လာခြင်း မဟုတ်ပါ။

သူသည် များပြားလှသောလူများနှင့် ရောနှောနေရသည့် အခွင့်အရေးကိုအသုံးပြုကာ ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ဌာနချုပ်ကို လေ့လာနိုင် ရန်ဖြစ်ပါသည်။

ထို့အပြင် အခွင့်အရေးရရှိပါက တာမင်ဓားကျမ်းစာအုပ်ကို ဝင်ရောက်ရှာဖွေခိုးယူရန် ဖြစ်ပါသည်။

ဝိယင်ဟုန်းက အခြေအနေများကို အကဲခတ်နေစဉ်မှာပင်—

“ဟဲ့...”

မောင်းသံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာပြီး....

“အဖွဲ့ချုပ်ကြီး ကြွချီလာပြီ”

ဟု ရှေ့တော်ပြေးသိုင်းသမားတစ်ယောက်၏ ကျယ်လောင် စွာ အော်ဟစ်လိုက်သောအသံကို ကြားလိုက်ရလေတော့၏။

ဝိယင်ဟုန်းက လူအုပ်အား နောက်သို့ဆုတ်သွား ၏။

လူအများက ဂူကျိဝမ်းထွက် ည်ကို စောင့်ကြည့်နေသ ဖြင့် သူ့အား သတိမပြုမိပါချေ။

ထို့ကြောင့် ဝိယင်ဟုန်းက အလွယ်တကူပင် လူအုပ်နံဘေး

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၉၃

သို့ရောက်ရှိသွားသည်။

သူသည် လူအုပ်နံဘေးသို့ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင် နက် ဝန်းကျင်သို့တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး သစ်ပင်တစ်ပင် နောက်သို့ ဝင်ရောက်ပုန်းကွယ်လိုက်လေသည်။

လူအများကမူ သူ၏လှုပ်ရှားမှုအပေါ် သတိမပြုမိပါချေ။

ဝိယင်ဟုန်းက စိတ်ဓာတ်တက်ကြွသွားသည်။

သူသည် သစ်ပင်များကိုအကာအကွယ်ယူ၍ ဂူတန်သိုင်းဌာ နချုပ်အဆောက်အအုံရှိရာသို့ အကာအကွယ်ယူကာ ချဉ်းကပ်သွား သည်။

ယခင်နေ့များကဆိုလျှင် ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ဌာနချုပ်တစ်ခုလုံး မှာ အစောင့်အကြပ်များနှင့်ပြည့်နှက်နေသော်လည်း ယနေ့တွင်မူ အစောင့်များက တစ်ယောက်တလေမျှပင်မရှိဘဲဖြစ်နေ၏။

ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့၏ အဓိကရန်သူအဆိပ်ဘုရင်မှာ သတင်းအ အနုပင်မရတော့သည့်အတွက် သူတို့ကစိတ်ချစွာ နေထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက အဆောက်အအုံအနီးသို့ရုတ်တရက် ချဉ်း ကပ်သွားပြီး ပွင့်နေသောပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အတွင်းသို့ခုန်ဝင် ခဲ့သည်။

အတွင်းသို့ရောက်သွားသည်နှင့် ဝိယင်ဟုန်းက အံ့သြသွား သည်။

၉၄ ❀ ပိုးကျော်သူ

သူသည် ဂူကျိုဝမ်း၏စာကြည့်ခန်းသို့ရောက်ရှိနေကြောင်း အမှတ်မထင်သိရှိလိုက်ရလေသည်။

ဝိယင်ဟုန်းက ဝမ်းသာသွားသည်။

တာမင်ဓားကျမ်းသည် ဂူကျိုဝမ်း၏စာကြည့်ခန်းအတွင်း နေမည် မဟုတ်ပါလော။

သူက အခန်းတစ်ခုလုံးသို့ရှာဖွေရန်ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာ စာကြည့်ခန်းတံခါးက ချက်ခနဲပွင့်သွားပြီး လူတစ်ယောက်က ကြည့်ခန်းထဲသို့လှမ်းဝင်လာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဝိယင်ဟုန်းက ကပျာကယာ စာအုပ်စင်နောက်သို့ ရောက်ပုန်းကွယ်လိုက်ရသည်။

ဝင်ရောက်လာသူက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူ့ပုံဟန်မှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်နေ၏။

ထိုအမျိုးသမီးမှာ ဂူကျိုဝမ်း၏သမီး 'ပိုးကျူး' ဖြစ်နေသည်။ ဝိယင်ဟုန်းကအံ့သြစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ပိုးကျူးက မျက်လုံးကျိုးကန်းတောင်းမှောက်ဖြင့် စာကြည့်ခန်းတစ်ခုလုံးသို့ ဝင်ကြည့်လိုက်သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၉၅

သူမည် စိတ်ချသွားတော့မှ ဟောင်းနွမ်းလျက်ရှိသော စားပွဲတစ်နေရာသို့ ဦးတည်လျှောက်သွား၏။

သူမ၏ပုံသဏ္ဌာန်မှာ ဤစာကြည့်ခန်းမနှင့် အကျွမ်းဝင်ပုံရရှိလေသည်။

သူမသည် လျင်မြန်စွာဖြင့် စားပွဲအနီးသို့ချဉ်းကပ်သွားပြီး အသင့်ပါလာသောသော့ဖြင့် စားပွဲမှအိတ်ခွေကိုဖွင့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အတွင်းမှ အနီရောင်စာအုပ်တစ်အုပ်ကို နှိုက်ယူလိုက်ကာ အကျီအိတ်အတွင်းသို့ ဝှက်ထားလိုက်လေသည်။

ဝိယင်ဟုန်းက အံ့သြသွားသည်။

ထိုစာအုပ်မှာ တာမင်ဓားကျမ်းဖြစ်ရမည်ဟု သူက တထစ်ချ ယုံကြည်ထားလေသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ပိုးကျူးကအဘယ့်ကြောင့် သူမ၏ဖခင်ဂူကျိုဝမ်းထံမှခိုးယူရပါသနည်း။

ပိုးကျူးသည် တုမုရန်နှင့်လက်ထပ်သောသတင်းမှာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက သိရှိထားပြီးဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ပိုးကျူးက တုမုရန်အတွက် ခိုးယူခြင်းဖြစ်သည်ကို သူကနားလည်လိုက်သည်။

ပိုးကျူးသည် စာအုပ်ရရှိသွားသောအခိုက်တစ်ပြိုင်နက် အခန်းအတွင်းမှလျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ဝိယင်ဟုန်းကဟန့်တားရန် အသက်ဝင်လာသောအခါ ပိုး

၉၆ ❀ ပိုးကျွေးသူ

ကျူးက အခန်းအတွင်းမှထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက ဒေါသထွက်သွားသည်။

သူ၏အကြံအစည်များသည် လုံးဝပျက်စီးသွားပြီ မဟုတ်
လော။

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ပုန်းကွယ်ရာမှထွက်
လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ထွက်ရန်
ပြင်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက်....

“ချက်....”

အသံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာပြီး စာကြည့်ခန်းတံခါးတစ်
သွားလေသည်။

ဝိယင်ဟုန်းကရင်ထိတ်သွားပြီး စာအုပ်စင်နောက်သို့ တ
ကယာ ပုန်းကွယ်လိုက်ရပြန်လေသည်။

ထို့နောက် ဝင်ရောက်လာသူကို ချောင်းခြောင်းကြည့်ရှု
သည်။

ပိုးကျူးကသာ ဒုတိယအကြိမ်ဝင်ရောက်လာပါက သူ
တိုက်ခိုက်ပြီး တာမင်စားကျမ်းကိုလုယူမည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဝင်ရောက်လာသူကိုတွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် ဝိ
ဟုန်းက မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားလေသည်။

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၉၇

ဝင်ရောက်လာသူမှာ မျက်နှာထားတည်ကြည်ခန့်ညား
သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၏။

ထို့အပြင် သူ၏နဖူးပေါ်တွင် ကြီးမားသောမဲ့နီတစ်လုံးရှိနေ
သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဝိယင်ဟုန်း၏ခန္ဓာကိုယ်က တစ်ချက်တုန်ခါသွားသည်။

ယခု ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ချုပ်ဂူကျိဝမ်းက ဝင်ရောက်လာပြီဖြစ်
လေသည်။

ဂူကျိဝမ်းကသက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ကုလားထိုင်တစ်
လုံးပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။

သူသည် မွေးနေ့အတွက် အလွန်ပင်ပန်းနေပုံရလေသည်။

ဂူကျိဝမ်းက မျက်နှာကိုလက်ဝါးဖြင့် အတန်ကြာအုပ်၍ထား
ရာမှ ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး ဟောင်းနွမ်းလျက်ရှိသောစားပွဲအား တစ်ချက်
ခိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဝိယင်ဟုန်း၏ခန္ဓာကိုယ်ကို တောင့်တင်းသွားလေတော့၏။

ပိုးကျူးမိုးယူသွားသောစာအုပ်မှာ တာမင်စားကျမ်းဖြစ်နေ
သည်မှာ သေချာသလောက်ရှိနေကြောင်း သူကရိပ်စားမိလိုက်သည်။

ဂူကျိဝမ်းက ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး ဟောင်းနွမ်းနေသောစား

၉၈ ❀ ပိုးကျော်သူ

ပွဲရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

ဝိယင်ဟုန်းက သူ၏နှလုံးခုန်သံသည် နှစ်ဆမျှမြန်လာသည် ဟု ထင်မိလိုက်သည်။

ဂူကျိုဝမ်းက တာမင်ဓားကျမ်းကိုမတွေ့ခဲ့လျှင် စာကြည့်ခန်း အတွင်းရှိနေသော မိမိအတွက်မလွယ်ကူဟု သဘောပေါက်ထားလေ သည်။

ဂူကျိုဝမ်းက အိတ်ထဲမှသော့တစ်ချောင်းကိုနှိုက်ယူလိုက်ပြီး စားပွဲအံကိုဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက အသက်ပင်မရှူဝံ့အောင်ဖြစ်သွားသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဂူကျိုဝမ်း၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားလေ သည်။

တာမင်ဓားကျမ်းပျောက်ဆုံးသွားသည်ကို သူကရိပ်မိလိုက် ပြီဖြစ်သည်။

ဤစာကြည့်ခန်းသို့ဝင်နိုင်သူမှာ ဂူအိချို၊ ပိုးကျူးနှင့်မိမိသာနီ ကြောင်း ဂူကျိုဝမ်းကသတိပြုမိလိုက်သည်။

ဂူအိချိုသည် အလွန်စိတ်ချရသူဖြစ်သောကြောင့် ပိုးကျူးက တာမင်ဓားကျမ်းကိုခိုးယူသွားခြင်းဖြစ်သည်ကို စဉ်းစားမိလိုက်လေ သည်။

“တောက်....”

သူသည်ခံပြင်းစွာ တောက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်ပြီး စား

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၉၉

အနီးမှ လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက်လာ၏။

သူက ပိုးကျူးကို အချိန်မီဟန့်တားရမည်ဖြစ်သည်။

ဝိယင်ဟုန်း၏မျက်လုံးများက ဝင်းလက်သွားသည်။

ဂူကျိုဝမ်းသည် တာမင်ဓားကျမ်းအတွက် အကြီးအကျယ် ခေါသထွက်နေသဖြင့် သူ၏လှုပ်ရှားမှုတွင် ဟာကွက်ပေါင်းများစွာ ဖြစ်ပေါ်နေလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူကစဉ်းစားခြင်းပင်မပြုတော့ဘဲ ပုန်းကွယ်ရာ နှုတ်ထွက်လိုက်ပြီး ဂူကျိုဝမ်း၏နောက်ကျောကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချ လိုက်လေသည်။

ဂူကျိုဝမ်းသည် မမျှော်လင့်ဘဲခံလိုက်ရသဖြင့် အသံပင်မ ထွက်နိုင်ဘဲ လဲကျသွားလေသည်။

သို့သော် သူက ချက်ချင်းပင်လဲကျရာမှခုန်ထလိုက်ပြီး တိုက် ခိုက်လာသောဝိယင်ဟုန်းအား ခြေထောက်ဖြင့်ကန်ချလိုက်လေ သည်။

“ဂုန်....”

သူ၏လှုပ်ရှားမှုက လျင်မြန်လွန်းလှသဖြင့် ဝိယင်ဟုန်းက နောင်တိမ်းနိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘဲ အဝေးသို့လွင့်စင်သွားလေ၏။

ဂူကျိုဝမ်းက မုဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

“မင်းက ကျုပ်ကို ဒီလိုလုပ်ကြံလို့ ဘယ်ရမလဲ”

ဝိယင်ဟုန်းကလဲကျနေရာမှ လူးလိမ့်ထလိုက်သည်။

၁၀၀ ❀ မိုးကျော်သူ

သို့သော် သူကမတ်တတ်ရပ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါချေ။

အကြောင်းမှာ ဂူကျိဝမ်းလက်ချက်ကြောင့် ခြေထောက်တံ
ဖက်မှာ ကျိုးသွားပြီဖြစ်သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားကသေရမှာပဲ”

ဂူကျိဝမ်းက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး...

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

ဝိယင်ဟုန်းက အေးစက်စွာဖြင့်....

“အဆိပ်ဘုရင်”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ဂူကျိဝမ်းက ရင်ထိတ်သွား
သည်။

သူ၏နောက်ကျောမှလည်း ထူးခြားသောအအေးဓာတ်တစ်
ခု စတင်ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသို့ ပျံ့နှံ့လာသည်။
ထင်မှတ်ရလေသည်။

သူသည် ဝိယင်ဟုန်းအား သေချာစွာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်
ပြီး...

“မင်းအသုံးပြုလိုက်တဲ့လက်ဝါးက အဆိပ်ရှိနေတယ် ဟုတ်
လား”

ဝိယင်ဟုန်းက မဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့အအေးလက်ဝါးတစ်ခု

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၀၁

ခံလိုက်ရတာပဲ၊ ဖြေဆေးမရရင် တစ်လအတွင်းသေသွားရမှာပဲ”

ဂူကျိဝမ်းက ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားပြီး...

“ကျုပ်က မင်းရဲ့အဆိပ်ကိုမူမယ် ထင်သလား”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ခါးမှစားကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး
လျှပ်တစ်ပြက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက ရှောင်တိမ်းနိုင်စွမ်းမရှိပါချေ။

သူ၏လက်တစ်ဖက်နှင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ နာကျင်သော
ဝေဒနာများခံစားလိုက်ရသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

သူသည် ထိုနေရာ၌ဆက်ပြီးနေလျှင် အသက်ဆုံးရှုံးသွားနိုင်
သည်ဟုသဘောပေါက်လိုက်ပြီး အားကုန်ထုတ်ကာ ပြတင်းပေါက်မှ
ခုန်ထွက်လိုက်လေသည်။

စာကြည့်ခန်းအတွင်း ဆူညံသောတိုက်ခိုက်သံများကြောင့်
အစောင့်များက အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာကြသောအခါ ဝိယင်
ဟုန်းမှာ ပျောက်ချွင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

၁၀၂ ❀ မိုးကျော်သူ

တာဝန်

ဝိယင်ဟုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

သူသည် စကားကိုရှည်လျားစွာ ပြောဆိုလိုက်ရသောကြောင့် မောဟိုက်နေပြီဖြစ်ပါသည်။

စန်ကွမ်းထင်းမှာမူ ငေးငိုင်းနေ၏။ သူသည် တာမင်ဓားကျွမ်း၏ အရှုပ်တော်ပုံကို နားလည်လိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလော။

ဝိယင်ဟုန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“မင်းကကော တာမင်ဓားကျွမ်းကို လိုချင်သေးလား”

စန်ကွမ်းထင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မလိုချင်တော့ပါဘူး”

ဝိယင်ဟုန်းက....

“တာမင်ဓားကျွမ်းကိုဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးကဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဓားဝိဇ္ဇာချူးစုအင်းရဲ့သမီး ချယ်ရီကအသက်မသေအ

ဓားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၀၃

အိမ်ကိုပြန်ရောက်လာတော့ ကျုပ်တို့က တာမင်ဓားကျွမ်းကိုရအောင် ယူပြီး ချယ်ရီကိုပေးဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က သိုင်းလောကမှာပြန်ပြီး လှုပ်ရှားလာရတာပါ”

ယခုမှပင် အဆိပ်ဘုရင်ဝိယင်ဟုန်းက သိုင်းလောကသို့ပြန်လည်ခြေလှမ်းလာရသောအကြောင်းရင်းများကို နားလည်လိုက်လေသည်။

ဝိယင်ဟုန်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကဒဏ်ရာရပြီး အရှေ့ကျွန်းမှာသွားပုန်းနေခဲ့တယ်။ အသက်မသေခဲ့ပေမယ့် အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်တဲ့ ဒုက္ခိဘဝကို ရောက်ခဲ့ရတာပါပဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ဝူကျိုဝမ်းက ဘာဘလက်ချက်နဲ့ သေဆုံးသွားတာပေါ့”

ဝိယင်ဟုန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်ရဲ့အဆိပ်လက်ဝါးက အတွင်းအားနဲ့ကုသလို့ မရဘူးကွ၊ အတွင်းအားနဲ့ကုသမိရင် အအေးဓာတ်က အရိုးထဲပါစိမ့်ဝင်သွားပြီး တစ်လကျော်တာနဲ့ သေဆုံးသွားရမှာပဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

ဝိယင်ဟုန်းက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“မင်းက တာမင်ဓားကျွမ်းကိုရအောင်ယူပြီး ချူးစုအင်းရဲ့သမီး ချယ်ရီလက်ထဲကိုရောက်အောင် ပို့ပေးပါ”

၁၀၄ ❀ မိုးကျော်သူ

စန်ကွမ်းထင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ... ကျွန်တော်တာဝန်ယူပါတယ်”

ဝိယင်ဟုန်း၏မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်များဖြတ်သန်းသွားသည်။

သူသည် လက်ထဲမှတောင်ဝှေးဖြင့် မြေပေါ်သို့ ဟိုခြစ်ဒီခြစ် ပြုလုပ်လိုက်ပြီး...

“မင်းက ဒါတွေကိုသေသေချာချာ လေ့ကျင့်မှတ်သားထားပါ”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် မျက်လုံးကိုမှိတ်ထားလိုက်လေသည်။

စန်ကွမ်းထင်းက မြေပေါ်မှရေးခြစ်ထားသော ခြစ်ရာများကို ဂရုတစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုဖြစ်ကတတ်ဆန်းခြစ်ထားသောအရာများမှာ ထိပ်တန်းသိုင်းကွက်များဖြစ်နေသည်ဟု သူက သဘောပေါက်မိလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် အာရုံစူးစိုက်စွာဖြင့် ထိုခြစ်ကြောင်းများကို လေ့လာကြည့်ရှုလိုက်သောအခါ သူသည် အခြေခံသဘောတရားများကို တဖြည်းဖြည်း နားလည်လာလေတော့သည်။

ထိုခြစ်ကြောင်းများ၌ တိုက်ခိုက်မှုနှင့် ခုခံမှုများပါ စုံလင်စွာ ပါရှိနေ၏။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၀၅

အချိန်မည်မျှကြာသွားမှန်း မသိပါ။ စန်ကွမ်းထင်းက မြေပေါ်တွင်ရေးခြစ်ထားသော သိုင်းကွက်များကို လေ့လာသဘောပေါက်သွားလေသည်။

သူသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့်....

“ကျွန်တော်နားလည်ပြီ... ကျွန်တော်နားလည်ပြီ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်သည်။

သို့သော် ဝိယင်ဟုန်းက မည်သို့မျှပြန်မပြောပေ။

စန်ကွမ်းထင်းက အားမလိုအားမရဖြစ်လာပြီး....

“ဘာ ကျွန်တော်နားလည်ပြီဗျ”

ဝိယင်ဟုန်းမှာမူ မျက်လုံးကိုပိတ်မြိတ်ထား၏။

စန်ကွမ်းထင်းက သူ၏လက်ကိုဆွဲကာ လှုပ်ယမ်းခေါ်မည်အပြုတွင် ရုတ်တရက် စန်ကွမ်းထင်း၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ တောင့်တင်းသွားသည်။

အကြောင်းမှာ ဝိယင်ဟုန်း၏လက်မှာ ရေခဲတုံးတမျှ အေးကဲနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

မှန်ပါသည်။ ဝိယင်ဟုန်းက သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

စန်ကွမ်းထင်း၏မျက်လုံးအစုံမှ မျက်ရည်များက စီးဆင်းကျသလေတော့သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၀၇

ထိပ်မှဖြစ်ကြောင်း သူကသိရှိထား၏။

ကြာပန်းတောင်ပေါ်တွင် မီးရောင်များရှိနေလျှင် တုမုရန်
က မည်သို့ရှိမည်နည်း။

သူသည် စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ကြာပန်းတောင်ထိပ်ကိုသွား
ရာလမ်းအတိုင်း တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

ဝိယင်ဟုန်း၏မြေပုံမှလည်း တိတ်ဆိတ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ
တော့သည်။

ဤနေရာသည် တိတ်ဆိတ်၍ လှပသောနေရာတစ်ခုဖြစ်
လေသည်။

သို့သော် ဤနေရာမှလှပမှုသည် အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်
သွားပြီဖြစ်လေသည်။

အကြောင်းမှာ ဤနေရာတွင် မြေပုံအသစ်တစ်ခုဖြစ်ပေါ်
လာသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

စန်ကွမ်းထင်းက မြေပုံရှေ့တွင် ခူးထောက်လျက်ရှိသည်။
သူသည် ဝိယင်ဟုန်းအား မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပြီးဖြစ်သော်

လည်း ထိုနေရာမှထွက်ခွာသွားနိုင်ခြင်းမရှိသေးပါ။

အချိန်မည်မျှကြာသွားမှန်းမသိ စန်ကွမ်းထင်းက မြေပုံရှေ့
မှမတ်တတ်ရပ်လိုက်သောအခါ အဝေးမှမီးရောင်များကို တွေ့မြင်

လိုက်ရလေတော့၏။
စန်ကွမ်းထင်းက ရင်ထိတ်သွား၏။
မီးရောင်ထွက်ပေါ်လာသောနေရာမှာ ကြာပန်းတောင်

၁၀၈ ❀ မိုးကျော်သူ

လူပုကလေး လေးယောက်

စန်ကွမ်းထင်း၏ခြေလှမ်းများက ရှေ့သို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလွှားနေ၏။

သူ၏ခြေလှမ်းများသည် ကြာပန်းတောင်ထိပ်နှင့်နီးလာလေလေ ပို၍လျင်မြန်လာလေလေဖြစ်၏။

သို့သော် သူကခရီးဝေးမှပြေးလွှားလာရသောကြောင့် လမ်းတစ်ဝက်ခန့်တွင် မီးရောင်များငြိမ်းသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူသည် တောင်ပေါ်သို့ရောက်လာသောအခါ မီးများလုံးဝငြိမ်းနေပြီးဖြစ်ပြီး ကြာပန်းတောင်ထိပ်တစ်ခုလုံးမှာ တစပြင်အလား တိတ်ဆိတ်နေ၏။

စန်ကွမ်းထင်းက အံ့သြသွားသည်။ မည်သူက တုမုရန်အိမ်ကလေးအား မီးရှို့ခဲ့သနည်း။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၀၉

တုမုရန်က လက်ပိုက်ကြည့်နေမည်မဟုတ်ဟု သူကသိရှိထားလေသည်။

ထို့အပြင် ကြာပန်းတောင်ထိပ်ပေါ်တွင် လူရိပ်လူခြေကို ပင်မတွေ့ရပါချေ။

ရုတ်တရက် စန်ကွမ်းထင်း၏မျက်လုံးအစုံက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

သူက သတိထားကြည့်လိုက်သောအခါ ထိုအရာများမှာ မြေပုံနှစ်ခုဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

စန်ကွမ်းထင်းက အံ့သြသွားသည်။

ထိုမြေပုံများမှာ မီးလောင်ပြီးနောက်မှ မြှုပ်ထားသောမြေပုံသစ်များဖြစ်သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် တုမုရန်ကသေဆုံးသွားပြီလော။

သူက စဉ်းစားမရဘဲဖြစ်နေစဉ်မှာပင် လူရိပ်တစ်ခုက တောင်အောက်သို့ လျှပ်တစ်ပြက် ပြေးဆင်းသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

စန်ကွမ်းထင်းက အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်....

“ရပ်လိုက်”

ဟု ဟန့်တားလိုက်သည်။

သို့သော် ထိုလူရိပ်ကရပ်တန့်ခြင်းမရှိဘဲ ဆက်၍ပြေးလွှားသွား၏။

၁၁၀ ❀ မိုးကျော်သူ

စန်ကွမ်းထင်းက ထိုလူရိပ်အား သတိပြုကြည့်လိုက်မိသော အခါ တုမုရန်၏သမီးစင်းစင်း ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေ သည်။

စန်ကွမ်းထင်း၏မျက်လုံးများက ဝင်းလက်သွားသည်။

စင်းစင်းက တုမုရန်မည်သည့်နေရာ၌ရှိမည်ကို သိရှိနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည်သတင်းစုံစမ်းရန် စင်းစင်းနောက်သို့ လိုက်သွားမည်ဟုဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး စင်းစင်းပြေးလွှားရာနောက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

စင်းစင်းက ရှေ့မှပြေးလွှားသွားနေ၏။

စန်ကွမ်းထင်းက နောက်မှထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာနေ သည်။

သူတို့က ဝါးနှစ်ရိုက်ခန့်အကွာမှပြေးလွှားနေခြင်းဖြစ်၏။

စန်ကွမ်းထင်းက သူ၏ပြေးလွှားနှုန်းကို မည်သို့ပင်မြှင့်တင် လိုက်သော်လည်း စင်းစင်းကိုမမီဘဲ ဝါးနှစ်ရိုက်ခန့်ကွာဝေးမြဲ ကွာဝေး နေလေသည်။

စင်းစင်း၏ကိုယ်ဖော့ပညာမှာ မိမိထက်သာလွန်နေသည်

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၁၁

ဖြစ်ကြောင်း စန်ကွမ်းထင်းက သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

သူသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး အားကုန်ပြေးလွှား သွားသည်။

မကြာမီ တောအုပ်ကလေးအတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာလေ တော့မည်ဖြစ်သောကြောင့် စင်းစင်းအားမျက်ခြည်ပြတ်သွားသည့်အ တွက် သူကလျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် သူက မည်သို့ပင်ကြိုးစားသော်လည်း စင်းစင်း၏ နှော့ကိုယ်က တောအုပ်ကလေးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ် သွားလေတော့သည်။

စန်ကွမ်းထင်းက ရင်ထိတ်သွားသည်။

စင်းစင်းအားလက်လွှတ်သွားလျှင် တုမုရန်၏သတင်းက ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

သူ၏ခြေလှမ်းများက တောအုပ်ကလေးအတွင်းသို့ လျင် မြန်စွာ ပြေးဝင်သွားလေတော့သည်။

တောအုပ်ကလေးသည် သစ်ပင်ချုံနွယ်များဖြင့်ထူထပ်စွာ နေ၏။

စန်ကွမ်းထင်းက တောအုပ်ကလေးအတွင်းသို့ရောက်ရှိ

၁၁၂ ❀ မိုးကျော်သူ

သွားသောအခါ မျက်လုံးများပင်ပြူးကျယ်သွား၏။

သူက ထင်မှတ်ထားသည့်အတိုင်း စင်းစင်း၏အရိပ်အ
ယောင်မျှပင်မတွေ့ရတော့ဘဲ ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သည်။

စန်ကွမ်းထင်းက စိတ်ပျက်သွားသည်။

သူ၏ ပြေးလွှားနေသောခြေလှမ်းများမှာလည်း တဖြည်း
ဖြည်းလေးလံလာပြီး နောက်ဆုံးရပ်တန့်သွားလေတော့၏။

“အင်း... ဒုက္ခပါပဲ”

ဟု တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်၍ ညည်းညူလိုက်သည်။

သူသည် ယင်းသို့ညည်းညူလိုက်ပြီး သစ်ပင်တစ်ပင်
အောက်သို့ စိတ်ပျက်စွာ ထိုင်ချလိုက်၏။

စင်းစင်းကပျောက်ကွယ်သွားလျှင် သူက ဝိယင်ဟုန်းထဲ
တိပေးထားသောအလုပ်များ မဖြစ်နိုင်တော့ဟု သူက ယုံကြည်ထား
သည်။

သူသည် ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“မဖြစ်ဘူး... သူ့ကိုအလွတ်ပေးလို့မဖြစ်ဘူး”

ဟု တွေးလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဝိယင်ဟုန်းပြောကြားသွားသော

ကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာလေသည်။

ထိုသို့ပြန်လည်စဉ်းစားမိလိုက်သည်နှင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်

တွင်းသို့ ခွန်အားများက တိုးပွားလာသည်ဟု ခံစားလိုက်ရ၏။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၁၃

ရုတ်တရက် သူသည် ထိုင်ရာမှဆတ်ခနဲထလိုက်ပြီး တော

လမ်းကလေးအတိုင်းပြေးလွှားသွားလေသည်။

သို့သော် သူ၏ခြေလှမ်းများက လေးငါးလှမ်းမျှ လှမ်းလိုက်
သည်နှင့် ပြန်လည်၍ တုံ့ခနဲရပ်သွားရ၏။

အကြောင်းမှာ လမ်းကလေးအား ပိတ်ဆို့ထားသောလူတစ်
ဦးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

စန်ကွမ်းထင်း၏မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားသည်။

သူသည် မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် မျက်လုံးများပွတ်၍ ကြည့်
လိုက်သည်။

သူ၏ရှေ့၌ လူတစ်ယောက်ကပိတ်ဆို့ရပ်ထားပေသည်။

ထိုလူမှာ အရပ်သုံးပေခန့်သာရှိသော လူပုကလေးတစ်
ဦးဖြစ်သည်။

သူ၏အနီရောင်ခါးစည်းကြိုးတွင် နှစ်ပေခန့်ရှည်သောဓား
လက်ကို ထိုးထား၏။

ထိုလူပုကလေး၏ ခါးမှဓားချိတ်ထားသောပုံသဏ္ဌာန်မှာ
ပြန်ပင်ရယ်စရာကောင်းနေသည်။

စန်ကွမ်းထင်းသည် မရယ်မိရန် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

၁၁၄ ❀ မိုးကျော်သူ

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ လမ်းပိတ်ထားရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

လူပုကလေးက မျက်နှာမဲ့လိုက်၏။

“မင်းက ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင်နေတယ်ဟုတ်လား”

စန်ကွမ်းထင်းက လူ့ခြေဆည်လိုက်ပြီး....

“မဟုတ်ပါဘူး”

လူပုလေးက....

“မင်းက ကျုပ်ကိုကြောက်စရာမဟုတ်ဘူး... အနည်း”

ကျုပ်အသက်က မင်းအဖေထက်ကြီးတယ်ကွ”

စန်ကွမ်းထင်းက ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ကျုပ်ကို ခင်ဗျားကရန်စနေတာလားဗျ”

လူပုလေးက ခြေတစ်ချက်ဆောင့်လိုက်ပြီး....

“ရန်စရအောင် မင်းက ဘာကောင်မို့လဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက မဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည်။

“ဒီလမ်းက မင်းပိုင်တာလား”

“ကျုပ်ရပ်နေတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

စန်ကွမ်းထင်း စိတ်မရှည်တော့ပါ။

“ပြောလို့မရရင် ကျုပ်က ခင်ဗျား ခေါင်းပေါ်ကနေ

သွားရလိမ့်မယ်”

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၁၅

လူပုလေး ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားသည်။

“မင်းက သွားရဲရင် သွားကြည့်ပေါ့”

စန်ကွမ်းထင်းက တကယ်ပင်ကျော်လွှားရန် ခြေလှမ်းပြင်
လိုက်သည်။

“ချွမ်း....”

ရုတ်တရက် အလင်းရောင်တစ်ချက်ဝင်းလက်သွားသည်။

လူပုလေးက လျှပ်တစ်ပြက် ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး စန်
ကွမ်းထင်း၏ခြေထောက်သို့ ခုတ်ချလိုက်သည်။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုမှာ လျင်မြန်လွန်းလှသဖြင့် စန်ကွမ်းထင်းက
ပင် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားရသည်။

သို့သော် သူက ရင်ထိတ်သွားပြီး ချက်ချင်းပင် ခြေထောက်
ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ရလေသည်။

လူပုလေးက သဘောကျစွာဖြင့်....

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... မင်းမသွားရဲတော့ဘူး မဟုတ်
လား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

စန်ကွမ်းထင်းက လူပုကလေးမှာ ခေသောလူတစ်ယောက်
မဟုတ်မှန်း သဘောပေါက်လာသည်။

ထို့ကြောင့် သူက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ကျုပ်ကိုလမ်းပိတ်ထားရတာလဲ”

၁၁၆ ❀ မိုးကျော်သူ

လူပုလေးက....

“အင်း... မင်းက လူကြီးကိုရိုသေတတ်လာပြီပဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

စန်ကွမ်းထင်းမှာ ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးပင်

တုန်ယင်လာလေတော့သည်။

လူပုလေးကသဘောကျစွာဖြင့် တဟားဟားရယ်မောလိုက်

သည်။

သူ၏ရယ်မောသံသည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသို့ ကျယ်လောင်

စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

စန်ကွမ်းထင်း အံ့သြသွားသည်။

၍လူပုလေး၏အသံမှာ ကျယ်လောင်သည် မှန်သော်လည်း

လေးဘက်လေးတန်မှ ထွက်ပေါ်လာနိုင်ခြင်းမရှိပါ။

ယခု ရယ်မောသံများသည် သူ၏လေးဘက်လေးတန်မှ

ထွက်ပေါ်လာနေသည်။

ထို့ကြောင့် သူကရင်ထိတ်သွားပြီး ဝန်းကျင်သို့တစ်ချက်အ

ကဲခတ်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာပြူးကျယ်သွားလေတော့

သည်။

အကြောင်းမှာ သူ၏လေးဘက်လေးတန်တွင် သဘောကျ

စွာ ရယ်မောနေသော လူပုလေးများကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့်

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၁၇

ဖြစ်ပါသည်။

လူပုကလေးများမှာ အားလုံးလေးယောက်ဖြစ်နေသည်။

သူတို့သည် စန်ကွမ်းထင်း၏ လေးဘက်လေးတန်မှရပ်တန့်
လျက်ရှိသည်။

သူတို့ကနေရာတွင်ပင် ရပ်လျက်ရှိနေကြသည်။

သူတို့၏အရပ်များက ပုနေသောကြောင့်သာ စန်ကွမ်းထင်း
က သတိမထားမိခြင်းဖြစ်လေသည်။

လူပုလေး လေးယောက်မှာခါးစည်းကြိုးမှလွဲ၍ တစ်ပုံစံ
တည်းဖြစ်နေ၏။

စန်ကွမ်းထင်းက အံ့သြသွားသည်။

သူသည် ထိုလူပုလေး လေးယောက်၏အကြောင်းကိုသိရှိခဲ့
ခြင်း မရှိပါချေ။

ထို့ကြောင့် လူပုလေးများမှာရန်ငြိုးမရှိဘဲ အဘယ်ကြောင့်
သူ့ကိုဟန့်တားနေရသည်ကို သူကနားမလည်နိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။

လူပုလေး လေးယောက်က ရယ်မောနေရာမှရပ်တန့်လိုက်
ကြသည်။

သူတို့သည် အရပ်ပုနေသော်လည်း ထိပ်တန်းသိုင်းသမား

၁၁၈ ❀ မိုးကျော်သူ

များဖြစ်ဟန်တူသည်။

သူတို့၏ခါးစည်းကြိုးများက အနီး၊ အဖြူ၊ အနက်၊ အစိမ်းခွဲခြားမထားလျှင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခွဲခြားနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

အနီရောင်ခါးစည်းကြိုးရှိသောလူပုလေးက....

“မင်းကထွက်မပြေးတော့ဘူး မဟုတ်လား”

စန်ကွမ်းထင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ထိုလူပုလေးများကိုရင်ဆိုင်ရန် ခက်ခဲနိုင်ကြောင်း သူက နှိပ်မိလိုက်သည်။

အနီရောင်ခါးစည်းကြိုးရှိသောလူပုလေးက....

“မင်းက လိမ္မာတယ်”

စန်ကွမ်းထင်းက ဒေါသကိုချုပ်တည်းထားလိုက်ရလေသည်။

အဖြူရောင်ခါးစည်းကြိုးရှိသောလူပုလေးက ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

သူသည် စန်ကွမ်းထင်းအားကြည့်ကာ....

“မင်းက ကြာပန်းတောင်ကဆင်းလာတာ မဟုတ်လား”

စန်ကွမ်းထင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၁၉

အနက်ရောင်ခါးစည်းကြိုးရှိသောလူပုလေးက....

“ကြာပန်းတောင်ထိပ်ပေါ်မှာ ဘာတွေရှိလဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက စိတ်မရှည်တော့ပဲ....

“ခင်ဗျားတို့သိချင်ရင် သွားကြည့်ပေါ့”

အနက်ရောင်လူပုလေး ဒေါသသွားသည်။

“မင်းက ငါ့ကိုစော်ကားတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ယခုမှပင် စန်ကွမ်းထင်းက အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို နားညိုလိုက်လေသည်။

ထိုလူပုလေးများသည် ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင်များဖြစ်သော်လည်း ကလေးဆန်သောလူများဖြစ်သည်ကို သူက သဘောမကောင်းသွားသည်။

အနက်ရောင်ခါးစည်းကြိုးရှိသောလူပုလေးက လေသံမာခြင်း....

“ကြာပန်းတောင်ပေါ်မှာ ဘာတွေရှိသလဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက ဒေါသထွက်လာပြီး....

“ကြာပန်းတောင်ပေါ်မှာ ဘာတွေရှိသလဲ ဟုတ်လား....

ခေါင်းကုန်းဖြစ်နေပြီဗျ။ အဲဒီမှာမြေပုံတွေပဲရှိတယ်”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ လူပုလေးများက မျက်လုံးကချယ်သွားကြလေသည်။

အဖြူရောင်ခါးစည်းကြိုးရှိသောလူပုလေးက....

၁၂၀ ❀ မိုးကျော်သူ

“မင်းက တကယ်ပြောနေတာလား”

“တကယ်ပေါ့”

အနီရောင်ခါးစည်းကြိုးရှိသောလူပုလေးက....

“မင်း တကယ်ပြောနေတာ မဟုတ်နိုင်ဘူး”

စန်ကွမ်းထင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

တစ်ချိန်လုံး စကားမပြောဘဲ ရပ်တန့်နေသောအစိမ်း

ခါးစည်းကြိုးရှိသောလူပုလေးက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“ကြာပန်းတောင်ထိပ်ပေါ်မှာ တုမုရန်ကိုတွေ့ခဲ့သေး

စန်ကွမ်းထင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မတွေ့ခဲ့ဖူးပျ”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ လူပုလေးများ

ကွက်ခနဲပျက်သွားကြသည်။

အနီရောင်ခါးစည်းကြိုးရှိသောလူပုလေးက....

“တုမုရန်သေသွားပြီလို့ မင်းဆိုလိုတာလား”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ဒါတော့ ကျုပ်လဲမသိဘူး... ကြာပန်းတောင်ထိပ်မှာ

လောင်နေတာတွေ့လို့ ကျုပ်ကလိုက်သွားတာ ဟိုရောက်တော့

တစ်ယောက်မှမတွေ့ရဘဲ ပြာပုံဖြစ်နေတာတွေ့ရတယ်ဗျ”

အနီရောင်ခါးစည်းကြိုးရှိသောလူပုလေးက ပါးစပ်

ထားလိုက်သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၂၁

အဖြူရောင်ခါးစည်းကြိုးရှိသောလူပုလေးက....

“တုမုရန် သေသွားပြီထင်တယ်”

အစိမ်းရောင်ခါးစည်းကြိုးရှိသောလူပုလေးက ခေါင်းခါ

ယမ်းလိုက်ပြီး....

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... တုမုရန်က အလွန်ညာဏ်များတဲ့လူဗျ... သူက သေချင်ဟန်ဆောင်နေရင် ကျုပ်တို့တာဝန်ခံနိုင်မှာလဲ”

အနီရောင်ခါးစည်းကြိုးရှိသောလူပုလေးက အားရဝမ်းသာ

သောလေသံဖြင့်....

“ဟုတ်တယ်... သူက လိမ်ပြောတာပဲဖြစ်ရမယ်”

သူ၏စကားကြောင့် စန်ကွမ်းထင်းကဒေါသခြောင်းခြောင်း

ထွက်သွားပြီး....

“ခင်ဗျား စကားကြည့်ပြောပါ”

အနီရောင်ခါးစည်းကြိုးရှိသောလူပုလေးက မျက်မှောင်

ကြွတ်လိုက်ပြီး....

“မင်း လိမ်ပြောတာမဟုတ်လား”

စန်ကွမ်းထင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

အစိမ်းရောင်ခါးစည်းကြိုးရှိသောလူပုလေးက....

“သူလိမ်မပြောဘူးဆိုတာ ကျုပ်ယုံတယ်... ဒါကြောင့်

ကျုပ်တို့ကကြာပန်းတောင်ထိပ်ကိုသွားပြီး စုံစမ်းကြည့်ရင်ကောင်း

မယ်”

၁၂၂ ❀ မိုးကျော်သူ

သူ၏စကားကြောင့် စန်ကွမ်းထင်းကစိတ်ဝင်စားသွားပြီး...
 “ခင်ဗျားတို့က တုမုရန်ရဲ့ မိတ်ဆွေလား”
 ထိုစကားကြားလျှင် အနီရောင်ခါးစည်းကြိုးရှိသောလူပု
 လေးက ဒေါသကြီးစွာဖြင့်...
 “ကျုပ်တို့ကို သေသေချာချာကြည့်... တုမုရန်လိုလူမျိုးနဲ့
 ဘယ်တော့မှ မိတ်ဆွေမဖွဲ့ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားစမ်းပါ”
 သူ၏စကားကို စန်ကွမ်းထင်းကသတောကျသွား၏။
 သူသည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ပြီး...
 “ကောင်းတယ်... တုမုရန်က သတ်ပစ်သင့်တဲ့ လူတစ်
 ယောက်ပဲဗျ”
 သူ၏စကားကြောင့် အနီရောင်ခါးစည်းကြိုးရှိသောလူပုက
 လေးက အံ့သြသွားပြီး...
 “ဟေ့... မင်းကလဲ တုမုရန်ကိုသတ်ပစ်ချင်တယ်ဟုတ်လား”
 “ဟုတ်တယ်”
 “မဖြစ်ဘူး... မင်းက တုမုရန်ကိုမသတ်ရဘူး”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “တုမုရန်ကို ကျုပ်တို့ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှမသတ်ရဘူး”
 စန်ကွမ်းထင်း မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။
 “ခင်ဗျားတို့ပဲသတ်မယ်ပေါ့”
 အနီရောင်ခါးစည်းကြိုးရှိသောလူပုလေးက ခေါင်းညိတ်

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၂၃

လိုက်သည်။
 “ဟုတ်တယ်”
 စန်ကွမ်းထင်းက...
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 အနီရောင်ခါးစည်းကြိုးရှိသောလူပုလေးက...
 “ကျုပ်တို့သခင်က အမိန့်ပေးထားလို့ပေါ့”
 စန်ကွမ်းထင်း မဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည်။
 “တုမုရန်ကို ကျုပ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမသတ်ရဘူးဗျ”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “ကျုပ်ဆရာက အမိန့်ပေးထားလို့ပေါ့ဗျ”
 လူပုလေးများက အံ့သြသွားပြီး...
 “မင်းဆရာက ဘယ်သူလဲ”
 စန်ကွမ်းထင်းက အဖြေမပေးပဲ...
 “ခင်ဗျားတို့သခင်ကကော ဘယ်သူလဲ”
 အနီရောင်ခါးစည်းကြိုးရှိသောလူပုလေးက အသံတင်း
 စွာဖြင့်...
 “ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့အလုပ်ဝင်ရှုပ်ရင် သတ်ပစ်ရမှာ”
 စန်ကွမ်းထင်းက...
 “ကျုပ်ကလဲညာမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

၁၂၄ ❀ မိုးကျော်သူ

အနီရောင်ခါးစည်းကြိုးရှိသောလူပုလေးက ဒေါသကိုထင်ထင်တော့ဘဲ ခါးမှစားကိုဆွဲထုတ်ကာ....

“မင်း ရောင်ပေးရင်ကောင်းမယ်”

စန်ကွမ်းထင်းက ခေါင်းမာစွာဖြင့်....

“ခင်ဗျားတို့ရှောင်ပေးပါ”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် အနီရောင်ခါးစည်းကြိုးရှိသောလူပုလေးက တိုက်ခိုက်လေသည်။

အနီရောင်လူပုလေးကတိုက်ခိုက်လိုက်သဖြင့် ကျန်လူပုလေးက နေနိုင်တော့ဘဲ စန်ကွမ်းထင်းအားတိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

လူပုလေး လေးယောက်သည် အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် လေးဘက်လေးတန်ခွဲ၍ရပ်နေကြသည်။

သူတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စုပေါင်းအားကိုယူ၍တိုက်ခိုက်မည်ဟု မျှော်လင့်ရလေသည်။

ယခုအခြေအနေမှာ စန်ကွမ်းထင်းက အလယ်တွင်ရောက်နေသဖြင့် လူပုလေးများဝိုင်းရံထားခြင်းကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

အနီရောင်ခါးစည်းကြိုးရှိသောလူပုလေး၏စားတစ်ခုဝင်းလက်သွားပြီး စန်ကွမ်းထင်းအား တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

စားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၂၅

စန်ကွမ်းထင်းက သူ၏စားကို လျင်မြန်စွာရှောင်တိမ်းပြီး နီလည်တိုက်ခိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် သူ၏နောက်ကျောရှိ ခါးစည်းကြိုးရှိသောလူပုလေးက စားဖြင့်တိုက်ခိုက်လာသည်။

ထို့ကြောင့် စန်ကွမ်းထင်းက ရှေ့သို့ဆက်လက်မတိုက်ခိုက်ဝံ့တော့ဘဲ နောက်လှည့်ခုခံလိုက်ရသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် တောင်ဘက်မှ အဖြူရောင်ခါးစည်းကြိုးရှိသော လူပုလေးက တိုက်ခိုက်လာပြန်သည်။

စန်ကွမ်းထင်းခုခံရန်ဟန်ပင်လိုက်စဉ်မှာပင် မြောက်ဘက်မှ အနီရောင်ခါးစည်းကြိုးရှိသောလူပုလေးက တိုက်ခိုက်လာလေသည်။

စန်ကွမ်းထင်း မည်သို့ခုခံရမှန်းမသိ နဖူးပေါ်မှရွေးများပင် ဆင်းကျလာလေတော့သည်။

ထူးခြားနေသည်မှာ လူပုလေးများက အရပ်ပုသောကြောင့် စန်ကွမ်းထင်း၏ခြေထောက်ကိုသာ တိုက်ခိုက်နိုင်၏။

သိုင်းသမားအချင်းချင်းယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်လျှင် ခန္ဓာကိုယ်ခံစားရလုံးသို့ တိုက်ခိုက်ကြသောသိုင်းကွက်နှင့် သိုင်းပညာရပ်များသာ သိသည်။

ထိုကဲ့သို့ ခြေထောက်ကိုသာ ဦးတည်တိုက်ခိုက်သောသိုင်းကွက်မျိုးမှာ အလွန်ရှားပါးလှပေသည်။

၁၂၆ ❀ မိုးကျော်သူ

သို့သော် ထိုလူပုလေးများက အရပ်ပုနေသောကြောင့် တို့ကခြေထောက်အားတိုက်ခိုက်သောအခါ အလွန်ထက်မြက်နေသည်။

စန်ကွမ်းထင်းရင်ထဲ၌ တစ်စထက်တစ်စ လေးလံလာသည်။

ဤအတိုင်းဆက်လက်တိုက်ခိုက်သွားပါက မကြာမီ သူ့ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံးမှာ လူပုလေးများ၏ခါးချက်ထိမှန်သွားသည်ဟု သဘောပေါက်ထား၏။

ထို့ကြောင့် သူကမည်သို့လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေစဉ်မှာ ရုတ်တရက် သူက တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိလိုက်သည်။

ကိုယ်ဖော့ပညာကိုအသုံးပြု၍ လူပုလေး၏ဦးခေါင်းကို ကျော်လွှားသွားပြီး ထွက်ပြေးလျှင်ဖြစ်နိုင်သည်ဟု သူက စဉ်းစားမိလိုက်သည်။

သူက ရန်သူနှင့်ရင်ဆိုင်လာလျှင် ထွက်မပြေးလိုသော်လည်း စင်းစင်းနောက်သို့အချိန်မီလိုက်သွားရန် အရေးတကြီးလိုအပ်နေသည် မဟုတ်ပါလော့။ ထို့ပြင် လူပုလေးများနှင့်ရန်မဖြစ်လိုပါချေ။

ထို့ကြောင့် သူက....

“ယား...”

ဟု ငြာသံပေးကာ ခြေကိုဆောင့်လိုက်ပြီး အပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

ဓားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၂၇

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကျွမ်းပစ်ကာ လူပုလေးများ၏ နောက်သို့ကျရောက်သွား၏။

သူ၏ခြေထောက်များက မြေပေါ်သို့ထိတွေ့မိလိုက်သည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လူပုလေးများက သူ့အား ပြန်လည်ဝိုင်းရံထားပြီး ဖြစ်သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

စန်ကွမ်းထင်းက ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူသည် လူပုလေးများနှင့် သူ့သေကိုယ်သေတိုက်ခိုက်ရ တော့မည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အဆိပ်ဘုရင်ပိယင်ဟုန်းသင်ကြားပေးခဲ့သော သိုင်းကွက်များကိုအသုံးပြုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး သူ၏လက်ဝါးနှစ်ဖက်တွင် အတွင်းအားများစုစည်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် လူပုလေးများထံသို့ရှိက်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် မှာပင် အဝေးမှသီချင်းသံများက ထွက်ပေါ်လာနေသည်ကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

သီချင်းသံသည် အဝေးမှထွက်ပေါ်လာရာမှ တဖြည်းဖြည်း ပို၍ ကျယ်လောင်လာလေသည်။

သီချင်းသံရှင်သည် တစ်စထက်တစ်စနီးကပ်လာပြီဟု စန်ကွမ်းထင်းက သိရှိလိုက်လေသည်။

သီချင်းသံသည် တစ်စထက်တစ်စ ကျယ်လောင်လာသဖြင့် သီချင်းသံကို ပီပီပြင်ပြင်ကြားလိုက်ရသည်။

၁၂၈ ❀ စိုးကျော်သူ

“နေဝန်းနီက အနောက်ဘက်သို့ဝှပ်လျှိုးသွားတော့ လပြည့်ဝန်းကအရှေ့ကထွက်လာတယ်။ လပြည့်ဝန်းက အနောက်ဘက်ဝင်သွားမှ နေဝန်းနီကအရှေ့ဘက်ကပြန်ထွက်လာတယ်... ဒီလိုပဲ ကျွန်မက ရှင့်ကို ဘယ်တော့မှမိနိုင်မှာလဲကွယ်”

ထိုသီချင်းသံကြားလိုက်ရသည်နှင့် စန်ကွမ်းထင်း၏မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွား၏။

လူပုလေးများမှာလည်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားကြလေသည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြပြီး ပါးစပ်ပိတ်ထားကြသည်။

သူတို့၏ပုံသဏ္ဌာန်မှာ အနည်းငယ်ထူးခြားနေသည်ကို စန်ကွမ်းထင်းက သိရှိလိုက်လေသည်။

အကြောင်းမှာ သူတို့လေးယောက်သည် စန်ကွမ်းထင်းအား တိုက်ခိုက်နေရာမှ ရပ်တန့်လိုက်ကြပြီး သီချင်းသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ မျှော်ကြည့်နေကြသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

သီချင်းသံသည် အလွန်ဆွေးမြေ့ဖွယ်ကောင်းနေ၏။

သီချင်းသံသည် တစ်စထက်တစ်ကျယ်လောင်လာပြီး

စားလှလင်နှင့်ပေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၂၉

နောက်ဆုံးရပ်တန့်သွားလေသည်။

သီချင်းသံရပ်တန့်သွားသည်နှင့် တောအုပ်အတွင်းရှိ လမ်းကလေး၏တစ်ဘက်တစ်ချက်မှ လူတစ်ယောက်ပြေးလွှားလာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူသည် စန်ကွမ်းထင်းတို့လူစုရှိရာသို့ ဦးတည်ပြေးလွှားလာနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုလူအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် စန်ကွမ်းထင်းက ဟန်ဆောင်နိုင်တော့ဘဲ....

“အိလန်....”

ဟု ကျယ်လောင်စွာ ခေါ်လိုက်သည်။

သူမသည် ပျားတောင်တန်းမှထွက်ခွာလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြာပန်းတောင်သို့ ဦးတည်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူမ ပျားတောင်တန်းသို့ထွက်ခွာသွားသောအချိန်တွင် ချိုးခိုက် ကြာပန်းတောင်ပေါ်၌ကျန်ရစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

အိလန်ကပြေးလွှားရာမှ ခြေလှမ်းများကရပ်တန့်လိုက်၏။

ခါတိုင်းအချိန်က သူမသည် စန်ကွမ်းထင်းအား တွေ့မြင်လိုက်လျှင် မျက်နှာပျက်သွားသော်လည်း ယခု တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိနေ၏။

အကြောင်းမှာ သူမက ကြာပန်းတောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

၁၃၀ ❀ မိုးကျော်သူ

ကြာပန်းတောင်ပေါ်၌ လူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှမရှိဘဲ ပြာဇံ အတိဖြစ်နေသောကြောင့် ချူးရှန်အား မည်သို့ရှာဖွေရမုန်းမသိဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် စန်ကွမ်းထင်းအား တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ချူးရှန်၏သတင်းများစုံစမ်းရရှိနိုင်သည်ဟု သဘောပေါက်လိုက်ပြီး ဝမ်းသာသွားခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လူပုကလေး လေးယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် အီလန်က အံ့သြသွား၏။

လူပုကလေး လေးယောက်မှာလည်း သူမကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် မြေပေါ်သို့ခူးထောက်ကာ အရိုအသေပေးလိုက်ကြလေသည်။

မြေပေါ်သို့ခူးထောက်လိုက်သောကြောင့် သူတို့၏အရပ်မှာ နှစ်ပေခန့်သာရှိသည်ဟု စန်ကွမ်းထင်းကတွေးလိုက်မိလေသည်။

ထိုလူပုလေးယောက်သည် အီလန်အားအရိုအသေပေးသည့်အတွက် အရှေ့ကျွန်းမှလာသောလူများဖြစ်သည်ဟု သူက စေားမိလိုက်လေသည်။

အီလန်က လူပုလေးယောက်ကိုစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ရှင်တို့က နေရာတကာရန်ဖြစ်နေကြပါလား”

လူပုလေးယောက်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

အီလန်က....

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၃၁

“ရှင်တို့က ပြည်မကိုဘာလာလုပ်ကြတာလဲ”

အစိမ်းရောင်ခါးစည်းကြိုးရှိသောလူပုလေးက....

“သခင်ကြီးက သခင်မလေးကိုလိုက်ရှာခိုင်းလို့ပါ၊ နောက်ပြီး

ဆိုင်းဘီလူးတုမုရန်နဲ့သတင်းကိုလဲ စုံစမ်းခိုင်းလိုက်ပါတယ်”

အီလန်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....

“ဖေဖေက ကျွန်မကိုခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်ဟုတ်လား”

အစိမ်းရောင်ခါးစည်းကြိုးရှိသောလူပုလေးက....

“ဟုတ်ပါတယ်”

အီလန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“ကျွန်မမလိုက်ဘူး”

ထိုစကားကြောင့် လူပုကလေးများက လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြသည်။

အဖြူရောင်ခါးစည်းကြိုးရှိသောလူပုလေးက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်လိုက်ပြီး....

“သခင်မလေး ပြန်မလိုက်လာရင် ကျုပ်တို့က အပြစ်ပေးခံရမိနိမယ်၊ ကျုပ်တို့ကိုသက်သာပါဦး”

အီလန်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကိစ္စမရှိပါဘူး... မေမေ့ကိုသာ သေသေချာချာ ပြောပြလိုက်ပါ၊ ကျွန်မ ပြန်လာပါမယ်လို့.... ဒါပေမယ့် အခုတော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

၁၃၂ ❀ မိုးကျော်သူ

သူမသည် ချူးရှန်အားရှာဖွေတွေ့ရှိသည့်အချိန်အထိ ပြည်
မတွင်နေထိုင်ဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း စန်ကွမ်းထင်းကသဘောပေါက်
လိုက်သည်။

အနက်ရောင်ခါးစည်းကြိုးရှိသောလူပုလေးက....

“သခင်မလေးပြန်မလာရင် သခင်ကြီးကိုယ်တိုင်လိုက်လာ
မှာဗျ”

ထိုစကားကြောင့် အိလန်က ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူမသည် ဒေါသကြီးစွာဖြင့် အနက်ရောင်ခါးစည်းကြိုး
သောလူပုကလေး၏ပါးကို ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ဖြန်း....”

အနက်ရောင်ခါးစည်းရှိသောလူပုကလေးက ပါးကိုအရိုက်
ရသော်လည်း နာကျင်ဟန်မပြဘဲ မလှုပ်မယှက်ရပ်၍နေသည်။

အိလန်က ဒေါသကြီးစွာဖြင့်....

“ရှင်တို့မြန်မြန်ပြန်သွားကြ... ကျွန်မကိုတွေ့ခဲ့တယ်လို့
ဖေ့ကိုပြောရင် ရှင်တို့အားလုံးကိုသတ်ပစ်မယ်”

သူမက မည်သို့ပင်ကြိမ်းမောင်းလိုက်သော်လည်း လူပု
လေးများက မလှုပ်မယှက်ရပ်နေကြသည်။

အိလန်က....

“ရှင်တို့မသွားကြဘူးလား”

သူမသည်ပြောရင်း လူပုလေးများအား ပါးရိုက်ရန်ဟန်ဖြင့်

စားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၃၃

လိုက်သည်။

စန်ကွမ်းထင်းက မနေနိုင်တော့ဘဲ....

“အိလန်... သူတို့ကိုမရိုက်ပါနဲ့”

ဟု ဟန့်တားလိုက်သည်။

အနီရောင်ခါးစည်းကြိုးရှိသောလူပုလေးက....

“ဟေ့... မင်းက ဘာကောင်မို့ ကျုပ်တို့သခင်မလေးကို ဟန့်
တားရတာလဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက ဒေါသထွက်သွားသည်။

သို့သော် သူက လူပုလေးများအားဂရုမစိုက်ဘဲ အိလန်ကို

ဩဇာ....

“သူတို့ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါနော်”

ဟု တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

အနီရောင်ခါးစည်းရှိသောလူပုကလေးက စန်ကွမ်းထင်း
အား လေသံခက်ထန်စွာဖြင့်ပြောလိုက်သော်လည်း သူ၏စိတ်ထဲ၌
ကျိတ်၍ ကျေးဇူးတင်မိသည်။

အိလန်က လူတစ်ယောက်အားပါးရိုက်လျှင် အနည်းဆုံးသုံး
ဆယ်ချက်ခန့်ရမှ ကျေနပ်သည်မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် သူတို့ကမသွားသေးဘဲ မလှုပ်မယှက်ရပ်တန့်နေ
ဩဇာဖြင့်ဖြစ်လေသည်။

အိလန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

၁၃၄ ❀ မိုးကျော်သူ

“ကောင်းပြီ... သူတို့ကိုလွှတ်လိုက်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်ကတိတစ်ခုပေးရမယ်”

စန်ကွမ်းထင်းက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....

“ဘာကတိပေးရမှာလဲ”

အိလန်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ချူးရှန် ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာပြောပြပါ”

စန်ကွမ်းထင်းက စိတ်ပျက်သွားသည်။

အိလန်က ယခုအချိန်ထိ ချူးရှန်အပေါ်စိတ်မကုန်သေး

သည်ကိုတွေ့ရသောအခါ သူက ဝမ်းနည်းသွားသည်။

အိလန်က စန်ကွမ်းထင်းငေးငိုင်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်သောအခါ....

“ဘယ့်နယ့်လဲ... ရှင်မပြောပြနိုင်ဘူးလား”

စန်ကွမ်းထင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်က ချူးရှန်ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာ မသိဘူးဗျ”

အိလန်က ဒေါသထွက်သွားသည်။

သူမသည် ခြေထောက်တစ်ချက်ဆောင့်လိုက်ပြီး....

“ရှင် လိမ်ပြောနေတာ”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ကျုပ်က မသိလို့မသိဘူးပြောတာပါ... လိမ်ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး”

ဟုတ်ပါဘူး”

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၃၅

အိလန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“ရှင်က တကယ်ပြောတာလား”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“တကယ်ပါ”

စန်ကွမ်းထင်း၏ဟန်မူရာမှာ လိမ်ညာပြောနေခြင်းမဟုတ်

မှန်း သိလိုက်သဖြင့် အိလန်ကစိတ်ပျက်သွားလေသည်။

သူမသည် ချူးရှန်နှင့်နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံခဲ့သူမှာ စန်ကွမ်း

ထင်းဖြစ်မှန်း သိရှိထား၏။

ထို့ကြောင့် စန်ကွမ်းထင်းကမသိဘူးဆိုလားသဖြင့် မည်သို့

လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ရုတ်တရက် စန်ကွမ်းထင်း၏မျက်လုံးများက ဝင်းလက်သွား

ပြီး....

“သူ ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာ သိနိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်တော့

ရှိတယ်ဗျ”

အိလန်က ဝမ်းသာသွားပြီး....

“ဟုတ်လား... ဘယ်သူလဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“တုမုရန်နဲ့သမီး စင်းစင်းပေါ့”

ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ အိလန်မှာမျက်နှာကွက်

နေပျက်သွားလေသည်။

၁၃၆ ❀ မိုးကျော်သူ

သို့သော် သူမသည် ချက်ချင်းပင် ကြွေဆည်လိုက်ပြီး—
“စင်းစင်း ဘယ်မှာရှိသလဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ကျုပ်က သူ့နောက်လိုက်လာတာဗျ”

သူသည် ပြောရင်း လူပုက လေးလေးယောက်ကို ညွှန်ပြ
လိုက်ပြီး....

“သူတို့က ဟန့်တားထားတာနဲ့ စင်းစင်းကို မျက်ခြည်ပြေး
သွားတာ”

အိလန်က ဒေါသထွက်သွားသည်။

သို့သော် သူမက လူပုက လေးများကို ပါးရိုက်ခြင်းမပြု

တော့ပဲ....

“ရှင်တို့က မြန်မြန်သွားကြပါတော့ရှင်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူမ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် လူပုက လေးများ

တို့ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ ထိုနေရာမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားလေ
သည်။

လူပုလေးလေးယောက်က ထွက်ခွာသွားကြပြီဖြစ်သည်

စားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၃၇

အိလန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“စင်းစင်းနောက်ကိုလိုက်သွားရင် ချူးရှန်ကိုတွေ့နိုင်မလား”

ဟု စန်ကွမ်းထင်းအား မေးလိုက်သည်။

စန်ကွမ်းထင်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ

သော အရိပ်အယောင်များ ပြန့်ပေါ်လာလေသည်။

အိလန်ကို သူက မြတ်နိုးချစ်ခင်တွယ်တာမိသည်ဖြစ်သော
ကြောင့် အိလန်စိတ်ချမ်းသာရေးအတွက် အစွမ်းကုန်လိုက်လျှော

လိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။

“ဖြစ်နိုင်တယ်... ကြာပန်းတောင်ထိပ်ကဆင်းလာတာ စင်း
စင်းတစ်ယောက်ပဲရှိသေးတယ်၊ သူက ချူးရှန်ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာ

သိနိုင်တယ်”

အိလန်က ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဒါဆို ကျွန်မတို့ စင်းစင်းနောက်ကိုလိုက်သွားရင် မကောင်း
ဘူးလား”

စန်ကွမ်းထင်းကလည်း ဝမ်းသာသွားသည်။

အိလန်က ကျွန်မတို့ဟူသော စကားလုံးကိုသုံးစွဲလိုက်သော
ကြောင့် မိမိကိုပါ တပါတည်းလိုက်ပါစေလိုသည်ဟု နားလည်လိုက်

လေသည်။

ထို့ကြောင့်....

“ကောင်းပြီ... သူက အရှေ့ဘက်ကိုပြေးသွားတာဗျ”

၁၃၈ ❀ မိုးကျော်သူ

သူသည်ပြောပြီးသည်နှင့်အရှေ့ဘက်သို့ အိလန်နှင့်အတူ
လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၃၉

သမင်နှင့်ကျား

တောအုပ်ကလေးတစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ကြာပန်းတောင်နှင့် အလှမ်းကွာဝေးသော နေရာ၌ရှိသော
တောအုပ်ကလေးတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

စင်းစင်း၏ခြေလှမ်းများက ရပ်တန့်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

သူမသည် အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင်
ထိုင်ချပြီး အမောဖြေလိုက်သည်။

မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ဤမျှလျင်မြန်စွာ ပြေးလာခဲ့ရ
သည်ကို သူမကိုယ်တိုင်ပင် သတိမပြုမိခဲ့ပါချေ။

သူမ၏စိတ်ထဲ၌မူ ကြာပန်းတောင်နှင့်ဝေးရာသို့ ပြေးသွား
လိုသောစိတ်များက လှမ်းမိုးနေ၏။

ချူးရှန်၊ ပိုးကျူးနှင့် တုမုရန်တို့မှာ သေဆုံးသွား၍သာ မ
တွေ့မမြင်ရခြင်းဖြစ်သည်ဟု သူမကယုံကြည်ထားခဲ့သည်။

၁၄၀ ❀ မိုးကျော်သူ

ထို့အပြင် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက တုမုရန်အပေါ်ထားရှိသော ရန်ငြိုးများပျောက်ကွယ်သွားပါစေဟု သူမက ကြိုတင်၍ ဆုတောင်းမိလေသည်။

သူမသည် သက်ပြင်းအကြိမ်ကြိမ်ချလိုက်ပြီးနောက် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

ထို့နောက် ထိုနေရာမှထွက်ခွာသွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်....

“ရပ်လိုက်”

အသံတစ်သံထွက်ပေါ်လာပြီး လူတစ်ယောက်ပြေးလွှားလာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

စင်းစင်းကစိတ်ပျက်သွားပြီး ရှောင်တိမ်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် ထိုလူမှာ လျင်မြန်စွာဖြင့် စင်းစင်းရှေ့သို့ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်ပါသည်။

စင်းစင်းကပြေးလွှားရှောင်တိမ်းရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။
ထို့ကြောင့်နေရာတွင်ပင် မလှုပ်မယှက် ရပ်တန့်နေလိုက်

စားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၄၁

သည်။

ပြေးလွှားရောက်ရှိလာသူက ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်ပြီး စင်းစင်းအား သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

ထိုလူမှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသောလူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူ၏ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမှာ ပြည်မမှ သိုင်းသမားများဝတ်စားပုံနှင့် လုံးဝမတူပါ။

ထိုလူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ကြေးဝါပြားများကို အင်အားရှိသဖွယ်ဝတ်ဆင်ထား၏။

ထို့ကြောင့် သူကလှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း ‘ချွမ်း... ချွမ်း’ဟူသော အသံများက ထွက်ပေါ်လာသည်။

စင်းစင်းက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....

“ရှင်ကဘာဖြစ်လို့ ကျွန်ကိုဟန့်တားရတာလဲ”

ကြေးဝါပြားများ ဝတ်ဆင်ထားသူက....

“မင်းက တုမုရန်ရဲ့သမီးမဟုတ်လား”

စင်းစင်းက အံ့သြသွားပြီး....

“ရှင်က ကျွန်မကိုသိတယ် ဟုတ်လား”

ကြေးဝါပြားဝတ်ဆင်ထားသူက မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

“လက်စသတ်တော့ မင်းက ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်း တုမုရန်ရဲ့

သမီး ဖြစ်နေတာကိုး”

၁၄၂ ❀ မိုးကျော်သူ

စင်းစင်းက ဒေါသထွက်သွားပြီး....

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

ကြေးဝါပြားဝတ်ဆင်ထားသူ၏မျက်နှာမှာ ရုတ်တရက်
ခက်ထန်သွားပြီး....

“တုမုရန်နဲ့ကျုပ်ဟာ ရန်သူတွေပဲ”

စင်းစင်းက အံ့သြသွားပြီး....

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲရှင်”

ကြေးဝါပြားဝတ်ဆင်ထားသူက မဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး....

“ဘာဖြစ်ရမလဲ... မင်းကိုသတ်ပစ်ရမှာပေါ့”

စင်းစင်းက မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားပြီး....

“ကျွန်မဖေဖေရန်ငြိုးရှိတာနဲ့ ကျွန်မကိုသတ်ပစ်မယ် ဟုတ်
လား၊ ရှင်နဲ့ရန်ငြိုးရှိတာက ကျွန်မဖေဖေပဲ၊ ကျွန်မနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲရှင်”

ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ကြေးဝါပြားဝတ်ဆင်
ထားသူမှာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေသည်။

စင်းစင်းပြောပြသောစကားများမှာ မှန်ကန်နေသည်
ဟုတ်ပါလော။

သူက မည်သို့ပြန်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေစဉ်မှာပင် စင်းစင်း
က စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်မသွားတော့မယ်ရှင်”

ကြေးဝါပြားဝတ်ဆင်ထားသူက....

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၄၃

“နေဦး”

ဟု ဟန့်တားလိုက်သည်။

စင်းစင်းက....

“ရှင် ဘာပြောမလို့လဲ”

ကြေးဝါပြားဝတ်ဆင်ထားသူက....

“ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိသလား”

စင်းစင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“မသိဘူး... ရှင်နဲ့လဲ မိတ်ဆွေမဖြစ်ချင်ဘူး”

ကြေးဝါပြားဝတ်ဆင်ထားသူက....

“ကျုပ်လို အရှေ့ကျွန်းသခင်တစ်ယောက်ကို စော်ကားဝံ့
တာ မင်းတစ်ယောက်ပဲရှိသေးတယ်”

စင်းစင်းက မျက်လုံးပြူးကျယ်သွား၏။

ယခုတွေ့ဆုံရသော ကြေးဝါပြားဝတ်ဆင်ထားသူမှာ အရှေ့
ကျွန်းသခင်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်ရလေသည်။

မှန်ပါသည်။ ထိုလူမှာ အရှေ့ကျွန်းသခင်ရှုလုန့်ဖြစ်ပါသည်။

ရှုလုန့်သည် အရှေ့ကျွန်းမှ ဝိယင်ဟုန်းထွက်ခွာသွားပြီးစိတ်
ချ၍ လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် ပြည်မသို့ သူ၏သမီးဖြစ်သူ အိလန်ကလည်း
ထွက်ခွာသွားသည် မဟုတ်ပါလော။

ဝိယင်ဟုန်းနှင့်ရှုလုန့်တို့မှာ ချူးစုအင်း၏အမိန့်ဖြင့် ဂွေ့ဝမ်း

၁၄၄ ❀ မိုးကျော်သူ

ထံမှ တာမင်ဓားကျမ်းကိုပြန်လည်ရယူရန် တာဝန်ပေးခြင်းခံခဲ့ကြရသည်။

သို့သော် ဝိယင်ဟုန်းကအနစ်နာခံကာ ဂူကျိဝမ်းကို သုတ်သင်ခဲ့၏။

ဂူကျိဝမ်းမှာ ဝိယင်ဟုန်းလက်ချက်ဖြင့်ကွယ်လွန်သွားပြီး ဝိယင်ဟုန်းက ဒုက္ခိတဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် ဝိယင်ဟုန်းသည် ကတိသစ္စာတည်ကြည်သူဖြစ်သဖြင့် ဂူကျိဝမ်သေဆုံးသွားသော်လည်း တာမင်ဓားကျမ်းခိုးယူသွားသည့် တုမုရန်ထံမှပြန်တောင်းရန် အရှေ့ကျွန်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် အရှေ့ကျွန်းသခင်ရှုလုန်မှာ မနေနိုင်တော့ဘဲ ဝိယင်ဟုန်းနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ရှုလုန်သည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး....

“တုမုရန် ဘယ်မှာလဲ”

သူ၏လေသံသည် ခက်ထန်မာကျောနေ၏။

စင်းစင်းက နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်ပြီး....

“မသိဘူး”

ရှုလုန်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....

“မင်းက တုမုရန် ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာပြောပြရင် အသက်ချမ်းသာရာရနိုင်မယ်”

ဓားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၄၅

စင်းစင်းက မဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး....

“မသိလို့မသိဘူး ပြောတာရှင့်... သိလဲမပြောဘူး”

ရှုလုန်က ဒေါသထွက်သွားပြီး....

“ကျုပ်က မင်းကိုဖမ်းဆီးခေါ်သွားမယ်... ဒါမှတုမုရန်က ဂျုပ်နောက်လိုက်လာမှာပဲ”

စင်းစင်းက ရင်ထိတ်သွားပြီး....

“ရှင်ကဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မဖေဖေကို ရန်ရှာချင်တာလဲ”

ရှုလုန်က....

“မင်းဖေဖေက တာမင်ဓားကျမ်းကို ခိုးယူသွားလို့ပဲ”

စင်းစင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

တာမင်ဓားကျမ်းနှင့် ပတ်သက်နေသူများမှာ ယခုအချိန်ထိ နှုတ်ဆုံးသွားခြင်းမရှိသေးဟု သူမက နားလည်လိုက်လေသည်။

စင်းစင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“တာမင်ဓားကျမ်းကို ကျွန်မဖေဖေက ပျက်ဆီးပစ်လိုက်ပြီ”

ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ရှုလုန်၏မျက်နှာက နက်ခနဲ ပျက်သွားလေသည်။

“မင်း တကယ်ပြောနေတာလား”

စင်းစင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“တကယ်ပေါ့”

၁၄၆ ❀ မိုးကျော်သူ

ရှုလုနီက မိုးပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကောင်းပြီ... တာမင်စားကျမ်းကို ကျုပ်ပြန်မရနိုင်တော့ရင်လဲ မင်းတို့လဲသေသွားရမယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

စင်းစင်းက ပန်းတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး....

“ဒါတော့ ရှင့်သဘောပဲ... ကျွန်မလဲ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး”

ရှုလုနီက....

“မင်းကို ကျုပ်သတ်ပစ်ရမှာ သနားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဆရာအတွက် တာဝန်ကျေအောင် ထမ်းဆောင်ရမှာပဲဗျ”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် စင်းစင်းအားတိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

စင်းစင်းက လက်ကာပြလိုက်ပြီး....

“နေဦး”

ရှုလုနီက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“မင်းက ဘာပြောမလို့လဲ”

စင်းစင်းက....

“ရှင့်ဆရာကို ကျွန်မသွားပြီး ရှင်းပြပေးမယ်လေ”

ရှုလုနီက မိုးပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်ဆရာက သေသွားပါပြီ... သူ့ကိုရှင်းပြချင်တယ်ဆိုရင် မင်းလဲသေလိုက်ပေါ့”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် စင်းစင်းအား တစ်ဟုန်ထိုးတိုက်

စားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၄၇

ခိုက်လိုက်လေသည်။

“စင်းစင်းကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ရှုလုနီ၏သိုင်းကွက်များမှာ ထူးဆန်းပြီး ထက်မြက်၍နေလေသည်။

သူ၏လက်ဝါးနှစ်ဖက်သည် စင်းစင်း၏တစ်ကိုယ်လုံးသို့ လွှမ်းမိုးတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ ထွက်ပေါက်မရှိအောင် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

စင်းစင်းက ရင်ထိတ်သွားသည်။

ရှုလုနီတိုက်ခိုက်လိုက်သောအခါ လက်ဝါးအားဖြင့်ထွက်ပေါ်လာသော လေထုအရှိန်မှာ ပြင်းထန်လွန်းလှသဖြင့် ရှုလုနီ၏အတွင်းအားမှာ ထိပ်တန်းအဆင့်သို့ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း စင်းစင်းက ခားလည်သဘောပေါက်လိုက်သည်။

သူမသည် မည်သို့ရှောင်တိမ်းရမုန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

ရှုလုနီ၏လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် ရင်မဆိုင်မိရန်လည်း မနည်းကြိုးစား၍ ခုခံနေရလေသည်။

သို့သော် ရှုလုနီ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ အလွန်လျင်မြန်လွန်းလှသဖြင့် စင်းစင်းက ကြိုးစား၍ရှောင်တိမ်းလိုက်သော်လည်း....

၁၄၈ ❀ မိုးကျော်သူ

“ဝုန်း...”

ရှုလုန်၏လက်ဝါးက စင်းစင်း၏ပန်းသို့ရိုက်ချစ်လိုက်လေ
တော့သည်။

စင်းစင်းကမဟန်နိုင်ဘဲ မြေပေါ်သို့လဲကျသွားတော့သည်။

သို့သော် သူမသည် ချက်ချင်းပင်လူးလိမ့်ထလိုက်ပြီး ရှုလုန်
အား ရင်ဆိုင်လိုက်ပြန်လေသည်။

သူမ၏လက်တစ်ဖက်မှာ ရှုလုန်၏လက်ဝါးခက်ကြောင့် နာ
ကျင်နေပြီး တိုက်ခိုက်ရန်အသုံးမဝင်ဘဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

ရှုလုန်က မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“မင်းကအေးအေးဆေးဆေး အဖမ်းခံလိုက်ရင်ကောင်း
မယ်”

စင်းစင်းက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး...

“ရှင်မိအောင်ဖမ်းနိုင်ရင်ဖမ်းပါ... စကားမများပါနဲ့”

ရှုလုန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီ... မင်းက လွတ်အောင်ရှောင်ပေတော့”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့်စင်းစင်းထံသို့ ပို၍ ပြင်းထန်စွာ
တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

“ဝုန်း...”

စင်းစင်းက မြေပေါ်သို့လဲကျသွား၏။

သို့သော် သူမသည် ချက်ချင်းပင်လူးလိမ့်ထလိုက်ပြီး ရှုလုန်

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၄၉

ထံသို့ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်သည်။

“ဝုန်း...”

စင်းစင်း၏ခန္ဓာကိုယ်က အဝေးသို့လွင့်စင်သွားပြန်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ် သူမသည် အတန်ကြာမှထလာနိုင်သည်။

သူမ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဖုန်များ အလိမ်းလိမ်းပေကျနေပြီး
နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးအနည်းငယ်စီးဆင်းကျလာသည်။

သူမ၏ခြေလှမ်းများမှာလည်း အနည်းငယ်ယိမ်းယိုင်လာပြီ
ဖြစ်ပါသည်။

ရှုလုန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“မင်း အရိုးမပေးသေးဘူးလား”

စင်းစင်းသည် မည်သို့မှပြန်မပြောပါ။

သူမသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး ရှုလုန်ထံသို့တိုက်
ခိုက်လိုက်လေသည်။

ရှုလုန်က အံ့သြသွားသည်။ စင်းစင်း၏မဟုတ်မခံစိတ်ကို
လေးစားလာလေသည်။

သို့သော် စင်းစင်းသည် တုမုရန်၏သမီးဖြစ်သောကြောင့်
သူက သက်ညှာခြင်းမပြုဘဲသတ်ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ရုတ်တရက် သူ၏မျက်နှာက လေးနက်တည်ကြည်သွားပြီး
လက်ဝါးနှစ်ဖက်တွင် အတွင်းအားများစုစည်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် စင်းစင်းထံသို့ရိုက်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

၁၅၀ ❀ မိုးကျော်သူ

စင်းစင်းက ရင်ထိတ်သွား၏။

သူမသည် သေဆုံးရန်အချိန်နီးကပ်လာပြီဟု နားလည်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အဝေးမှလေချွန်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

လေချွန်သံများသည် အဝေးမှထွက်ပေါ်လာ၏။

၎င်းလေချွန်သံများသည် လွမ်းဆွတ်ဖွယ်သီချင်းတစ်ပုဒ်ထိ သီဆိုဟစ်ကြွေးနေဟန်ရှိလေသည်။

ရှုလုန်၏မျက်နှာက ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

“ဒါ... ဒါ... သူပါလား”

သူသည် အထိတ်တလန့်ရေရွတ်လိုက်၏။

“သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် လူရိပ်တစ်ခုက သူတို့ရှေ့သို့ ပြေးလွှားရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုလူအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ရှုလုန်၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးတွင် ထိတ်လန့်သော အရိပ်အယောင်များပေါ်လွင်လာပြီး

ပေါ်သို့ ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

သူ၏ပါးစပ်မှလည်း...

“သခင်မကြီး...”

ဟု ခေါ်လိုက်လေသည်။

ရောက်ရှိလာသူမှာ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၅၁

သူမသည် ရှုလုန်အားတွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး...

“ဟင်... မင်းက ဒီကိုရောက်နေပါလား”

ရှုလုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ်”

အမျိုးသမီးကြီးက...

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ အရှေ့ကျွန်းမှာမနေဘဲ ဒီကိုလာရတာလဲ”

ရှုလုန်က မည်သို့ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွား၏။

သူသည် တာမင်ဓားကျွမ်းပြန်လည်ရယူရန်နှင့် တုမုရန်အား ခုတ်သင်ရန် ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။

အကယ်၍သာ တာမင်ဓားကျွမ်းကိုပြန်လည်ရရှိပါက သူက သားအုပ်ရမည့်ကျေးဇူးရှင်မှာ ထိုအမျိုးသမီးကိုပင် ဖြစ်သည်။

မှန်ပါသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးမှာ ဓားဝိဇ္ဇာချူးစုအင်း၏သမီးချယ်ရီပင် ဖြစ်ပါသည်။

ရှုလုန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော်က တာမင်ဓားကျွမ်းအတွက် ရောက်လာတာ”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ အမျိုးသမီးကြီး၏မျက်နှာတင်းမာသွားပြီး...

၁၅၂ ❀ ဝိုးကျော်သူ

“တာမင်ဓားကျမ်းကို ကျုပ်ကမလိုချင်ဘူးလို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

ရှုလုန်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ပြီး....

“သခင်မကြီးပြောတာ မှန်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ဆရာတာမင်ဓားကျမ်းကို ပြန်ရအောင်ယူရမယ်လို့ အမိန့်ပေးသွားလို့ပါ။ သူ၏စကားကြောင့် ချယ်ရီ၏မျက်နှာမှာ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာသော အရိပ်အယောင်များ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

သူသည် ရှုလုန်အား ချီးကျူးသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

သို့သော် သူမ၏မျက်နှာမှာမူ လေသံတင်းမာစွာဖြင့်....

“မင်းက ကျုပ်အဖေရဲ့စကားကို တသွေမတိမ်းနားထောင်တာတော့ဟုတ်ပါပြီ... ဒါပေမယ့် ကျုပ်စကားကို ဘာကြောင့်နားထောင်ရတာလဲ”

ရှုလုန်၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ တောင့်တင်းသွားသည်။

သူသည် မည်သို့ပြန်ပြောရမုန်းမသိဘဲ အခက်ကြုံတွေ့သွားရလေသည်။

ချယ်ရီက ယခုမှတစ်ကိုယ်လုံး ညစ်ပတ်ပေကျံနေသော စင်းအား သတိပြုမိလိုက်သည်။

သူမသည် စင်းစင်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး....

ဓားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၅၃

“သူက ဘယ်သူလဲ”

ရှုလုန်အား မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ရှုလုန်က....

“သူက တုမုရန်ရဲ့သမီးပါ”

ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ချယ်ရီ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်

ခုလုံးမှာ တောင့်တင်းသွားလေသည်။

သူမ၏မျက်နှာမှာလည်း ကွက်ခနဲပျက်သွားလေသည်။

သို့သော် သူမသည် ချက်ချင်းပင် ကုန်ဆည်လိုက်ပြီး....

“မင်းက ဒီနာမည်ကို ကျုပ်ရှေ့မှာမပြောရဘူးဆိုတာ မသိဘူးလား”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်လေသည်။

ရှုလုန်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

တုမုရန်အား ချယ်ရီက အလွန်ပင် မုန်းတီးနေကြောင်းကို သိရှိထားလေသည်။

ချယ်ရီသည် ချန်အန်းမြစ်တိုက်ပွဲတွင် တုမုရန်ကရေထဲသို့ တွန်းချလိုက်သော်လည်း ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် ရေစီးအတိုင်း မျောပါသွားပြီး အသက်ချမ်းသာရာရခဲ့လေသည်။

စင်းစင်းက အံ့သြသွား၏။

သူမ၏ဖခင် တုမုရန်ကို ထိုအမျိုးသမီးကြီးက အလွန်မုန်းတီးပုံရကြောင်း သူမက အကဲခတ်လိုက်လေသည်။

၁၅၄ ❀ မိုးကျော်သူ

ချယ်ရီက ရှုလုန်ဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းက သူ့ကိုသတ်ပစ်မလို့ ဟုတ်လား”

ရှုလုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ်”

ချယ်ရီက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး...

“သူ့ရဲ့သိုင်းပညာက ဘယ်လိုရှိသလဲ”

ရှုလုန်က...

“မဆိုးပါဘူး... ဒါပေမယ့်...”

သူကမည်သို့ဆက်ပြောရမှန်းမသိသဖြင့် ပါးစပ်ပိတ်ထား

လိုက်လေသည်။

ချယ်ရီက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“မင်းကို သူကမနိုင်ဘူးဆိုပါတော့”

ရှုလုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ်”

ချယ်ရီက...

“မင်းကိုမနိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို မင်းကသတ်ပစ်မလို့

လား”

ရှုလုန်က ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။

ချယ်ရီက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒီမှာရှုလုန်... မင်းရဲ့ဆရာက မတရားလုပ်တာမကြိုက်ဘူး

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၅၅

ဆိုတာ မင်း မေ့နေပြီလား”

ရှုလုန်က လေသံတုန်ယင်စွာဖြင့်....

“ကျွန်တော်မှားသွားပါတယ်... ဒါပေမယ့်....”

သူကစကားကိုတစ်ပိုင်းတစ်ဖြင့် ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

ချယ်ရီက....

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ”

ရှုလုန်က....

“သူ့ကိုသတ်ပစ်မှ တုမရန်က ကျွန်တော်တို့နောက်လိုက်လာမှာ၊ ဒါမှတာမင်ဓားကျမ်းအတွက် သဲလွန်စရာမှာဖြစ်လို့ပါ”

ချယ်ရီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“မင်း အယူအဆလွဲမှားနေပြီ... တာမင်ဓားကျမ်းမရလို့ ကျုပ်က ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မင်းဆရာကလဲ သေသွားပြီဆိုတော့ မင်းကိုအပြစ်ပြောနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ကစပြီး တာမင်ဓားကျမ်းကို ယူစရာမလိုတော့ဘူး၊ မင်းက အရှေ့ကျွန်းမှာပဲ အေးအေးချမ်းချမ်းနေနိုင်ပါပြီကွယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ရှုလုန်မှာ အလွန်ပင် ဝမ်းမြောက်သွားလေသည်။

တုမရန်သည် ကျော်ကြားသော သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် သူက အလွယ်တကူမရနိုင်မှန်း သိထားခဲ့လေ

၁၅၆ ❀ မိုးကျော်သူ

သည်။

သို့သော် သူက သူသေကိုယ်သေ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်လေသည်။

ယခု ချယ်ရီက တာမင်ဓားကျမ်းကို မယူပေးတော့ရန်ပြောလာသောအခါ သူကပျော်ရွှင်သွားလေသည်။

သူ၏အသက်သေမည်ရှင်မည် မသိဖြစ်နေရာမှ ငြိမ်းချမ်းစွာနေထိုင်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါလော။

သူက ချယ်ရီ၏ ခွင့်လွှတ်တတ်သောစိတ်သဘောထားကို ကျိတ်၍ ချီးကျူးမိလိုက်လေသည်။

စင်းစင်းက အံ့သြသွား၏။

သိုင်းလောကသားတိုင်း လိုချင်တပ်မက်မောကြသောတာမင်ဓားကျမ်းကို ထိုအမျိုးသမီးကြီးက မယူတော့ဟုပြောလာသောအခါ သူကအံ့သြသွားရလေသည်။

ထို့အပြင် တာမင်ဓားကျမ်းသည် သူတို့လက်မှ မိမိ၏ဖခင်တုမုရန်က လုလာသကဲ့သို့ ပြောဆိုနေကြသည်။

တာမင်ဓားကျမ်းသည် မိမိတို့ဘိုးဘွားပိုင်ပစ္စည်း ဖြစ်နိုင်ခြင်းဖြစ်နိုင်ကို သူမက ဝေခွဲရခက်သွားလေသည်။

ထို့အပြင် ယခုရောက်ရှိလာသော အမျိုးသမီး၏စကားပြောပုံ၊ လှုပ်ရှားပုံတို့မှာ လူတစ်ယောက်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူနေသည်ဟု စင်းစင်းကတွေးမိလိုက်သည်။

ဓားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၅၇

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏ မျက်ခုံးမျက်လုံးများမှာ မိမိနှင့်အလွန်ရင်းနှီးသော လူတစ်ယောက်နှင့် အလွန်ပင်တူနေသည်ဟု သူမကစဉ်းစားမိလိုက်၏။

သူမသည် အပြန်အလှန်စဉ်းစားမိလိုက်သောအခါ လူတစ်ယောက်ကို သတိရလာသည်။

ထိုလူမှ ချူးရှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ချူးရှန်၏ မျက်လုံးမျက်ခုံးများသည် အမျိုးသမီးကြီးနှင့် တထေရာတည်းတူနေ၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် ချူးရှန်သည် အမျိုးသမီးကြီးနှင့် တစ်နည်းတစ်ဖုံ ပတ်သက်နေရမည်ဟုယူဆကာ တွေးမိလိုက်လေသည်။

ချူးရှန်အကြောင်း တွေးတောမိလိုက်သည်နှင့် သူမက စိတ်ပူလာသည်။

ချူးရှန်သည် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိနေသနည်း။ သူမသည် တွေးရင်းတွေးရင်း မျက်ရည်များပင်စီးဆင်းကျလာလေတော့သည်။

ချယ်ရီက ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူမသည် စင်းစင်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဟင်... မိန်းကလေးက ငိုနေပါလား”

စင်းစင်းက မျက်ရည်များသုတ်လိုက်ပြီး ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

၁၅၈ ❀ မိုးကျော်သူ

ချယ်ရီက....

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့နဲ့နေတာလဲ”

စင်းစင်းက ပါးစပ်ပိတ်မြိတ်ထား၏။

ချယ်ရီက....

“မင်းကိုသတ်ပစ်မှာကြောက်လို့လား... စိတ်ချ... သူက

မင်းကိုမသတ်စေရပါဘူး”

သူသည် အဘယ့်ကြောင့်မှန်းမသိ စင်းစင်းအပေါ် သံယော
ဇဉ်တွယ်တာမိလေသည်။

စင်းစင်းက....

“ကျွန်မကသေရမှာကြောက်လို့ မဟုတ်ပါဘူး”

ချယ်ရီက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

စင်းစင်းက ဒေါသကြီးစွာဖြင့်....

“ဒါ ရှင့်အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ရန်တွေ့လိုက်လေသည်။

ရှုလုန်ကူးထောက်နေရာမှ ဆတ်ခနဲထလိုက်ပြီး....

“ဟေ့... မင်းက သခင်မကြီးနဲ့ စကားပြောတဲ့အခါ ရိရိသေ
သေပြောရတယ်”

ဟု ဝင်ရောက်ကြိမ်းမောင်းလိုက်သည်။

ချယ်ရီက လက်ကာပြလိုက်ပြီး....

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၅၉

“မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး... တိတ်တိတ်နေစမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ရှုလုန်က မည်သို့မျှမပြောဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရလေ
တော့သည်။

ချယ်ရီသည် စင်းစင်းဘက်လှည့်လိုက်ပြီး....

“မင်းအဖေ နေကောင်းရဲ့လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဤမေးခွန်းကို အဘယ့်ကြောင့်မေးမိသည်ကို သူမကိုယ်
တိုင်ပင် သတိမပြုမိပါချေ။

စင်းစင်းသည် တုမုရန်အကြောင်းကြားလိုက်ရသည်နှင့်
မျက်နှာညှိုးငယ်သွားပြီး....

“ဖေဖေက သေသလား ရှင်သလားမသိဘဲ ပျောက်ဆုံးနေပါ
တယ်ရှင်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ချယ်ရီက အံ့သြသွားပြီး....

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

စင်းစင်းက ကြာပန်းတောင်ပေါ်မှ သူမ ဆင်းလာပြီး ပြန်
လည်ရောက်ရှိသွားသောအခါ ပြာပုံအတိဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့မြင်
လိုက်ရသောအကြောင်းများကို ရှင်းပြပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ချယ်ရီက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....

၁၆၀ ❀ မိုးကျော်သူ

“အင်း... ဒါဆိုရင် သူကသေသလား ရှင်သလား ဘယ်လို လုပ်သိနိုင်တော့မှာလဲ”

စင်းစင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... သူက သေသလားရှင်သလား မသိပါဘူး။ ကျွန်မမေမေကလဲ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိတော့ပါဘူး”

သူမသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ဝမ်းနည်းစွာ ငိုကြွေးလိုက်လေတော့သည်။

ချယ်ရီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ကဲ... မင်းက ဘာမှစိတ်မပူနဲ့...ဒေါ်ဒေါ်က တွေ့အောင် ရှာပေးမယ် ဟုတ်လား”

ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ စင်းစင်းကဝမ်းသာသွားသည်။

သူမသည် ချယ်ရီအား တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“တကယ်ပြောတာလားဟင်”

ချယ်ရီက...

“တကယ်ပေါ့”

သူမသည်ပြောရင်း ရှုလုန်ဘက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

“ရှုလုန်... မင်းက သူ့ကိုဒုက္ခပေးရဘူးနော်”

ရှုလုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ သခင်မကြီး”

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၆၁

ချယ်ရီကပြုံးလိုက်ပြီး စင်းစင်း၏လက်ကိုဆွဲကာ...

“လာ... ကျုပ်တို့သွားကြမယ်”

စင်းစင်းက ထိုအမျိုးသမီးကြီးမှာ စိတ်သဘောထားပြည့်ဝသူဖြစ်ကြောင်း အကဲခတ်မိလိုက်သဖြင့် စိတ်ချယုံကြည်သွားပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထိုနေရာမှထွက်ခွာသွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် အဝေးမှပြေးလွှားလာနေသောခြေသံများကိုကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

မေတ္တာတရား၏ဘက်တော်သား

ရှုလုန့်၏မျက်နှာက ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။
 ပြေးလွှားလာနေကြသောခြေသံများက တစ်စထက်တစ်စ
 နီးကပ်လာပြီဖြစ်သည်။
 စင်းစင်းနှင့်ချယ်ရီတို့က ခြေသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ မျက်
 တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေကြသည်။
 ရှုလုန့်က လေသံတိုးတိုးဖြင့်....
 “အခုပြေးလာတဲ့လူတွေအထဲမှာ ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ထဲကလူ
 ပါလာတယ်”
 သူနှင့် ဝိယင်ဟုန်းတို့သည် ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့မှလူများကို အ
 လွန်မုန်းတီးနေသည် မဟုတ်ပါလော။
 ချယ်ရီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 ပြေးလွှားနေသောခြေသံများကို နားထောင်၍ သူတို့အသံ

စားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၆၃

ပြုသောကိုယ်ဖော့ပညာကို သိရှိနိုင်လေသည်။
 အသုံးပြုသောကိုယ်ဖော့ပညာကို သိရှိလိုက်လျှင် ထိုလူ
 သည် မည်သည့်သိုင်းအဖွဲ့မှဖြစ်သည်ဟု တတ်အပ်ပြောနိုင်သည်
 မဟုတ်ပါလော။
 ခြေသံများက တစ်စထက်တစ်စနီးကပ်လာသည်။ ချယ်ရီက
 သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။
 ပြေးလွှားလာသူများမှာ လူနှစ်ယောက်သာဖြစ်ကြောင်း သိ
 ရှိလိုက်ရလေသည်။
 ထိုစဉ်မှာပင် တောအုပ်ကလေး၏လမ်းကလေးအတိုင်း လူ
 နှစ်ယောက်က ပြေးလွှားလာနေကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ
 တော့သည်။
 ပြေးလွှားလာနေသူများ၏ခြေလှမ်းများက ရပ်တန့်လိုက်
 ပြီးဖြစ်သည်။
 ထိုလူနှစ်ယောက်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် စင်းစင်းက
 ဝမ်းသာသွားသည်။
 ချယ်ရီကလည်း ဝမ်းသာသွားလေသည်။
 ထိုရောက်ရှိလာသူနှစ်ယောက်မှာ စင်းစင်းကအလွန်တွေ့
 ချင်နေသောလူများ ဖြစ်သည်။
 ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ချူးရှန်နှင့်ပိုးကျူးတို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။
 ချူးရှန်သည် စင်းစင်းအားတွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ကျွဲခြေ

၁၆၄ ❀ မိုးကျော်သူ
ပင်မဆည်နိုင်တော့ပဲ....

“စင်းစင်း....”

ဟု အော်ဟစ်ကာပြေးလွှားလာလေသည်။

ရုတ်တရက် သူ၏ခြေလှမ်းများသည် စင်းစင်း၏နံဘေးမှရပ်
နေသောချယ်ရီအား သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ဝမ်းသာ
အားရဖြင့်....

“မေမေ....”

ဟု အားရပါးရခေါ်လိုက်လေတော့သည်။

ချယ်ရီ၏မျက်ဝန်းအစုံ၌ မျက်ရည်များဖြင့်ပြည့်နှက်လာ
လေသည်။

ချူးရှန်သည် သူမ၏တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်သည်။

ချူးရှန်အား သိုင်းပညာထူးချွန်စေရန် သူမ၏မိတ်ဆွေများ
ထံသို့ပို့ကာ ပညာသင်ကြားစေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ပျားဒေဝီကျင်းထံသို့ ချူးရှန်ကသိုင်းပညာသင်ရန်
ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် ချူးရှန်ကအိမ်သို့ပြန်ရောက်မလာသဖြင့်
ချယ်ရီကစိတ်ပူကာ ချူးရှန်အားလိုက်ရှာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမတွင် မိတ်ဆွေများပေါများလွန်းသဖြင့် ချူးရှန်အား

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၆၅

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ထံတွင် တစ်နှစ်မျှသာ ပညာသင်ကြားစေခဲ့နိုင်
လေသည်။

ထို့ကြောင့် ချယ်ရီကလိုက်သွားသောအခါ ချူးရှန်မှာ ထွက်
ခွာသွားပြီဟု သိရှိလိုက်ရ၏။

သူမသည် မည်သို့မျှမကြံတတ်တော့ဘဲ သိုင်းလောကတစ်ခု
လုံးသို့ပြန်လည်ခြေချကာ ချူးရှန်အား ရှာဖွေရလေတော့သည်။

ယခု သူမသည်မမျှော်လင့်ဘဲ ချူးရှန်နှင့်ဆုံတွေ့လိုက်ရပြီ
ဖြစ်ပါသည်။

စင်းစင်း၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များက စီးဆင်းကျလာ
၏။

သူမသည် ပိုးကျူး၏ရင်ခွင်ထဲ၌ စိုလျက်ရှိသည်။

သေဆုံးသွားပြီဟု ယူဆထားကြသော ပိုးကျူးနှင့်ချူးရှန်တို့
က ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသောအခါ သူမသည် ဖော်မပြနိုင်တတ်
အောင် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ပိုးကျူးက ချယ်ရီထံသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ချယ်ရီကလည်း ပိုးကျူးအား စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

သူမတို့နှစ်ယောက်၏အကြည့်မှာ အဓိပ္ပာယ်များစွာပါရှိနေ

၁၆၆ ❀ မိုးကျော်သူ

သည်ဟု ချူးရှန်နှင့်စင်းစင်းတို့က နားလည်လိုက်သည်။
 ချူးရှန်က အလိုက်သိစွာဖြင့်....
 “မေမေ သူက စင်းစင်း”
 ဟု စင်းစင်းနှင့်မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။
 စင်းစင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....
 “ကျွန်မ... အစ်ကိုမေမေနဲ့ သိကျွမ်းနေပြီရှင်”
 ဟု ပြုံး၍ပြောလိုက်သည်။
 ချူးရှန်က အံ့သြသွားပြီး....
 “ဟင်... ဘယ်လိုလုပ်သိကြတာလဲ”
 စင်းစင်းကအဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြလိုက်လေသည်။
 ယခုမှပင် ချူးရှန်က စင်းစင်း၏တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဖုန်များ
 ပေကျံနေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။
 သူသည် ကပျာကယာ စင်းစင်းထံသို့ပြေးသွားပြီး....
 “ညီမ... ဒဏ်ရာရသွားသေးသလား”
 စင်းစင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
 “မရပါဘူး”
 ယခု ချူးရှန်နှင့်စင်းစင်းမှာ သံယောဇဉ်ငြိတွယ်နေသည်ကို
 ချယ်ရီကနားလည်လိုက်သည်။
 သူမ၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။
 ချူးရှန်နှင့်စင်းစင်းတို့ကို သူမအနေနှင့် သဘောမတူနိုင်ပါ။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၆၇

သူမတွင် လျှို့ဝှက်သောအကြောင်းတစ်ခုရှိနေသည် မဟုတ်
 ပါလော။
 ထို့ကြောင့် သူမသည် လေသံတင်းမာစွာဖြင့်....
 “သား... ပြန်ကြစို့”
 ချူးရှန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။
 သူ၏မိခင်သည် ဤကဲ့သို့ လေသံတင်းမာစွာဖြင့် တစ်ခါမျှ
 မပြောခဲ့ဖူးဟု သူကနားလည်ထားသည်။
 သူ၏မိခင်မှာ တစ်စုံတစ်ခုကို မကျေမနပ်ဖြင့် လျှို့ဝှက်ထား
 ကြောင်းက သူကရိပ်မိလိုက်သည်။
 သူသည် မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြီး စောဒကတက်ရန် ဟန်ပြင်
 လိုက်သည်။
 ချယ်ရီက လက်ကာပြလိုက်ပြီး....
 “မင်း ဘာမှပြောမနေနဲ့... ပြောစရာရှိရင် အိမ်ကျမှပြော”
 ချူးရှန်က အခက်ကြုံသွားသည်။ သူက စင်းစင်းအား မခွဲခွာ
 လိုပါ။
 ဝိုးကျူးကလည်း သူ့အပေါ် စိတ်သဘောထားကောင်းမွန်
 စွာဖြင့် ဆက်ဆံပြုစုခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။
 ဝိုးကျူးသည် သူ့အား ကြာပန်းတောင်ထိပ်ပေါ်မှ ဘေး
 လွတ်ကင်းရာသို့ခေါ်ဆောင်ကာ ထွက်ပြေးသွားခဲ့သည်။
 သူမသည် ကြာပန်းတောင်ခြေသို့ ရောက်ရှိသွားသည်နှင့်

၁၆၈ ❀ ပိုးကျော်သူ

ကြာပန်းတောင်ထိပ်ပေါ်မှ မီးများတောက်လောင်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

သူမသည် ကြာပန်းတောင်ထိပ်ပေါ်သို့ပြန်လည်၍ တက်သွားလိုသည်။

သို့သော် ဒဏ်ရာများဖြင့် သတိလစ်မေ့မြောနေသော ချွေးရှက်ကိုတစ်ယောက်တည်းမထားလိုခဲ့၍ သူမက တောင်ပေါ်သို့ပြန်လည်တက်ရောက်နိုင်ခြင်းမရှိပါချေ။

ထို့အပြင် တုမုရန်က ချူးရှန်၏ဘေးအန္တရာယ်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန် အထပ်ထပ်အခါခါ မှာကြားလိုက်သည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် သူမသည် ကြာပန်းတောင်ပေါ်သို့ တက်ရောက်ခြင်းမရှိဘဲ ချူးရှန်ကိုပွေ့ချီကာ ကြာပန်းတောင်နှင့်ဝေးရာသို့ ပြေး၍ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကြာပန်းတောင်နှင့် အလှမ်းကွာဝေးသည့် နေရာတစ်နေရာသို့ရောက်ရှိလာသောအခါ သူမက အတွင်းအားဖြင့် ချူးရှန်၏အင်္ကျီများကို ကုသပေးခဲ့လေသည်။

ထို့အပြင် ပိတ်ဆို့ထားခြင်းခံရသော သွေးကြောများကိုလည်း ပြန်လည်ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ချူးရှန်က အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် သက်သာသွားကာ သတိရလာလေတော့သည်။

ဓားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၆၉

သူသည် ပိုးကျူးနှင့်တုမုရန်တို့၏ စေတနာများကို သဘောပေါက်သွားသည်။

တုမုရန်က ကြာပန်းတောင်ထိပ်ပေါ်တွင် ဒုက္ခရောက်နေသည့်အချိန်၌ သူတို့က ထွက်ပြေးလာကြခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် တုမုရန်အပေါ် အားနာလာသည်။

ထို့အပြင် တုမုရန်အား ကျေးဇူးဆပ်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။

သူသည် အတန်တန်တားမြစ်နေသော ပိုးကျူးအား ဖျောင်းဖျာပြောဆိုကာ ကြာပန်းတောင်ပေါ်သို့ နောက်ထပ်တစ်ခေါက် ပြန်လည်တက်ရောက်ရန် ယခုကဲ့သို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့သည် မမျှော်လင့်ဘဲ လမ်းခရီးတွင် ချယ်ရီနှင့်စင်းစင်းအား တွေ့ဆုံမိလိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ပိုးကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

ချူးရှန်ကသာ ကြာပန်းတောင်ပေါ်သို့ နောက်တစ်ခေါက် တက်ရောက်ရန် အတန်တန်ပြောဆိုခြင်းမပြုလျှင် စင်းစင်းကိုတွေ့နိုင်ရန်ခက်ခဲသွားမည်ဟု သူကယုံကြည်ထားလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူမက ချူးရှန်အား ကျေးဇူးတင်မိသည်။

ပိုးကျူးက အတွေးများဖြင့် လွင့်မြောနေရာမှ သတိဝင်လာသောအခါ သူမ၏မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားလေ၏။

အကြောင်းမှာ တောလမ်းကလေးအတိုင်း ချယ်ရီက စတင်ထွက်ခွာ၍သွားနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါ

၁၇၀ ❀ မိုးကျော်သူ
သည်။

ပိုးကျူးက အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်....
“ရပ်လိုက်”

ဟု ဟန့်တားလိုက်သည်။ ထွက်ခွာသွားနေသော ချယ်ရီ၏
ခြေလှမ်းများက တုံ့ခနဲရပ် တန့်သွားသည်။

သူမသည် ဖြည်းညင်းစွာဖြင့် နောက်သို့လှည့်ကာ ဟန့်တား
လိုက်သော ပိုးကျူးကိုကြည့်ကာ....

“ရှင်က ဘာပြောချင်လို့လဲ”

ပိုးကျူးက.....

“ရှင်က ချယ်ရီ ဟုတ်လား”

ချယ်ရီက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

သူမသည် ပိုးကျူးအားတစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ဟုတ်တယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပိုးကျူး၏မျက်လုံးများက ဝင်းလက်သွား၏။

“ဒါဖြင့် ရှင်က ဓားဝိဇ္ဇာချူးစုအင်းရဲ့သမီးပေါ့”

ချယ်ရီကပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ပိုးကျူးက ကျောမှပိုးထားသောဓားတစ်ချောင်းကို ဖြုတ်ယူ

ဓားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၇၁

လိုက်သည်။

ထို့နောက် ချယ်ရီထံသို့လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။ ချယ်ရီက
ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။

သူမသည် ပိုးကျူးပြုလုပ်နေသောအဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်
ပါချေ။

သို့သော် သူမ၏မျက်လုံးများက ပိုးကျူးလှမ်းပေးလိုက်
သောဓားကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြစ်
သွားရလေသည်။

သူမသည် လေသံတုန်ယင်စွာဖြင့်....

“ဒါ... ဒါ နဂါးပျံဓားပါလား”

ပိုးကျူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“နဂါးပျံဓားက ရှင်ပစ္စည်းပါ... ဒါကြောင့် ရှင်ကပြန်ယူသွား
ပါ”

ချယ်ရီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒီဓားကို ကျွန်မတခြားလူကို ပေးထားခဲ့ပါတယ်... ဒါ
ကြောင့် ပြန်မယူပါရစေနဲ့”

သူ့ထံမှ တုမုရန်ကလုယူခဲ့ကြောင်း ပိုးကျူးကသိရှိထားပြီး
ဖြစ်သည်။

သို့သော် ချယ်ရီကသဘောထားပြည့်ဝစွာဖြင့် တုမုရန်အား
ပေးအပ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်ဟု ပြောကြားလာသောအခါ သူမက ချယ်ရီ

၁၇၂ ❀ ပိုးကျော်သူ

အား လေးစားလာလေတော့သည်။

ထို့အပြင် ချူးရှန်၏ဘဝကို သူမက နားလည်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ချူးရှန်သည် ချယ်ရီ၏သားဖြစ်ပြီး ဓားဝိဇ္ဇာချူးစုအင်း၏ မြေးဖြစ်သည်။ သို့သော် ချူးရှန်၏ဖခင်မှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း မသိခဲ့ရပါချေ။

တုမုရန်က ချယ်ရီနှင့် သားသမီးတစ်ယောက်မျှ မရရှိခဲ့ကြောင်း သူမကသိရှိထား၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် ချယ်ရီက နောက်ထပ် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သလော။

ပိုးကျူးကသိလိုသော်လည်း မေးမြန်းရန် မသင့်ဟု သဘောပိုက်လေသည်။

သူမသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ဒီဓားပိုင်ရှင်က ကျွန်မကိုပြောလိုက်ပါတယ်၊ ဒီနဂါးပျံစားဟာ သူပိုင်တဲ့ဓားမဟုတ်ဘဲ လူတစ်ယောက်ဆီက ခိုးယူခဲ့တာလို့ ပြောပြပါတယ်၊ ဒါကြောင့် နဂါးပျံစားရဲ့ပိုင်ရှင်အစစ်ကိုရှာပြီး ပြန်ပေးမယ်လို့ ပြောပါတယ်”

ချယ်ရီက အံ့သြသွားပြီး....

“သူက မသေသေးဘူး ဟုတ်လား”

ပိုးကျူးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါတော့ ကျွန်မလဲမသိဘူး”

ဓားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၇၃

ချယ်ရီက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....

“ရှင်ကမသိဘူး ဟုတ်လား”

ပိုးကျူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“ဟုတ်တယ်... သူကသေသလား ရှင်သလား မသိရသေး

ဘူးရှင်”

ချယ်ရီက ရင်ထိတ်သွားသည်။ သူက တုမုရန်အတွက် စိတ်ပူလာလေသည်။

သူမအပေါ် ရက်စက်ခဲ့သောတုမုရန်အပေါ် သူမက အဘယ်ကြောင့် သံယောဇဉ်ဗြဲတွယ်နေရပါသနည်း။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားသည် တစ်ခါတစ်ရံကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည်ဟု သူမကခံစားလိုက်ရလေသည်။

သူမသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ဒီဓားကို ရှင်လက်ထဲအပ်လိုက်တယ် ဟုတ်လား”

ပိုးကျူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ချယ်ရီက....

“ဒါဆိုရင် ရှင်က ပိုးကျူးပေါ့ ဟုတ်လား”

ပိုးကျူးက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဟုတ်ပါတယ်”

ချယ်ရီက တုမုရန်နှင့်ကွဲသွားပြီးနောက် မိမိအသက်ရှင်သန်

၁၇၄ ❀ မိုးကျော်သူ

နေကြောင်းအသိမပေးဘဲ ဇာတ်မြုပ်နေထိုင်ခဲ့သည်။

ထို့အပြင် သူမသည် တုမုရန်၏အကြောင်းကို သတင်းစုံစမ်းခဲ့လေသည်။

တုမုရန်က ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ချုပ်သမီး ပိုးကျူးနှင့်လက်ထပ်လိုက်သည်ဆိုသောသတင်း ကြားသိလိုက်ရပြီးနောက် တုမုရန်ဆိုသူမှာ သူမ၏ဘဝတွင်သေဆုံးသွားပြီဟု သူမကဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

သူမ၏ မေတ္တာတရားကကြီးမားလွန်းသဖြင့် အသက်ကိုပင် အန္တရာယ်ပြုခဲ့သောတုမုရန်အား လက်စားချေရန် မကြိုးစားဘဲ ခွင့်လွှတ်ခဲ့လေသည်။

ချယ်ရီက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ပြီး...

“တုမုရန်က ရှင့်ကိုရတာသိပ်ပြီး ကံကောင်းတယ်လို့ဆိုရမယ်”

ပိုးကျူးက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။ ချယ်ရီက ကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျွန်မဘဝမှာတော့ တုမုရန်က သေသွားပါပြီရှင်”

ပိုးကျူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ်... တစ်ဘယ်လိုလူတုမုရန်က သေဆုံးသွားပါပြီ၊ အခုဆိုရင် တုမုရန်က တခြားဘဝမှာ လူသစ်စိတ်သစ်ဖြစ်နေပြီရှင်”

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၇၅

ချယ်ရီ၏ခန္ဓာကိုယ်က ဆတ်ခနဲတောင့်တင်းသွားပြီး...

“တုမုရန်က တကယ်ပဲသေသွားပြီလို့ ရှင်ကဆိုလိုတာလား” ပိုးကျူးက...

“သူက တခြားနည်းလမ်း ဘာရှိဦးမှာလဲရှင်”

သူမ၏လေသံသည် ဝမ်းနည်းလွန်းသဖြင့် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေ၏။

ချယ်ရီက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး...

“တုမုရန်က ရန်သူလက်ထဲကျရောက်သွားပြီ ဟုတ်လား”

ပိုးကျူးက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မက ဒီလိုပဲထင်တာပဲ”

ချယ်ရီက လေသံခက်ထန်စွာဖြင့်...

“သူရန်သူက ဘယ်သူလဲ”

ပိုးကျူးက...

“ကျွန်မလဲမပြောတတ်ဘူး... ဒါပေမယ့် ဒီလူက ပျားတွေကိုအသုံးပြုတတ်တယ်လို့ထင်တာပဲ”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ချယ်ရီက ရင်ထိတ်သွား၏။

“ပျားတွေကိုအသုံးပြုတတ်တယ် ဟုတ်လား”

ပိုးကျူးကခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ကြာပန်းတေစင်ပေါ်မှ အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်ပြောပြလိုက်လေတော့သည်။

၁၇၆ ❀ မိုးကျော်သူ

ချယ်ရီက မျက်မှောင်ကုပ်ထားသည်။

သူမသည် တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေဟန်ရှိလေသည်။

ဝိုးကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မက ချူးရှန်ကိုခေါ်ပြီးထွက်မပြေးခင်မှာ အခန်းထဲကို ဝင်လာတဲ့ပျားတစ်ကောင်ကို အမှတ်မထင်တွေ့လိုက်ရတယ်ရှင်”

ချူးရှန်က ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူသည် အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်....

“ဒီလူကို ကျွန်တော်သိတယ်”

လူအားလုံးက သူ၏စကားကြောင့် စိတ်ဝင်စားသွားကြလေသည်။

ဝိုးကျူးက မျက်လုံးများဝင်းလက်သွားပြီး....

“ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ချူးရှန်က....

“ပျားဒေဝီကျင်း”

ဟု တစ်လုံးချင်း ပြောချလိုက်လေတော့သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၇၇

မပြောနိုင်သောချစ်ကြွေး

ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားသည် အလွန်ပင်ဆန်းကြယ်နေ၏။

အချို့က မိမိအပေါ်မေတ္တာကင်းမဲ့သူကို မေတ္တာသက်ဝင်မိပြီး အချို့ကမိမိအပေါ် မေတ္တာရှိသူကို ဂရုမစိုက်မိပဲရှိနေ၏။

မည်သို့ဆိုစေ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားနှင့် အတ္တစိတ်ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားမှ အမုန်းတရားသို့ကူးပြောင်းသွားတတ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ ပြောင်းလဲသွားသောအမုန်းတရားများသည် မည်သည့်အခါမျှ ပြေပျောက်နိုင်မည်မဟုတ်ပါချေ။ ထိုသဘောတရားများကို ချယ်ရီက ကောင်းစွာသဘော ပေါက်ထားလေသည်။

ချယ်ရီက ပြုံးလိုက်သည်။ ယခု သူမသည် ပျားဒေဝီကျင်း၏ မေတ္တာတရားကို သဘောပေါက်လိုက်ပြီဖြစ်လေသည်။

အကြောင်းမှာ သူမသည် ပျားဒေဝီကျင်းနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလော။

၁၇၈ ❀ မိုးကျော်သူ

ပျားဒေဝီကျင်း၏ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သောစိတ်ဓာတ်ကို သူမက သိရှိထားလေသည်။

ပိုးကျူးက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး...

“ပျားဒေဝီကျင်း ဟုတ်လား”

ချူးရှန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“သိုင်းလောကမှာ ပျားတွေကိုအသုံးပြုတာ ပျားဒေဝီကျင်း တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်”

ပိုးကျူးက အံ့သြသွားပြီး...

“မင်းက သူ့ကိုသိတယ် ဟုတ်လား”

ချူးရှန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပျားဒေဝီကျင်းက ကျွန်တော့်ဆရာဖြစ်နေလို့ပါ”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ပိုးကျူးက ခေါင်းနုပန်း ကြီးသွားလေသည်။

သူမသည် မျက်မှောင်ကုပ်၍ အနည်းငယ်စဉ်း စားလိုက်ပြီး

“ဒါဖြင့် ပျားဒေဝီကျင်းက တုမုရန်ကိုလုပ်ကြံဖို့ မင်းကိုလွှတ် လိုက်တာ မဟုတ်လား”

ချူးရှန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ်”

ချူးရှန်၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ချယ်ရီ၏ခန္ဓာ ကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်သွားသည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၇၉

သူမ၏ပါးစပ်မှလည်း...

“ဘုရား... ဘုရား မှားကုန်တော့မှာပါလား”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ချူးရှန်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး...

“မေမေ... ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

ချယ်ရီက လေသံတုန်ယင်စွာဖြင့်...

“တုမုရန်က ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိသလား”

ချူးရှန်က နားမလည်နိုင်ပဲ...

“မသိဘူး... မေမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ချယ်ရီက...

“တုမုရန်ဟာ...”

သူမ၏စကားသည် တစ်ပိုင်းတစ်ဖြင့် ရပ်တန့်သွားသည်။

အကြောင်းမှာ တောလမ်းကလေးအတိုင်း လူတစ်ယောက်

က ပြေးလွှားလာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါ သည်။

လူတစ်ယောက်က တောလမ်းကလေးအတိုင်း ပြေးလာနေ

ထိုလူသည် အလွန်မော့ဟိုက်နေဟန်ရှိပြီး တစ်ကိုယ်လုံး

၁၈၀ ❀ မိုးကျော်သူ

ချွေးများဖြင့် စိုစွဲနေသည်။

သူ၏ပုံဟန်မှာ အသက်ဘေးမှ လက်လွတ်ထွက်ပြေးလာခဲ့ရဟန် ရှိနေလေသည်။

ထိုလူကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ပိုးကျူး၊ ချယ်ရီ၊ စင်းစင်း၊ ချူးရှန်နှင့် ရွှေလွန်တို့က ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားကြသည်။

ထိုပြေးလွှားလာသူမှာ သူတို့လုံးဝမျှော်လင့်မထားသော တုမုရန်ပင်ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလော။

တုမုရန်၏ခြေလှမ်းများက တစ်စထက်တစ်စ လေးလံလာ၏။

သူသည် ဒဏ်ရာများသက်သာစပြုလာပြီဖြစ်သော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှအဆိပ်များက ပျောက်ကင်းသွားခြင်းမရှိသေး။

ထို့အပြင် ပျားဒေဝီကျင်းက ပျားအဆိပ်များပင် ထင်တိုက်ကျွေးခဲ့သဖြင့် သူက ဒုက္ခတွေ့ကြုံခဲ့ရသည်။

သူ၏သိုင်းပညာများမှာ လုံးဝအသုံးပြု၍မရဘဲ ပျက်စီးသွားပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူက သာမန်လူတစ်ယောက်နှင့် မခြားရှိနေစေ၊ ပျားဒေဝီကျင်းက သူ့အား သွေးကြောပိတ်ကာ ပျားတောင်

တန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသော်လည်း သူက လမ်းခုလတ်မှ ထွက်ပြေးလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တွင် သိုင်းပညာရပ်များပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း သွေးကြောနေရာလွှဲသောအတတ်ပညာက ကျန်

တားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၈၁

ရစ်နေသေး၏။

ထို့ကြောင့် ပျားဒေဝီကျင်းက သွေးကြောပိတ်လိုက်သောအခါ သူက သွေးကြောများနေရာလွှဲလိုက်ခြင်းဖြင့် သွေးကြောပိတ်ခြင်းကို ကာကွယ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ပျားဒေဝီကျင်းက လမ်းခုလတ်တွင် သူ့အား စိတ်ချလက်ချထားခဲ့ပြီး အစားအသောက်များသွားရောက်ရှာဖွေနေချိန်တွင် သူက အမြန်ဆုံး ပြေးထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူက မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို မကြာခင် အသက်သေဆုံးရတော့မည် ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူက ပျားဒေဝီကျင်းလက်ထဲ၌ မသေဆုံးလိုပါ။ ပျားဒေဝီကျင်းက သူ့အသက်မသေဆုံးမီ နောက်ဆုံးအချိန်

အထိ နည်းမျိုးစုံဖြင့်နှိပ်စက်မည်ကို သူကသိရှိထား၏။ ထို့ကြောင့် အားတင်းကာ ပြေးထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု သူ၏ရှေ့တွင် လူတစ်စုကို တွေ့မြင်လိုက်ရပြီဖြစ်၏။ တုမုရန်က ဝမ်းသာသွားပြီး အားတင်းထားသောစိတ်များ

ရှိ လျော့ချလိုက်သည်။ စိတ်လျော့လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ၏ဒူးများသည် ပျားခွေသွားပြီး သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မြေပေါ်သို့လဲကျသွားလေ

တော့သည်။

၁၈၂ ❀ မိုးကျော်သူ

အချိန်သည် တစ်စထက်တစ်စ ကုန်ဆုံးသွားသည်။
အချိန်မည်မျှကြာသွားမှန်းမသိ တုမုရန်က ပြန်လည်သတိရ
လာလေသည်။

သူက သတိရလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ၏နားထဲသို့ ချို
လွင်သောအသံတစ်သံက တိုးဝင်လာသည်။

ထိုအသံသည် 'ပထမ မသိမကွဲဖြစ်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်း
ဝီပြင်လာလေသည်။

“ရှင်က သတိရလာပြီလား”

ထိုအသံသည် သူနှင့်ရင်းနှီးနေသောအသံ ဖြစ်သည်။

တုမုရန်က မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မျက်ရည်စင်
လက်ဖြင့် သူ့အားစိုက်ကြည့်နေသော ပိုးကျူးအား တွေ့မြင်လိုက်
လေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူသည် ပိုးကျူး၏ရင်ခွင်ထဲ၌ လဲ
လျောင်းနေကြောင်း သတိပြုမိလိုက်သည်။

ပိုးကျူးက လေသံညင်သာစွာဖြင့်....

“ရှင်သတိရလာပြီ မဟုတ်လား”

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၈၃

ဟု ထပ်မံမေးလိုက်သည်။

တုမုရန်ကခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ပိုးကျူး၏ရင်ခွင်ထဲ၌ မလှုပ်
မယှက် လဲလျောင်းနေလေသည်။

ပိုးကျူးက နံဘေးမှ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေသောချယ်ရီကို အား
နာသွားသည်။

သို့သော် ယခုအချိန်တွင် တုမုရန်အတွက် နွေးထွေးသော
အကြင်နာတရားက လိုအပ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ချယ်ရီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ထိုနေရာမှလှည့်
ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ပိုးကျူးက ဟန့်တားလိုက်၏။

“ဒီအချိန်မှာ ရှင်ထွက်သွားလို့ မဖြစ်သေးဘူးရှင်”

ချယ်ရီက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။ သူမသည် စကားမ

ပြောဘဲ ပိုးကျူးအားစိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

သူမ၏အကြည့်မှာ ‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’ဟူသောသဘောမျိုး
သက်ရောက်နေ၏။

ပိုးကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

သူမသည် တောင်းပန်တိုးလျှိုးသောလေသံဖြင့်....

“ရှင်ကို သူက တောင်းပန်ချင်နေမှာပါ... သူ့ရဲ့တောင်းပန်စ
ကားကို နားထောင်ပါဦး”

ချယ်ရီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မလိုပါဘူးရှင်”

၁၈၄ ❀ မိုးကျော်သူ

သူမ၏အသံသည် ကြည်လင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။
ထိုအသံကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့် တုမုရန်၏ခန္ဓာကိုယ်က
ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။

သူသည် ကပျာကယာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ
ထွက်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်နေသောချယ်ရီကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ
သည်။

သူသည် သူ၏မျက်လုံးများကိုပင် မယုံကြည်နိုင်အောင်ဖြစ်
သွားပြီး....

“ချယ်ရီ... ချယ်ရီ ဟုတ်လား”

ဟု အထိတ်တလန့်ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ချယ်ရီက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

တုမုရန်က ဝိုးကျူးရင်ခွင်ထဲမှလူးလိမ့်ထလိုက်ပြီး.....

“ချယ်ရီ... ချယ်ရီမသေဘူးနော်”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ချယ်ရီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်

သည်။

သူမ၏ပါးစပ်မှ စကားသံကထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိပါချေ။

သူမ ပြောလိုသောစကားလုံးများသည် လည်ချောင်း၌

တစ်ဆို့ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

တုမုရန်က....

“မင်းအသက်ရှင်နေမယ်လို့ ကျုပ်မထင်ဘူး”

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၈၅

ချယ်ရီက မဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး....

“ရှင်က ကျွန်မသေမသွားတာကို မကျေနပ်ဘူးလား”

တုမုရန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး... ကျုပ်က ဒီသဘောနဲ့မေးတာ မဟုတ်ပါ
ဘူးကွယ်”

ချယ်ရီက ပြီးလိုက်ပြီး....

“ကဲပါရှင်... ရှင်ကပြောစရာစကား ကုန်သွားပြီဆိုရင် ကျွန်
မသွားတော့မယ်”

သူမသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ထိုနေရာမှထွက်ခွာသွားရန်
ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

အမှန်မှာ သူမက ထိုနေရာမှအဝေးသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေး
ထွက်သွားလိုပြီ ဖြစ်သည်။

သို့သော် မမြင်ရသော သံယောဇဉ်ကြိုးတစ်ချောင်းက ချည်
နှောင်ထားသည့်အလား သူမ၏ခြေထောက်များမှာ လေးလံနေလေ
သည်။

ချယ်ရီက ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်ပြန်လေသည်။

တုမုရန်က မချီပြီးပြီးလိုက်ပြီး....

“ချယ်ရီ... ကျုပ်ကိုသတ်လိုက်ပါတော့”

ဟု လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ပြောဆိုလိုက်သည်။ သူပြောလိုက်စ
ကားမှာ ရှည်လျားခြင်းမရှိပါ။ သို့သော် အဓိပ္ပာယ်များစွာ ကျယ်ဝန်း
နေ၏။

၁၈၆ ❀ မိုးကျော်သူ

သူပြောလိုက်သော စကားတစ်ခွန်းတည်းနှင့်ပင် သူ့ကိုခွင့်
လွှတ်ပါရန်လည်းကောင်း၊ သူပြုမိခဲ့သောအဖြစ်အတွက် မေ့မရ
လောက်အောင် ခံစားနေရသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်ကို နာ
ကျည်းမိသည်ဟူ၍လည်းကောင်း အဓိပ္ပာယ်များစွာ ပါဝင်နေလေ
သည်။

ချယ်ရီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ကျွန်မက ရှင့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါပြီရှင်၊ ဒါကြောင့် မေ့လိုက်ပါ
တော့”

တုမုရန်က တုန်ယင်သောလေသံဖြင့်....

“နဂါးပျံဓားကို ကျုပ်ပြန်ပေးလိုက်ပါတယ်... ယူသွားပါ
နော်”

ချယ်ရီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“ကျွန်မက သိုင်းလောကကို စိတ်ကုန်တာကြာပြီရှင်... ဒါ
ကြောင့် အသုံးမလိုတော့ဘူး၊ ရှင်ပဲယူထားလိုက်ပါ”

ချယ်ရီသည် တုမုရန်အပေါ် ယခုအချိန်အထိ သံယောဇဉ်မ
ကုန်နိုင်သေးမှန်းကို ပိုးကျူးက သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။

တုမုရန်က မချိုးပြီးပြီလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်အပေါ် ခွင့်လွှတ်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့လူတွေကို ကျုပ်ကစော်
ကားမိတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က သဘာဝတရားရဲ့အဖော်ခတ်ခြင်းကို
ခံခဲ့ရတာပဲ၊ မကြာခင် ကျုပ်ကသေရတော့မှာပါ”

သူ၏အသံက အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိပါ။

ဓားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၈၇

လည်ချောင်းတွင်ပင် ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ချယ်ရီက လူအားလုံးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ကဲ... ကျွန်မကိုခွင့်ပြုပါဦး”

ရှုလုန်က ကပျာကယာဖြင့်....

“သခင်မကြီး ဘယ်ကိုပြန်မှာလဲဟင်”

ချယ်ရီက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။ ရှုလုန်က သူ့အတွက်
ပူပန်နေကြောင်း သူမကရိပ်စားမိလိုက်လေသည်။

မှန်ပါသည်။ ရှုလုန်က ချယ်ရီသည် ပျားဒေဝီကျင်းအား
သွားရောက်သုတ်သင်မည်ကိုစိုးရိမ်သောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ သတ်
ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ချယ်ရီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့... မင်းကသာ အရှေ့ကျွန်းကို
ပြန်သွားပါ”

ရှုလုန်က....

“ကျွန်တော်....”

သူ၏စကားမဆုံးမီမှာပင် ချယ်ရီကကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“မင်းက အရှေ့ကျွန်းကိုပြန်သွားပါ”

ရှုလုန်က မည်သို့မျှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ....

“ကောင်းပါပြီ... သခင်မကြီး”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ထိုနေရာမှ ချာခနဲလှည့်ကာ ပြေး
လွှားထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

၁၈၈ ❀ မိုးကျော်သူ

မကြာမီ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မြင်ကွင်းမှပြေးလွှားပျောက်
ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ရှုလုန်က ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်သည်။

ရှုလုန်၏ခန္ဓာကိုယ်ပျောက်ကွယ်သွားမှ ချယ်ရီက ချူးရှန်
ဘက်လှည့်လိုက်ပြီး....

“သား... လာ... တို့သွားကြစို့”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

ချူးရှန်က မည်သို့လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်သွားလေသည်။

တုမုရန်က မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားပြီး....

“ချယ်ရီ...”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

ချယ်ရီက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....

“ရှင်က ဘာပြောချင်သေးလို့လဲ”

တုမုရန်က ချူးရှန်အား လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ပြီး....

“သူက....”

သူကဆက်မပြောနိုင်ဘဲ စကားကိုတစ်စိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်
တန့်ထားလိုက်သည်။

ချယ်ရီက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၈၉

“ဟုတ်တယ်... သူက ကျွန်မသားပဲ”

တုမုရန်က....

“မင်းက နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပြီ ဟုတ်လား”

ချယ်ရီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... သူက နောက်အိမ်ထောင်နှံ့ရတဲ့သားပဲ”

သူမ၏လေသံသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေ၏။ ချူးရှန်က အံ့
သြသွားသည်။

သူ၏မိခင်သည် အဘယ့်ကြောင့်လိမ်ပြောနေသည်ကို သူ
ကစဉ်းစားမရဘဲ ဖြစ်နေ၏။

သူ၏ဖခင်သည် သူငယ်စဉ်မှာပင် ချန်အန်းမြစ်တိုက်ပွဲ၌
ကျဆုံးသွားသည်ဟုပြောပြခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

တုမုရန်က ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလိုက်ပြီး....

“ချယ်ရီ... မင်း သွားနိုင်ပါပြီကွယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ချယ်ရီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ထိုနေရာမှထွက်ခွာ
သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်....

“တုမုရန်... တုမုရန်... ရှင် ဘယ်မှာလဲ”

ဟု အော်ခေါ်သံများကြားလိုက်ရသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အဝေးမှလူတစ်ယောက်က လျှင်
မြန်စွာ ပြေးလွှားလာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

၁၉၀ ❀ မိုးကျော်သူ

သူ၏လှုပ်ရှားမှုမှာ လျင်မြန်လှသဖြင့် မကြာမီအချိန်အတွင်း ချူးရှန်တို့လူစုရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုလူအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တူမုရန်၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

ချူးရှန်ကလည်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

ပိုးကျူးနှင့်စင်းစင်းတို့မှာ ထိုလူက မည်သူမည်ဝါဟုမသိရ သောကြောင့် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေ၏။

ထိုလူအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ချယ်ရီ၏မျက်နှာက တင်းမာသွားသည်။

သူမ၏မျက်လုံးအစုံမှာလည်း ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်သော အရိပ် အယောင်များ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုလူကို သူမကသိရှိထား၏။ ထိုလူသည် သူမအတွက် မေ့ မရနိုင်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် ပိုးကျူးပြောပြသော ပျားများကိုအသုံးပြုသည့် ပျားဒေဝီကျင်းပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ပျားဒေဝီကျင်းနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်သောချယ်ရီက အဘယ်ကြောင့် ပျားဒေဝီကျင်းကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်း တီးနေရပါသနည်း။

ချယ်ရီတွင် လျှို့ဝှက်သောအကြောင်းများ ရှိနေရမည်ဖြစ်ပါ သည်။

သူတို့လူစုက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ပျားဒေဝီ

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၉၁

ကျင်းက သူတို့လူစုအနားသို့ ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

ပျားဒေဝီကျင်း၏ခြေလှမ်းများက ရပ်တန့်သွားသည်။

သူမသည် တုမုရန်၊ ချယ်ရီ၊ ပိုးကျူး၊ စင်းစင်းနှင့် ချူးရှန်တို့ စုံစုံလင်လင်ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သဘောကျသွား သည်။

သူမသည် လက်ထဲမှတောင်ဝှေးကို မြေပေါ်သို့တစ်ချက်မျှ ဆောင့်လိုက်ပြီး...

“ကောင်းတယ်ဟေ့... လူတွေစုံစုံလင်လင် ရှိနေပါလား”

ချယ်ရီက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး...

“အတော်ပဲ... ကျွန်မကလဲ ရှင်နဲ့စာရင်းရှင်းစရာရှိနေတယ်”

ပျားဒေဝီကျင်းက မျက်လုံးပြူးကျယ်၍ ချယ်ရီအား ကြည့် လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူမသည် သဘောကျစွာဖြင့်...

“ဟား... ဟား... ဟား”

ရယ်မောလိုက်လေသည်။

အတန်ကြာမှ သူမက ရယ်မောရာမှရပ်တန့်လိုက်ပြီး...

“စိတ်ချ... ကျုပ်ကလဲထွက်မပြေးပါဘူး”

သူမသည်ပြောရင်း တုမုရန်အား ကြည့်လိုက်ကာ...

၁၉၂ ❀ မိုးကျော်သူ

“ဘယ့်နှယ့်လဲ... ရှင်ကထွက်ပြေးလို့မလွတ်ဘူး မဟုတ်လား”

တုမုရန်က အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ပျားဒေဝီကျင်းက ချူးရှန်ဘက်လှည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းက ကျုပ်ကိုပေးထားတဲ့ကတိဖျောက်ဖျက်တယ်... ဟုတ်လား”

ချူးရှန်က ခေါင်းငုံ့လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော်ကလူတစ်ယောက်ကို မတရားတဲ့နည်းနဲ့ မသတ်ချင်လို့ပါ”

မှန်ပါသည်။ တုမုရန်အားသုတ်သင်နိုင်ရန်အတွက် အဆိပ်တစ်မျိုးကို စီမံပေးလိုက်သည်။

ချူးရှန်အား တုမုရန်ကိုသုတ်သင်ရန် ပျားဒေဝီကျင်းက တာဝန်ပေးလိုက်သည်။

တုမုရန်က တစ်ချက်သတိလစ်သွားသည်နှင့် သေဆုံးသွားရမည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ချူးရှန်က အဆိပ်ကိုအသုံးပြုသည်မှာ မတရားဟု ယူဆလိုက်ပြီး အသုံးမပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ချယ်ရီက လေသံတင်းမာစွာဖြင့်....

“ဒီမှာသား... သူ့လိုလူယုတ်မာအပေါ် ကတိဖျက်တာ ငါ့သားမှာ အပြစ်မရှိဘူး”

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၉၃

သူမ၏လေသံသည် ကြင်နာမှုလွှမ်းမိုးနေသည်။

သူမက နှစ်သိမ့်လိုက်သောကြောင့် ချူးရှန်က အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။

ပျားဒေဝီကျင်းက မဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်က သူ့ဆရာပဲ... ကျုပ်ခိုင်းတာကို သူလုပ်ရမှာပဲ” ချယ်ရီက....

“ရှင်က လူယုတ်မာပဲ... သူမလုပ်ပေးလဲ အပြစ်မရှိပါဘူး။ ရှင်က နောက်ထပ် ဒီလိုအကြံအစည်မျိုးမလုပ်နိုင်အောင်လို့ ကျွန်မက ဆုံးမပေးရမှာပေါ့”

သူမသည်ပြောရင်း ပျားဒေဝီကျင်းအားတိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ဝိုးကျူးမှာ သူတို့ပြောနေသောစကားများမှာ ချူးရှန်နှင့် ပတ်သက်နေသည်ဟုသာ နားလည်ထားပြီး ရေရေလည်လည် သဘောပေါက်ခြင်းမရှိသေးပါချေ။

စင်းစင်းက နားလည်သဘောပေါက်ထားသည်။

ချူးရှန်က တုမုရန်အားသုတ်သင်ရန် ဆရာကအဆိပ်လက်နက်တစ်မျိုးပေးထားသည်ဟု ပြောပြခဲ့လေသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့အပြင် တုမုရန်၏အလစ်တွင် ထိုအဆိပ်လက်နက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်ပါက တုမုရန်မှာလဲကျသေဆုံးသွားရမည်ဖြစ်ကြောင်း ကိုလည်း ရှင်းလင်းပြောပြထားလေသည်။

ပျားဒေဝီကျင်းက မဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး....

၁၉၄ ❀ မိုးကျော်သူ

“ညည်းရဲ့သိုင်းပညာကမခေတာ မှန်ပေမယ့် ကျုပ်ကရမ
စိုက်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

ချယ်ရီက....

“ကောင်းပြီ... ရှင်သာလွတ်အောင် ရှောင်ပေတော့”

သူမသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ပျားဒေဝီကျင်းအား တိုက်ခိုက်
ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“ရပ်လိုက်”

တုမုရန်က ဟန့်တားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် ချယ်ရီနှင့်ပျားဒေဝီကျင်းတို့အကြား နားမလည်နိုင်
စရာကိစ္စတစ်ခုရှိနေသည်ဟု သဘောပေါက်လိုက်သဖြင့် သူက ပျား
ဒေဝီကျင်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် ကျုပ်ကိုသတ်ဖို့ ချူးရှန်ကိုစေလွှတ်
ရတာလဲ”

ပျားဒေဝီကျင်းက မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

“ချူးရှန်က ရှင့်ကိုသတ်ပစ်လိုက်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပေါ့
ရှင်က ချူးရှန်ကိုသတ်ပစ်လိုက်ရင်လဲ သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊ ရှင်တို့နှစ်
ယောက်စလုံးသေသွားတယ်ဆိုရင် ကျွန်မသိပ်ဝမ်းသာမှာပါရှင့်”

တုမုရန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပျားဒေဝီကျင်းက အေးစက်စွာဖြင့်....

“ချူးရှန်က ရှင့်သားဖြစ်နေလို့ပေါ့”

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၉၅

ဟု တစ်လုံးချင်း ပြောချလိုက်လေတော့သည်။

ထိုစကားကြားလိုက်ရသည်နှင့် လူအားလုံးက ပါးစပ်
ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

လေထုများကလည်း ရပ်တန့်သွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရ
လေသည်။

ချူးရှန်၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးတွင် ဝေခွဲမရသော အရိပ်အ
ယောင်များ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

သူသည် မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် တုမုရန်အားတစ်လှည့် ချယ်
ရီအားတစ်လှည့် ကြည့်နေလေသည်။

စင်းစင်းနှင့်ပိုးကျူးတို့မှာမူ အံ့အားသင့်လွန်းသဖြင့် ပါးစပ်
ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေကြသည်။

ချယ်ရီက မျက်နှာပေါ်တွင် ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်
များ ခံစားနေသည်ဟု သိရှိလိုက်ရသည်။

တုမုရန်က ချယ်ရီအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏တစ်
ကိုယ်လုံးမှာလည်း အံ့ဩလွန်းသဖြင့် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေ၏။

သူသည် ချယ်ရီအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ချယ်ရီ....”

၁၉၆ ❀ မိုးကျော်သူ

သူသည်စကားကိုပင် ဆက်မပြောနိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။

ချယ်ရီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

သူမသည် တုမုရန်အား ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး....

“ဟုတ်တယ်... ချူးရှန်က ရှင့်သားပဲ”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ တုမုရန်က သူ၏ဦးခေါင်း

တစ်ခုလုံး ကွဲအက်သွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

ချယ်ရီက စကားဆက်လိုက်သည်။

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ချန်အန်းမြစ်တိုက်ပွဲမတိုင်မီ ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီလို့ ထင်မိခဲ့တယ်”

တုမုရန်က ယူကြိုးမရသောလေသံဖြင့်....

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကိုဖွင့်မပြောတာလဲ”

ချယ်ရီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ကျွန်မက မသေချာသေးလို့ပေါ့ရှင်”

သူမသည် နဂါးပျံစားအား တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ရှင်က ဒီစားကိုလိုချင်လို့ ရေထဲတွန်းချလိုက်ပေမယ့် ကျွန်မ

က မသေခဲ့ပါဘူး”

တုမုရန်က ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်မှားပါတယ်... ကျုပ်မှားပါတယ်”

ဟု အရူးတစ်ယောက်ပမာ ရေရွတ်လိုက်သည်။

ချယ်ရီက စကားဆက်လိုက်သည်

“ကျွန်မက ကံကောင်းထောက်မလို့ မသေခဲ့ပေမယ့် ရှင်နဲ့

စားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၉၇

တို့ကိုယ်ဝန်က ရှိနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ရှင့်နောက်ကိုဆက်မလိုက်နိုင်ဘဲ အိမ်ကိုပြန်လာပြီး ချူးရှန်ကိုမွေးခဲ့တာပဲ”

တုမုရန်က ချူးရှန်ဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး....

“သာ....”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

ချူးရှန်က မလှုပ်မယှက်ရပ်တန့်နေသည်။

သူ၏စိတ်များက လှုပ်ရှားနေပြီး ထိုနေရာမှပြေးလွှား၍

ထွက်ခွာသွားလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

စင်းစင်းက အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို နားလည်သဘော

ပေါက်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူမသည် ပျားဒေဝီကျင်းအား စက်ဆုပ်စွာ

ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ရှင်က လူယုတ်မာပဲ”

ပျားဒေဝီကျင်းက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....

“ညည်းက ဘာကြောင့် ကျုပ်ကိုစွပ်စွဲရတာလဲ”

စင်းစင်းက....

“ရှင်က သူတို့သားအဖကို အချင်းချင်းရန်တိုက်ပေးပြီး ပြန်သတ်ခိုင်းတာကိုး”

ယခု လူအားလုံးက ပျားဒေဝီကျင်း၏ ပက်စက်သောအကြံ

ကို သဘောပေါက်သွားကြပြီဖြစ်သည်။

ပျားဒေဝီကျင်းက သဘောကျစွာ တဟားဟား ရယ်မော

၁၉၈ ❀ မိုးကျော်သူ

လိုက်ပြီး....

“ဟုတ်တယ်... အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ၊ သူတို့အားလုံးသေကုန်မှ ကျုပ်ကျေနပ်မယ်”

ချူးရှန်၏မျက်နှာက မည်းမှောင်သွားသည်။

သူသည် ဒေါသကိုမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ....

“သေပေတော့”

ဟု ကြုံးဝါးကာ ပျားဒေဝီကျင်းထဲသို့ တစ်ဟုန်ထိုးတိုက်ခိုက် လိုက်လေတော့သည်။

ပျားဒေဝီကျင်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး ချူးရှန်အား ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လူအားလုံးက ရင်ထိတ်သွားသည်။

ချူးရှန်၏သိုင်းပညာသည် ပျားဒေဝီကျင်းအား မည်သို့မျှမ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ကြောင်း သူတို့ကသိရှိထားကြသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်....

“ယား...”

ပျားဒေဝီကျင်းက ငြာသံတစ်ချက်ပေးလိုက်ပြီး ချူးရှန်အား ခုန်အုပ်လိုက်သည်။

ချူးရှန်က ထိတ်လန့်သွား၏။

သို့သော် သူက နာကျည်းလွန်းသဖြင့် နောက်ဆုတ်ရန်မ စဉ်းစားပဲရှေ့သို့တိုးကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူက ပျားဒေဝီကျင်း၏တိုက်ခိုက်မှုကို မည်သို့မျှ

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၁၉၉

ရှောင်တိမ်းနိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘဲ....

“အင့်....”

ပျားဒေဝီကျင်း၏လက်ညှိုးတစ်ချောင်းက ချူးရှန်၏ရင်ဝသို့ ထောက်မိလိုက်သည်။

ချူးရှန်၏ခန္ဓာကိုယ်က ဆုတ်ခနဲတုန်ခါသွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားသည်။

သူသည် ပျားဒေဝီကျင်း၏ သွေးကြောပိတ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရပြီဖြစ်ပါသည်။

ချယ်ရီက ရင်ထိတ်သွားသည်။ သူမသည် ချူးရှန်အား ပျားဒေဝီကျင်းက ဖမ်းဆီးထားလိုက်သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ မည်သို့လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ် သွားလေသည်။

မိုးကျူးကလည်း ရင်ထိတ်သွား၏။ သို့သော် သူမက မည်သို့မျှမတတ်နိုင်ပါချေ။

ပျားဒေဝီကျင်းက ချူးရှန်ဦးခေါင်းပေါ်သို့ လက်ဝါးဖြင့်မိုးထားလိုက်ပြီး....

“တစ်ယောက်ယောက်က ကျုပ်ကိုတိုက်ခိုက်လာတာနဲ့ ကျုပ်က သူ့ကိုသတ်ပစ်လိုက်မှာပဲ”

ချယ်ရီက မည်သို့လုပ်ရမှန်းမသိ မျက်ရည်များပင်စီးဆင်း ကျလာလေသည်။

တုမုရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“မင်းက ဘာလိုချင်သလဲပြောပါ၊ ကျုပ်ပေးပါဗေယ်... ဒါပေ

၂၀၀ ❀ မိုးကျော်သူ

မယ့် ချူးရှန်ကိုလွှတ်ပေးရမယ်”

ပျားဒေဝီကျင်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျွန်မလိုချင်တာ ရှင်တကယ်ပေးမလား”

တုမုရန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ပေးမယ်”

ပျားဒေဝီကျင်းက....

“ကောင်းပြီ... ရှင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သတ်သေလိုက်ပါ”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောလူအများက ထိတ်လန့်သွားကြ

လေသည်။

တုမုရန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကောင်းပြီ”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် သူ၏ဦးခေါင်းပေါ်သို့ လက်ဝါး

ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

အဖြစ်အပျက်သည် မြန်ဆန်လွန်းလှသဖြင့် လူအားလုံးက

ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကြသည်။

သူတို့သည်ဟန့်တားရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင်....

“ဝုန်း....”

တုမုရန်၏ခန္ဓာကိုယ်က မြေပေါ်သို့လဲကျသေဆုံးသွားလေ

တော့သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာဝင် (စဉ်-၄-သိမ်) ❀ ၂၀၁

ဝိုးကျူး၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များက အဆက်မပြတ်
စီးဆင်းကျလာ၏။

သူမသည် ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားပြီး....

“ယား....”

ဟု ငြာသံတစ်ချက်ပေးကာ ပျားဒေဝီကျင်းထံသို့ တိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။

“ရပ်လိုက်”

ပျားဒေဝီကျင်းက နောက်သို့ခုန်ဆုတ်လိုက်ပြီး ဟန့်တား
လိုက်သည်။

ဝိုးကျူးကရပ်တန့်ခြင်းမပြုဘဲ ဆက်၍တိုက်ခိုက်လာသော
အခါ ပျားဒေဝီကျင်းက....

“ကျုပ်က သူတို့သတ်ပစ်လိုက်မယ် ကျုပ်အဆိုးမဆိုနဲ့”

ချယ်ရီက မနေနိုင်တော့ပါ။ တုမုရန်သည် သူမ၏ဘဝဥဒ္ဓဉ်
သေဆုံးသွားသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ချူးရှန်ကို အသေမခံနိုင်ပါ။

၂၀၂ ❀ ဝိုးကျော်သူ

သူမသည် ပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက်နေသော ဝိုးကျူး၏ရှေ့သို့
ဝန်ဝင်လိုက်ပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

ဝိုးကျူးက အချင်းချင်းမတိုက်ခိုက်လိုသဖြင့် ရှောင်တိမ်း
ပေးလိုက်သည်။

စင်းစင်းက ဒေါသထွက်သွားပြီး...

“ဒေါ်ဒေါ်က ဘာဖြစ်လို့အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်ချင်တာလဲ”

ချယ်ရီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“မင်းအမေက ဆက်ပြီးတိုက်ခိုက်နေရင် ကျုပ်သား သေ
သွားမှာပေါ့”

စင်းစင်းက မျက်ရည်များစီးဆင်းကျလာပြီး...

“ကျွန်မဖေဖေကလဲ သေသွားပြီရှင့်”

ချယ်ရီက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ရုတ်တရက် ဝိုးကျူး၏မျက်လုံးများက ဝင်းလက်သွာသည်။

အကြောင်းမှာ ပျားဒေဝီကျင်း၏အနောက်ဘက်မှ တိတ်တ
ဆိတ် ချဉ်းကပ်လာနေကြသောလူနှစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ
သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ပျားဒေဝီကျင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

ယခု သူမသည် စိတ်တိုင်းကျပြုလုပ်နိုင်ပြီဖြစ်သည်။

ဓားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၂၀၃

ချူးရှန်အပါအဝင် ကျန်လူများသည် သူမလက်ထဲမှရေဖြစ်
နေပြီ မဟုတ်ပါလော။

သူမသည် ရှေ့သို့သာအာရုံရောက်နေသဖြင့် နောက်မှတိတ်
တဆိတ်ချဉ်းကပ်လာသူများကို သတိမပြုမိပါချေ။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ဓားကိုယ်စီဖြင့် တရွေ့ရွေ့ချဉ်းကပ်
လာနေကြသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ စန်ကွမ်းထင်းနှင့် အိလန်တို့ပင်ဖြစ်ပါ
သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အဖြစ်အပျက်များကို အစအဆုံး
တွေ့မြင်လိုက်ရပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ချူးရှန်အား ဝင်ရောက်ကယ်တင်ရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်ပြီး ယခုကဲ့သို့ တိတ်တဆိတ်ချဉ်းကပ်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက် ပျားဒေဝီကျင်း၏မျက်နှာက ကွက်ခနဲပျက်
သွားသည်။

သူမသည် နောက်ကျောသို့ တစ်စုံတစ်ယောက်ချဉ်းကပ်
လာနေသည်ဟု ခံစားမိလိုက်ပြီး ရုတ်တရက် နောက်သို့ချာခနဲလှည့်
ကာ လက်ဝါးတစ်ချက်ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

သို့သော် သူမက နောက်ကျသွားချေပြီ။ လျှပ်တစ်ပြက်
ချဉ်းကပ်လာသော စန်ကွမ်းထင်း၏ဓားက သူမ၏ရင်ဝသို့ ဖောက်
ထွင်းသွားလေသည်။

သူမ၏လက်ဝါးမှာလည်း စန်ကွမ်းထင်း၏ရင်ဝသို့ ရိုက်ချမိ

၂၀၄ ❀ ပိုးကျော်သူ

လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် နောက်ထပ်ရောက်ရှိလာသော အိလန်၏စားက ပျားဒေဝီကျင်းထံသို့ ထပ်မံထိုးစိုက်မိလိုက်လေသည်။

ပျားဒေဝီကျင်းသည် အသံပင်မထွက်နိုင်ဘဲ လဲကျသေဆုံးသွားလေတော့သည်။

စန်ကွမ်းထင်းက မြေပေါ်၌ မလှုပ်မယှက် လဲလျောင်းနေလေသည်။

အိလန်က သူ၏နံဘေး၌ ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

သူမ၏ တိုက်တွန်းမှုကြောင့် စန်ကွမ်းထင်းက ပျားဒေဝီကျင်းကိုအရဲစွန့်ကာ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု သူသည် ပျားဒေဝီကျင်း၏လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

သူသည် ပျားဒေဝီကျင်းအားလုပ်ကြံရန် မလွယ်ကူမှန်းသိရှိထားသော်လည်း အိလန်အပေါ် အသက်နှင့်လဲ၍ မေတ္တာကြီးမားကြောင်း ပြသခဲ့၏။

အိလန်က အရူးသဖွယ် တရွှိုက်ရွှိုက်ငိုကြွေးလိုက်သည်။

ယခု သူမသည် မေတ္တာတရားအစစ်အမှန်ကို ရှာဖွေတွေ့ထားပြီ ဖြစ်သည်။

စားလှလင်နှင့်ပေတ္တာရင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၂၀၅

ရုတ်တရက် အိလန်သည် မြေပေါ်မှလဲကျနေသော စန်ကွမ်းထင်း၏အလောင်းကို ပွေ့ချိုလိုက်ကာ ထိုနေရာမှ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

သူမ၏ခြေလှမ်းများက အရှေ့ကျွန်းသို့ဦးတည်နေမည် ဖြစ်ကြောင်း လူတိုင်းက သိရှိနိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။

ချယ်ရီက ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်သည်။

ပိုးကျူးက စင်းစင်းမှာ တုမုရန်နှင့်ရရှိခဲ့သော သမီးမဟုတ်သည်ကို ရှင်းပြခဲ့ပြီး စင်းစင်းနှင့်လက်ထပ်ပေးရန် အဆိုပြုခဲ့သည်။

ချယ်ရီက လုံးဝကန့်ကွက်ခြင်းမပြုဘဲ သဘောတူခဲ့လေသည်။

ပိုးကျူးသည် တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာသွားနေသော ချယ်ရီကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

သူမသည် သိုင်းလောကမှ လုံးဝဇာတ်မြုပ်အနားယူရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူမသည် စင်းစင်းနှင့်ချူးရှန်တို့အား တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကဲ... မေမေ သွားတော့မယ်၊ သမီးတို့က သူ့ရဲ့အလောင်းကို ကြာပန်းတောင်ထိပ်ပေါ်မှာပဲ မြေမြှုပ်ပေးလိုက်ပါ”

၂၀၆ ❀ မိုးကျော်သူ

သူမသည် ယင်းသို့ နောက်ဆုံးစကားတစ်ခွန်းပြောပြီးသည်နှင့် ထိုနေရာမှလျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။ စင်းစင်းနှင့်ချူးရှန်တို့မှာ မည်သို့မျှ ဟန့်တားခြင်းမပြုနိုင်တော့ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

လေပြည်လေညင်းကလေးက တသုန်သုန်တိုက်ခတ်နေ၏။ ကြာပန်းတောင်ထိပ်တစ်ခုလုံးသည် လွမ်းဆွတ်ကြွေဖွယ်ကောင်းနေလေသည်။ တုမုရန်အား မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။ တုမုရန်သည် ကြာပန်းတောင်ထိပ်ပေါ်တွင် အေးချမ်းငြိမ်သက်စွာ အနားယူတော့မည်ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အပေါ်တွင်ထားရှိကြသော အမုန်းတရားရန်ငြိုးများသည် ပျောက်ကွယ်သွားပြီဟု စင်းစင်းနှင့်ချူးရှန်တို့က သိရှိလိုက်ကြသည်။

ချူးရှန်က ငေးငိုင်နေသော စင်းစင်း၏ပခုံးကို အသာအယာ သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး...

“ကဲ... ညီမ အစ်ကိုတို့သွားကြပါစို့”
စင်းစင်းက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၄-သိမ်း) ❀ ၂၀၇

သူတို့နှစ်ယောက်၏ခြေလှမ်းများသည် သာယာသော လောကသစ်သို့ ဦးတည်နေမည်မှာ မလွဲချေ။

လေပြည်လေညင်းကလေးတစ်ချက် တိုက်ခတ်လာသည်နှင့်လေထဲမှ...

“နေဝန်းနီက အနောက်ဘက်ကို ဝင်သွားတော့မှ လက အရှေ့ဘက်ကထွက်လာတယ်... နေဝန်းနီက အရှေ့ဘက်ကထွက်လာတော့ လက အနောက်ဘက်သို့ဝင်သွားတယ်။ သူတို့ကတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘယ်တော့များမှမီနိုင်မှာလဲကွယ်၊ ဒီလိုပါပဲ ရှင့်ကို ကျွန်မက ဘယ်တော့မှမီနိုင်မှာလဲကွယ်”

ဟူသောသီချင်းသံက လွင့်ဖျံ့လာသည်ဟု ချူးရှန်က ခံစားကြားယောင်မိလိုက်လေတော့သည်။

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီးနောက် မကြာမီမှာပင် စင်းကျန်းနယ်မှ ထင်ရှားသောမျိုးချစ်သိုင်းသမားချူးရှန်ဆိုသူနှင့် အဖြူရောင်မျိုးချစ်သိုင်းသမားများစုပေါင်း၍ နယ်ချဲ့လက်အောက်ခံ ဝမ်းမုနယ်စားကြီးအား ခုခံတိုက်ခိုက်ကြသည်။

မိမိတို့ချည်းတိုက်ခိုက်နေလျှင် အောင်မြင်မှုရရှိနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း ချူးရှန်ကသဘောပေါက်မိသည်။

ထို့ကြောင့် နေပြည်တော်မှ ဘုရင့်တပ်မတော်ထံ အကူအညီတောင်းခံခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး ဘုရင့်တပ်မတော်အကူအညီဖြင့် ချူးရှန်သည် နယ်စားကြီးဝမ်းမုနယ်အား အနိုင်တိုက်ကာ လက်ရဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့ပေ

၂၀၈ ❀ မိုးကျော်သူ

သည်။

မည်သို့ဆိုစေ မတရားမှုများ၊ သစ္စာဖောက်မှုများသည်
တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်တွင် ချုပ်ငြိမ်းသွားရမည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်
မလွဲပင်ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးကိုချစ်သောစိတ်မှာ မည်မျှ
အင်အားကြီးမားသော ရန်သူပင်ဖြစ်စေ မုချအနိုင်ရရှိနိုင်မည် ဖြစ်ပါ
သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် မန်ချူးပြေးစာခံ နယ်စားကြီးဝမ်းမုတစ်
ယောက် တရားဥပဒေ၏အဆုံးအမကို ခံယူသွားရခြင်းဖြစ်၏။

မည်သည့်ရာဇဝတ်မဆို ပြေး၍လွတ်ရိုးထုံးစံ မရှိပါ။
ကား။

ပြီး၏
မိုးကျော်သူ